

מדינת ישראל

משרדיה הממשלה

משרד כלה

רשות רשות - ג.ה.א.ר.ר.ר.
גן לאומי - קומונס נזם

11.1.1982 - 2.2.1982

מדינת ישראל

ארכיון המדינה

שם ticks לשכת ראש-הממשלה גולדה מאיר ויצחק רבין.
ticks ללא שם

מזהה פויי
114/3-A

מזהה פריט: 518W000
21/06/2016

תאריך הדפסה

2-111-1-1-9

תיק מס' 3/3
תיק מס' 3/3

מחולקה

ארצינו ומדינה

משרד ראש הממשלה

טופס מראה מקום להוצאת תעוזות ייחידות*

חטיפה מס 43.4

תיק מס': 3

מיכל מס': 114 21

תאריך התעודה: 8.8.76

שם הנכען: —

שם מבקר התעודה: —

סוג התעודה (אלאן / במקומות המתאים)

מכתב

מරיך

תזכיר או מזכיר

דין וחשבון או זכרון דברים משיחה או דין

פרוטוקול של שיחות, דין או ישיבת

הטופס ימולא בשני עותקים. העותק והירוק יוכנס לתיק במקומות התעודה שהופאה;
העותק חלון יוצרף לתעודה שהופאה.

122

מדינת ישראל
גלא תומס

113

א

43, 122

113 - 1c

10 PR. 10' SCM

בל המוסד תוכן מסכם זה, בינו
או ספקתו לאו הם שאינו סופר
לכך - עוזר על החזק לתיקון
חגיגי העותשין (בטעון המדרינה
חוגי-הוון וסודות רשמיים).
תש"ג - 1957.

משרד החוץ

מחלקה חקשור

ס 0 2 7

- מילוט -

מברך נכס-מסוג

עמ. 29
נולחו: 10 ינואר 77

אל: מושרד
נושא: עכברות

המכיל.

סינ.

עלך אל מיום 28 דצמ.

חוק אפגניסטן אותו אחותיל עם קיבל חן. על שן מאי קיבל עם אכדי חברה
המשמעותית אטיג'ית עליהם פידר חוק לזרמיים, יפגיש קיבל חן את הרק בטרוף
כראר עם אחד מאנשי חברה ג'הונג'רובה שם יעצב חוק ליום אחר בשובו מילן.
טפינגי ידעו כי מסרה מסג'ישה היא לדבר על יישרל דען כבודהם לתקיכים המגדירים
משמעות ל懂得ת קיבל וחוק עדות בנסיבות לירידת עוג'נוד.
בדעת חוק להסביר לאכדי טיג'ון טמג'ע'ין עם ישרל לקרהון יטס'ין אותו יועילן
למיין. בכזבונו להאיו ליום טיג'ג'או עם צאיג'ין יטראליים לחשך חבירו רודיס.
כך יביע כרכובונו להאטמי דבורי גאנדי דרג מדינדי יזטור גאות גאנדי געה
ביקורו שם בעוד חודש אחותים.
אדנות בראשות החודש הנה על הפעלתם הם חוקיות אחותי שאושע מוחך בשובו.

אליג'זר

שלוח רשות מנכ"ל

ת.ת/מ

第 1 章 算法概論

卷之三

卷之四

694

WE ARE ASKED AS THIS.

四〇〇

GENDER & GEN. 55

СІДІЛ НЕД ВІДСІЧ. ЧІКАГ ВІДІЛ ПІДВІСІННЯХ СІДІЛ СІДІЛ «СІДІЛ НЕД ВІДСІЧ».

Итак, скажем, что это нечто, что не имеет смысла, и что это нечто, что не имеет смысла.

MISCELLANEOUS

DAVID HACOHEN
8. HANADIV AVENUE
HAIFA
TEL 241729

18 FEB 1975

11-2000-444
241729 1050

18th February, 1975.

Dear Professor Kissinger,

Prime Minister Rabin informed me about the conversation which took place between you and him on your last visit to Jerusalem regarding my much craved for visit to China. I take the liberty to write to you, with a view to keep you informed as to the steps already taken in this regard.

I enclose a copy of a letter I wrote to Chou En-Lai. The letter was handed over to the Embassy of China in Paris, but they refused to accept it and it never reached the addressee.

Subsequently, I approached Mendes France through our Ambassador in Paris, Ben Nathan. Mendes France took steps to help me through the French Ambassador in Peking, Mr. Manack. Again with no results. Enclosed please find a copy of the letter Mendes France wrote to Ben Nathan on the subject.

My opinion about China is well known to you. I am 76 years old (the age of Chou En-Lai). I am not involved in any official activities in our country. If you, dear Prof. Kissinger, would be so kind to approach Chou En-Lai directly, possibly even send or hand him a copy of my report to Sharett on China, which I wrote in the mid-fifties (copy of which you received from me three years ago), I cannot see how he could refuse to

-/2

17 IV AVENUE
HAIFA
TEL. 241729

17 IV 717

17-11-1958
241729 11020

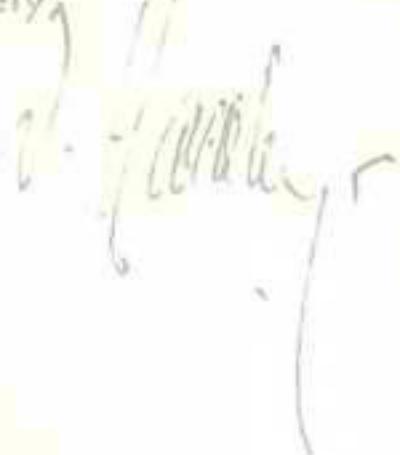
- 2 -

allow me to visit China with my wife, as tourists.

I dare say you succeeded to persuade many people to accept your views on much more elaborate problems. A refusal based on the mere excuse of lack of diplomatic relations should be a trivial obstacle in your way.

Would you do that? I cannot tell you how grateful I should be if you accede to my request.

Yours sincerely,

TEL. 2401720

9th March, 1972.

His Excellency,
Chou En-Lai,
Prime Minister of the
People's Republic of China,
PEKING.

Dear Mr. Prime Minister,

The enclosed letter was sent by me to my Prime Minister and Foreign Minister, Mr. Moshe Sharett in April 1955 and was made public only in 1963 when my book "Burmere Diary" was published in the Hebrew language.

This letter as well as some other dispatches to my Government were all written in the same spirit which sprang from a deep and firm conviction that the Chinese Revolution and the present regime are a blessing to the Chinese people and that no outside power may claim the right to interfere with the destinies of other people.

Those convictions were augmented and strengthened since I was accredited by my Government as Ambassador to Burma in 1953 and maintained close and friendly relations with H.E. Yao Chou Ming, your Ambassador in Rangoon at that time, in whose residence I had the privilege of meeting you in the middle of 1954.

Later, at the beginning of 1955, when, as a guest of your Government, I visited China at the head of an official delegation from Israel, I particularly enjoyed the hospitality of Vice Minister of Foreign Affairs, Chang Han Fou and Vice Minister of Trade, Lee Jen Min in charge of Foreign Trade.

-12

PIERRE MENDES FRANCE
1, AVENUE HANNOVER-VERTHÉLOT
75100 PARIS
TEL. 44-53-40

le 13 janvier 1973

P/DW

Mon Cher Ambassadeur,

Je viens de recevoir une nouvelle lettre de notre ami, MANAC'H, Ambassadeur de France à Paris, concernant le projet de visite de M. DAVID BEN GURION. M. MANAC'H indique qu'au cours d'une conversation avec le Directeur d'Europaït, Ministère des Affaires Étrangères, on lui a répondu qu'il était difficile pour le moment d'envoyer ce télégramme du fait que "la Chine et Israël n'ont pas de relations diplomatiques". Cette objection n'est, évidemment, pas décisive tout est en toute cas l'avis de M. MANAC'H.

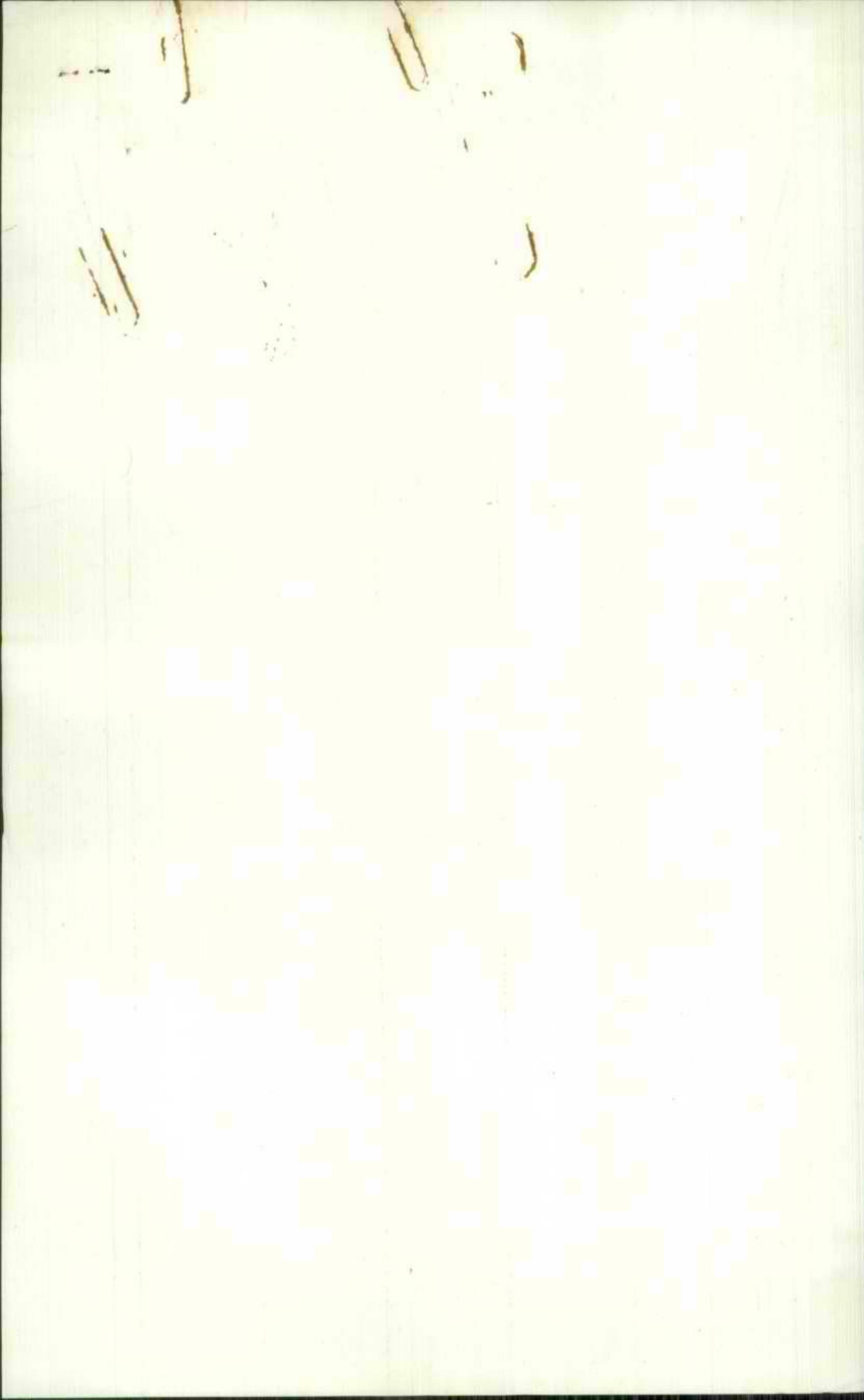
Tout en estimant devoir être prudent en pareille matière, ce dernier m'indique qu'il a l'intention de reprendre le problème à un niveau plus élevé. Si, il arrivait donc qu'une réponse moins défavorable soit donnée, je ne manquerais pas de vous en faire part.

J'espère avoir le plaisir de vous voir prochainement et en attendant, je vous prie de croire, Mon Cher Ambassadeur, à mes sentiments les meilleurs et les plus dévoués.

Yves

Monieur BEN GURION
Ambassadeur d'Israël à Paris
1, av. Nagram

01.7. 1973

2225C

9 AM 2011

161e "

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D.C.
כג' בכסלו תשל"ז
15 בדצמ' 1976

שגרירות ישראל
ושינגטון

סודי ביוטר
לגמען בלבד

אל : סגן רווה"מ ושר החוץ
העתק : ראש הממשלה
מאת : השגריר, וושינגטון

מארטין

בגיל רגישות השיחה אני מעביר אותה בדיפ. כפי שאעשה לגביו מגעים
רביזים אחרים. שיחת סטון - קארטר נערכה לאחר התדרוך שערכתי איתחו
ב-4/12.

השיחה נערכה ב"בלייר האוז" בוושינגטון, ב-9 לדצמבר וארכה 35
דקות. השתתפו בה גם סטו איזנשטיין ופרנק מור (איש הקשר של קארטר עם
הكونגרס).

להלן פרטי השיחה כפי שמסרו ע"י סטון לצבי רפיח לאחר השיחה :
סטון אמר כי שוחח בהיותו בישראל עם רווה"מ, שה"מ ושהב"ט, והם
ובמיוחד רווה"מ, בקשרו להביא לידייעת קארטר כי ישראל מוכנה למו"מ
מיידי ונמשך, בכל עת שkaarטר מוכן לכך, וambil התחממות (stalling).

קארטר - אני שמח ומעריך זאת.

סטון - רווה"מ רבין מציע כי לפני ניסוחה של האזהה כלשהיא, קארטר ייפגש
עם רווה"מ רבין, אישית, כאן בוושינגטון.

קארטר - בהחלט (absolutely).

- 2 -

סטון - חשוב מאד, הן למדינת ישראל והן לבני סיכון השלום, כי פגישה כזו מתקיים מוקדם בשנה הבאה, אם אפשר לפני מרץ, ולא יותר ממרץ.

קארטר - .O.K. זה מה שאעשה. חוכל לומר לרביין: אפגש עמו ראשון. אחר כך אפגש עם מנהיגי ערב. לא אפגש עמו עד שאפגש אותו. כפי שאתה יודע יש לי strong feelings for Israel and it is not contrived.

סטון - ממשלה ישראל מעוניינת בכנות במומ"מ לקראת שלום על בסיס fair and reasonable, תוך שימת דגש על גבולות בטוחים.

קארטר - זה בסדר. רק הדבר היחיד שיכול להדאיבני (distress) הוא - אם ישראל תעמוד פניהם (will purport) שהיא מוכנה לנוהל מומ"מ מוביל שתחשוב באמת לנוהל מומ"מ ומבלי שיהיה תוכן ממש מאתורי זה.

סטון - האם קראת מאמרו של יגאל אלון ב"פוררין-אפיקירס" האחרון.

קארטר - לא.

סטון - המאמר נכון, לפחות, מידת גישה אישית לנושא והוא יכול למסם בסיס לכמה חילופי דעתם משמעותיים (meaningful exchanges). יש לי המאמר כאן עמי. האם אתה מזכיר בו ?

קארטר - כן. אקרא זאת הלילה.
(סטון נחן לו המאמר).

סטון - כשאתה מדבר על מומ"מ משמעותם הדבר חל על שני הצדדים. העربים אדיאין רואים את המומ"מ כשלב לפני פעולות רעות (bad actions).

קארטר - מה כוונתך ?

- 3 -

סטון - האם ראה את הכתבה על אבו אייד וגורג', חבט בושינגטון פוסט
מלפני כמה ימים ?

קארטר - לא .

סטון - נתן לו גם את הריאון של סאדאת שפומס לאחזרנה ב"לונדון טיים",
בו דיבר סאדאת על מלחמה. (הערה : סטון אמר לי כי קטע זה ניתן לו,
לסטון, ע"י מורי אמיתי).

אם תקרא אותו, תן לך במחנה פרטית את ספרו של רב הפלג
"The Prophets". הקדמה דנה באין להיות נביא". הדברים
ישים גם ביחס לאין להיות נביא".

קארטר - הפלג הינו גם אחד ה"פיבורייטס" שלי. אני מצטט תכופות את דברי
הפלג - "מדוע יכול אב לחתוך בسمונהילדיהם ושמונת ילדיהם אינם יכולים
לחטוך באביהם".

קארטר אמר כי יש לו ספר אחר של הפלג אבל אין לו ספר זה.

סטון - נתן לו הספר.

מנהיגות ישראל חזקה והדגישה באזני כי משך עשרים ושמונה שנים,
שנה אחר שנה, מה שהצליח את ישראל חזק הגישה הישירה לבית הלבן
ולנשים ארה"ב. השוב, כמובן, מאי שישראל תוכל לדבר עם ה-
top people top
בממשל, אב במצב קשה (tough) אמיתי חשוב שתוכל לדבר גם
ישירות אליו. מנהיגי ישראל אמרו ובקשו כי טוב יהיה אם מפעם
לפעם אני אוכל להביא לך שדרים מהם.

- 4 -

קארטר - All right. אני אמינה מישחו בבית הלבן לקבל שדרים מישראל על בסיס יותר רוטיני. זה יהיה או בוב ליפשייז או סטו איזנשטיין. ואולם, אני בהחלט רוצה ברגע ישיר עם מנהיגי ישראל על כל עניינים חשובים (major matters) ובעיקר על ענייני חרות (emergency matters).

(הערה : לשאלתי אמר לי סטון כי קארטר לא אמר איך תהא הגישה הישירה אליו. סטון אמר לי כי אפשרות אחת היא לומר לסטו איזנשטיין - שנכח בפגישה זו - מעין הדברים האלה : כיוון שהיית בפגישה ושמעת, אנו מעוניינים בפגישה בהוללה עם הנשיא וכו' ...).

קארטר ביקש את סטון בפומבי להבהיר את דבריו לישראל.

סטון - הוסיף כי קארטר אמר במהלך השיחה כך : "דרך אגב, האם על הרשימה (לבחירות) בישראל מחייבים כבר בפברואר או מאוחר יותר?"

סטון אמר מאוחר יותר.

קארטר - That is all right. In any event it will help if we had the meeting.

(עם ראש הממשלה).

סטון - אמר לי כי לא דיבר - בעיקר מחוסר זמן - על המדינה הפלשינאית ועל משרד אש"ף בוושינגטון.

משהן כל השיחה רשמו סטו איזנשטיין ופרנק מור רשיומות מהשיחה.

עד כאן דיווח סטון על הדברים בשיחה שנבעו לישראל.

- 5 -

בחילק קטן מאד מהפגישה דיבר סטון גם על נושא האנרגיה ועל מפעל מחקר אנרגיה שסטון מעוניין כי יוקם בפלורידה. כמו כן ביקש סטון כי קארטר ישוחח טלפוני, בו במקום, עם אבי-אשתו לרגל ישיבת הפתעה שנערכה אותה שעה בפלורידה לסיום תפקיד אבי-אשתו כיו"ר מועצת המנהלים של בית-חולים מסויים. קארטר עשה זאת ברצון ובמקום. כמו כן אמר קארטר לסטון - תובל להגיד לאנשי פלורידה שדייברת עמי על הקמת מפעל אנרגיה בפלורידה. סטון מפרש זאת שקארטר רוצה לעזרך לסטון מבחינה פוליטית.

קארטר נתן לסטון תמונה עם הקדשה. בתמונה נראה סטון וקארטר בעת מסע הבחירה במיאמי.

לגביו הפרסום באמצאי התקשרות אודות הפגישה אמר לי סטון : לפני כמה ימים אמר פרנק מור לסן-פיטסברג טיים כי לסטון יש מס' ים מישראל (לקראת הפגישה) והעתון פירסם זאת.

כשיצא סטון מהפגישה עם קארטר ליווה אותו אייזנשטיין. סנטור סטון שאל את אייזנשטיין מה יכול לומר לעתונאות ?

אייזנשטיין אמר - תגיד שדייברת על אנרגיה, הקמת מפעל מחקר בנושא אנרגיה בפלורידה וכן שקארטר תילפן לאבי-אשתך.

כשניבש סטון לסלולת המיקרופונים שחיבתה מחוץ ל"בלוייר האוז" שאלוהו עתונאים - האם הבאת שדר מרביין ? מהו ?

סטון השיב כי אין יכול להסביר.

העתונאים שאלו - האם קארטר השיב. סטון אמר שאיננו (סטון) יכול להסביר. לאחר שמספר כמה דקוטה חזר דו-שיח כזה על עצמו אמר סטון - ברצוני לומר כי אני שמח ו- gratified שיחסו של קארטר (ליישרל) הוא עתה כפי שהוא בעה מסע הבחירה. הוא נאמן לעמדתו ואני מחבבו בשל כך.

העתונאים שאלוהו - למה אתה מתכוון ?

ספון - לא אומר מואמה יותר.

לහלן כמה פרטי רקע לפגישה שסייע ל ספון : כשנכנס ספון לפגישה - בקומה השניה של ה"בלייר האוז" - ישב כבר סטו איזנשטיין עם קארטר. רק אז ביקש פרנץ מוור רשות להכנס וקארטר נתן לו הרשות ומור השתחף בשיחה.

מלכתחילה נקבעה הפגישה לעשרים דקות : 1650 עד 1710. ספון ביקש הארכה של חמיש דקות והשיחה נמשכה עשר דקות נוספת, סה"כ 35 דקות.

ספון אמר לי כי יצא מעד מעודד מהפגישה. "איזה מצב מיוחד וטוב הוא כשאייזנשטיין יושב למללה (ב"בלייר האוז", עם קארטר) וליפשייך למטה". ספון ביקש כי גם מונדייל יהא בפגישה. ואולם מונדייל לא נכח. מונדייל השתחף בפגישה של קארטר עם לאונרד וודקווק (שהתקיימה לפני פגישה ספון - קארטר) וליווהו לדלת החיצונית ולא חזר לפגישה עם ספון.

ספון יודע כי הפגישה של קארטר עם ריביקוף ארכה רק 15 דקות וairo עם ספון 35 דקות.

עד כאן דיווח על השיחה כפי שמספר סנטור ספון.

ברכה,
אה זי

כג' בכסלו תשל"ז
15 בדצמ' 1976

סודי - ביוטר
לנמען בלבד

אל : סגן רוחה"מ ושר החוץ
העתק : ראש הממשלה
מאת : השגריר, וושינגטון

אלן כין,

שיחת עם מונדייל ב-14.12.76.

ב-12.13 התקשרו ממשרדו של מונדייל ומסרו שמון מונדייל ישמח להפגש עם השגריר למחרת 14.12 ב-1030 בבוקר.

השיחה נערכה במשרדו בסנט. החלק הראשון עבר שעה ונווכחו עוזרו לענייני בטחון לאומי דוד אהרון ואבי רפיה. החלק השני נערך ב-4 עינויים ונמשך כ-15 דקות.

א. פתחתי בהבעת הערכה על שהזמיןני לשיחה ביורדי עומס העבודה והלחצים הרבים לפגישות העומדים בפניו. מונדייל השיב ש תמיד קיבלני ברצון וכי הוא שמח להזדמנויות להחליפה בינו לבין דעות והערכות. אמר בהומור שבזמן לחש הזמן הוא לא כל כך גדול ~~אך~~ מנגנולים רושם זה כדי להפגש עם מי שהם רוצחים להפגש.

ב. אמרתי שחוורת מבייקור בארץ וראשית ברצוני למסור לו ד"ש חמה ואיתולים מראש הממשלה, שר החוץ, שר הביטחון ובקשה מיוחדת לד"ש מגב' מאיר. כולם קיבלו בקורס רוח מרובה את בחירתו מפני שאנו מכיריהם אותו כידיד אישי וכמנהג' החי את החווית העם ומבין את מהות מפעלו. מונדייל הודה במליל חמות ואמר שאבן ישראל קרובה ביותר ללבו והוא היה ויהיה ידיד נאמן וחבר קרוב.

סודי ביזה
- 2 -

ג. אמרתי שמן הצד החברתי בראוני לעבור לניצוח המצב המדיני וההתקפותיו באזורנו וכן לסקור בפניו ההשלכות לגבי העתיד. אמרתי שנה 1976 עמדה באזורנו בסימן המשבר לבנון. עקבנו וננו עוקבים מקרוב אחרי ההתקפות הנקו בגל היחס של הנעה לבנון לשאלות בטחונו והן בגל ההשלכות של המשבר על התמורות בעולם היהודי וסיכון ההתקדמות לקרה שלום.

ד. אשר לבנון עצמה הגענו למשה למצב של השטלאות צבאית סורית אך בינהיים לא מצליח פתרון מדיני לאורך זמן. בהקשר זה מודיעות אותנו שתי אפשרויות: לא נוכל להסכים לירידת צבא סורי לאזור הדרומי. (כאן שאל מונדייל אם כוונתי מדרום ליטאני והשתי שבועות לכל אזור דרומה מהקו בו הם נמצאים היום וזה חופף פחות או יותר לקו הליטאני). ו שנית, לא נוכל להשלים עם חזרת המצב לקדמותו שיאפשר פעולות טרור של מחבלים נגד ישראל מדרום לבנון. מתו שתי האפשרויות הללו נראה בעיני החמורה ביותר חידרת צבא סורי או בינו ערב לדרום לבנון. בעוד שפועלות מחבלים אם תקרה ניתנת יהיה לטפל בהן בקשר המקומי הרי תנועה כוחות סוריים תפנה שיבורי אסטרטגי את מפתח הכוחות באזור ותעמידנו במצב בלתי נסבל. זאת ועוד, גם נוכחות סורית לא תוכל להבטיח מניעת פעולות מחבלים אך במקרה כזה עלולה להביא כל פעולה נגד המחלים בידי התנגשות ישירה בינו לבין הסורים דבר שכולנו רוגים להמנע ממנה. הפתרון הוא להשאיר את אזור הדרום כמוין אזור חיצ' כאשר כוחות המיליציה הנוצרית הפעלים בו יוכלו להיות מוחבדים ע"י צבא לבנוני של סרקים כאשר יהיה בידו כוחות כאלה. מונדייל שאל האם בינהיים קיימת חידרת חלבנים לדרום. השתי שיש חידרת מסויימת אך לא בקנה מידה מסוכן וכי עדיף מבחינתי לטפל במצב הבינאים מאשר להסתכם לסיור אחר שמעורב בו צבא סורי או בינו ערב.

אמרתי שאנו עומדים בקשר-Amiz עם הממשלה לגבי ההתקפות לבנון ובאופן כללי אנו רואים העניינים בצורה דומה ופועלים תוך תיאום והבנה. מונדייל אמר שזו גם התרשמות על בסיס התדרוכים שקיבל.

סודי ביוטר
- 3 -

ה. אמרתי שהטבר לבנון יצר חמורות מעבר למצב בשטח. תארתי את החלשו של אש"ף הן פיסיח והן כגורם בעל השפעה באיזור; אמצעם השפעה של בריה"מ הן לגביה סוריה ולגביה השפעה במז"ח בכלל; והתגבותה הקואלייציה המצרית - סורית - סעודית.

הדגשתי שככל אחת מן החמורות הנ"ל יכולות להיות גורם שיפעל לחיבור או לשילוח בהתאם לצורה שבה יטופל:
1. אש"ף סבל אבדות בשטח ואבדן יוקה באיזור. יחד עם זאת, ואולי בגלל זה מרגישות מדיניות ערבי הצורן לשלם לארגון מס-שפחאים כפי שהדבר מabit באו"ט ובזירה הבינלאומית. אש"ף היה וממשין להיות הגורם המתסיס והמחבל בכל אפשרות להסדר. החלשו יכול להיות נכס בתנאי כMOV של אי יעשה דבר כדי להפich בו רוח חיים. מונדייל אמר שהוא בהחלט מסקים לכך ושאל מה הדוגמאות לנסיונות להפich בו רוח חיים. אמרתי שיש שתי דוגמאות בולטות. אחת נסיוון של אש"ף להקים משרד הסברה בוושינגטון. אין לנו כל ספק שהיה זה נסיוון, בעזרת כמה תומכים אמריקניים, להעמיד את הממשלה החדש בפני עובדה מוגמרת. הצלחנו להביא לגורוש שני הנציגים אך הבעייה עומדת ויש להיות ערים ולמגוע מהם ומזהדיהם לחיש המאץ וליזור עובדה פוליטית שתעמיד אותנו ואת הממשלה החדש בפני בעיה בלתי נסבלת. מונדייל אמר שהוא בהחלט מסקים לכך וברך על ערכנותנו שהביאה לגורוש האנשיים.

אמרתי שדוגמא שנייה בקשר לאש"ף היא הנסיונות מצדיו להציג עצמו או חלקים ממנו כמתוגנים. נחתתי את הזרות ערפה וההדגשים ששם הוא ומנהיגים אחרים על הסכמתם להקמת מדינה פלשתינאית בכל חלק הארץ ישראל שוחרר בשלב ביניים להגמת משימות השלמה, דהיינו הפיכת מדינה ישראל כולה למדינה פלשתינאית חילונית בהנוגדים. האבעתי על האיזוט האחרון מ-4.12. מדברי חאלד אל חסן חבר הוועדה המרכזית שלהם שהציג שזו התחלת להגמת המטרה הסופית של ייסוד מדינה פלשתינאית חילונית בכל א"י.

סודי ביותר
- 4 -

אמרתי שמליה עד כמה אנשים טובים, כולל כמה מחבריו בסנאט, אינם ערבים למשמעות הדברים ורואים בהם מיחוזן. מונדייל אמר שהדברים ברורים לו להלוטין. הוא שם לב שאש"ף עצמו רואה בהסכמה להקמת מדינה בגדי ובעזה שלב ביניים ואין לו כל אשליות שטרם הסופית חיסול מדינת ישראל. אמרתי למונדייל שברצוני בהקשר זה להבהיר לו מדוע לא נוכל בשום פנים להסכים למדינה שלישית בינו ובין ירדן. הסרתי לו שהפתרון היחיד לבנייה הפלשינאית יכול לבוא רק במסגרת מואם עם ירדן. אמרתי שחשיבות ההבדל בין פתרון פלשינאי במסגרת ירדן לעומת פתרון המבוסס על מדינה עצמאית בגדי. מתייחס 4 גורמים המהווים ההבדל היסודי בין השניים: ראשית, ככל מקורה חייב השטח בגדי המערבית להיות מפוזר אחרה נספה לנו סכנה רבה. אפשר לפזר חבל ארץ מסוים כאשר הוא קשור למדינה אחר (ירדן) אך אי אפשר לפזר מדינה שלמה. שניית, פתרון במסגרת ירדן משמעו שהבירה נשארת להיות רבת עמו וailo הקמת מדינה עצמאית בגדי מייד תעורר את שאלת הבירה הערבית בירושלים. שלישי, כאשר הפתרון קשור לחוסין חזקה עליו שידאג שלא יהפוך לשטח שליטה ערפת ומחבלים דבר שישcn גם עצם קיומו. הנטיון גם מלמד ערבים מסוגלים לחסל הבלתיים בצורה אפקטיבית כאשר הם מאיימים על עצם קיומם. כך היה בירדן ב-1970 ובכך היה לבנון ב-1976. מכאן שטח בפיקוח חוסיןאמין הרבה הרבה מאשר מדינה עצמאית שתהפוךukan מבעליים ורוצחים בשליטה ערפת ורגובנו. רביעית, מדינה עצמאית תהפוך מייד למועד רדיילי ומاجر להפשה סובייטית ונשך סובייטי. תוך זמן קצר נמצא עצמנו במצב בו ימד בעלה, אוריינטציה סובייטית תקועה במרכז המז"ה. כל הנימוקים הללו אינם רק פוגעים נמרצות באינטנסים של ישראל אלא גם באלו של ירדן וארה"ב, ובסופה של דבר מסכנים את כל המערך הפרו-ערבי במז"ה כולל ירדן וסעודיה. מונדייל אמר שההנימוקות משכנעות ביותר, כי הוא שותף לדעתנו, ויידע להבהיר זאת لكארטר.

סודי ביוחר

- 5 -

2. הנקודה השניה היוצרת סיבוכיים וסיכוןים היא ירידת השפעתה של בריה"מ. גם פה צריך לשמור מלאפה רוח חיים או להעניק חנופה חדשה לבריה"מ. כל הישג שהושג במד"ת הושג ע"י ניטרולת של בריה"מ מטהליך המדיני. כל נסיוון להכניטה מחדש יחבל בעצם סיבובי המו"מ, יבביר את עקשות הערבים ויעמיד את אריה"ב במצב של המחרות על סינגפור הערבים. לא הם ולא אנחנו ארכיכים להיות מעוניינים בזה. מונדייל אמר שזה מקובל עליו לחולוטין ושאל כיצד זה מתישב עם ועידת ג'נבה. אמרתי שברשותו אבע בנותא זה במהלך דברי.

3. הנקודה השלישית שיש לעקוב אחריה בזיהירות היא המערך החדש גנוואר בין סוריה מצרים וסעודיה. מצד אחד יכול הדבר לאפשר התקדמות במו"מ מצד שני נסקפת הסכנה שתרכובות זו של כח אנשים נשק וכסף תעוור את התיאבון הערבי. אמרתי שלא רק בריה"מ תבחן את הממשל החדש בארץ"ב גם העולם הערבי יעביר את הממשל החדש בחינה, ולמעשה כבר החילה בכך. אם ירגישו הערבים שאראה"ב מוכנה לשמש מנוועך להחז על ישראל הרי שיבבירותו את תביעותיהם עד שאפיקו אמריקה לא תוכל לספקם ובודאי שישראל לא תוכל להיות שופפת למהלך זהה. לעומת זאת אם תהייכב המדיניות האמריקנית באיתנות בוגד נסיבות הסחיטה והלחץ ותבהיר לערבים נכוונתה להגיש שרותים טובים כדי להביא הצדדים לדברות על הסכם שלום שיהיה מבוסס על בוחן לישראל הרי שגם הם יורידו תביעותיהם ולא יבססו כל גישתם על הנסיוון לתקוע תרייז בין אריה"ב לישראל ולהשתתק בארץ"ב כמנוע ללחץ על ישראל. מונדייל אמר שהדבר נכון ביחס וכי זו תהיה מדיניותם. שאל מה הסימנים שבידינו שהערבים אכן כבר הולכים בכיוון זה. אמרתי שראשיתם הם אומרים זהה בשידוריהם ובהודעותיהם, ושניתם כל "מתקפת השלום" במרכאותם של סاداتם מברוסט בעצם על הקשתה הקו תור ביחסות הממשל החדש ולא על נסיוון אמיתי להציג בסיס לדברות.לקחתי את האזרחותינו וראיונותו של סאדאת

סודי ביותר
- 6 -

ונחתתי אותם. הבhurstי למונדייל שסדרה מגדיר את השלום כהסכם על סיום מצב המלחמה ודורש תמורה זה את נסיבות ישראל מכל השטחים והקמת מדינה פלשתינאית בגדה ובעזה. ספרתי לו שבעה המועם על הסכם הביניים אמר סדרה לקיסינגבר שתמורה הסכם על סיום מצב המלחמה היה מוכן להסכםuko שיעבור ב-20 מיליון מהגבול הביניל. הוא אמר לא היה יכול ללבת להסכם רחוב כזה ללא התקדמות בו בזרות אחריות אך ברור היה שידע להבחין בין המחרה שהוא דורש עبور שלום מלא וסופי ובין הסכם על סיום מצב המלחמה. הירום מעלה סדרה את המחרה עבור הסכם על סיום מצב המלחמה. מה שהוא מוכן לחתה זה פחות משלום ומה שדורש זה המחרה הסופי שאפיילו עبور שלום סופי אין ישראל יכולה להסכם לו כי זה יסכן בטחוננה. מונדייל אמר שהדברים נהיירים לו להלוסין ובמ הוא לא הבין מדוע כמה מחבריו בסנט ראו בזה סימן למתינות. עוזרו אישר דברי ואמר שאכן יש בזה משום הקשה ולא מיתון עמדות מצד סדרה.

ז. מונדייל אמר ששוחח עמו סנטור ריביקוף על התרשמותו מביקורו במצרים. ריביקוף אמר לו שהוצע לו להפגש עם ערפאת אך ריביקוף סרב ואמר למונדייל שנייתן לו להבין שנשייאי מצרים וטוריה לא היו מביטים על כך בעין יפה. לאור זה שאל מונדייל איך אני רואה את היחס בין מנהיגי ערב ואש"ף. תארתי את היחסים המסובכים של ניצול הבעה הפלשתינאית מחד וחוסר רצונם לשעבד האינטנסים שלהם לتابיעות הפלשתיניות. אמרתי שכולנו שהענין של מדיניות ערבי יבדל בחיפוש הדרן לפתרון הסיכון וככל שנתקדם אתם יותר יהפוך מבחןם הנושא הפלשתינאי למטרד ויהיה פחות סיכון שיתיצבו מאחורי התביעות הקיצונית של אש"ף. הבhurstי ביצד המנהיגות הקיצונית הפלשתינאית הייתה תמיד האויב הגדול ביותר של הפלשתינאים עצם.

ח. אמרתי שלאור כל הניתוח הניל' ברצוני להבהיר לו את עמדתו.

1. אלו מוכנים ללבת למאץ ממש להדבות ב-1977. יתכן מאי שלא ניחן יהיה להביע להסכם ובודאי לא לביצוע אך אלו מוכנים

סודי ביותר

- 7 -

לנסיוון רציני להגיע להדברות ולהצבת היסודות להתקדמות לקרה שלום. מונדייל הפסיקני ואמר שזה חשוב ביותר גם כ- Public Posture כי אסור שישראל תראה בעיני הצבור כמנענעה אפשרות להתקדם לשום. אמרתי שאני מדבר אותו מעבר לדימוי הצבורי, זה רצוננו הבה ואנו מוכנים ורוצים לעשות מאמץ רציני להתקדם.

2. חיוני שלא יהיה גיבוש עמדה כלשהיא לפני שתהייה הדברות עם ישראל בדרג הגבורה ביותר. מכאן שלדענו יש מקום לפגישה בין קארטר ורביין בסביבות מרכז לשם ליבורן אסטרטגייה משותפת. מונדייל אמר שכנראה שהערתי מחשבה זו כבר לקארטר כי קארטר דיבר אותו על כך והוא נוטה לזה. אמרתי שאכן מסרתי על כך הן באמצעות איזטאד והן באמצעות סטון. מונדייל אמר שזה בסדר גמור ועובדת שאכן הדברים הגיעו לקארטר. אמרתי למונדייל שאנו חייבים להגיע למסב כאשר שניינו יושבים מצד אחד של השולחן והבעיה לפנינו ולא כאשר אנו יושבים משני עברי השולחן והבעיה בינוינו. מונדייל הסכים לחולוטין. הבחרתי למונדייל מדוע עדיפה בעיני דרך זו של שיחה כאן על פני שיגור שליח לאזרה היוצר דרמה וציפיות וAINO מאפשר הדברים ושיחה יסודית עם קארטר עצמו. מונדייל אמר שמקבל זאת בהחלט והוא מניח שכן אמן ינהג קארטר. מונדייל אמר שכמובן יהיה צורך להזמין אחר כך גם את ראשי המדינות האחרות הנוגעות לאזרה כי לא יהיה מושא. אמרתי שזה הבינו.

מונדייל אמר שאין לו ספק שזו הדרך הבכונה ובו כל מוגנתנו צריכה להיות להגיע לאסטרטגייה משותפת ולסכם על מהלכים משותפים. אמרתי שיש יותר ימדי ערבים משותפים לשתי מדינותנו ויחסום עמוקיים ביותר מכדי שלא נגיע למצע משותף ולדרך פעולה משותפת. מונדייל אישר זאת ואמר שזו כוונת קארטר ובודאי שהוא עוזנו יטה שם לעניין זה.

סודי ביוטר -

- 8 -

3. אמרתי שיש נושא מסוים שאנו מבקשים עוזרתו. הצרתי בפניו את בקשת הטיעוע שלנו לשנת"א 1978 והשאתי בידי עוזרו העתק הנוייר שהגבנו בדמנו לממשל. מונדייל אמר שידוע לו שהממשלה הנוכחית מנסה לחתור בכל התקציב כדי לטעון שהוירש לממשל החדש תכנית שתוכל להביא התקציב מאוזן. ברור שדרך זו היא לא דרך מפני שהדבר לא ניתן מבלי לקצץ בשירותים חירוניים כולל חוק סיוע חזק. הוא חושש שנושא סיוע החוץ הוא אחד הקורבנות של הצעת התקציב שרווצה להוירש המשטר היוצא. אמרתי שאנו עושים כל שביכוותנו לפועל אצל המשטר היוצא אך בקשי שמדובר מצדם עוזרו ככל שיוכלו בתקופת המעבר. מונדייל הבטיח לעשות זאת. עוזרו אמר ששמע שאגף התקציבים מתוכנן קיצוצים ניכרים וכי ימליץ לבבינו על סכום כולל של 1.5 מיליארד סיוע חוץ כלכלי ובתחומי (במוקם ה-3.2 שבקשו) אך אין זה رسمي ואין זה סופי.

אמרתי שבמאלינו הבינו שמוות על קיצוצים והזבעת על התוمرة הרבה מבחינתנו ועל המצב הבלתי אפשרי שהדבר יעמיד אותנו.

ט. מונדייל שאל על ועידת ג'נבה וסבירתי נכוונתנו והמגבלות הקיימות. שאל מדוע לנו דוחפים כל כך לכינוסה של ג'נבה. אמרתי שאנו חייבים להתייצב בנכונותם להשתתף לפי כתוב הסמכות המקורי אך אין לנו אשליות לבבי אפשרות להגיע למ"מ ממש. אמר שזו גם דעתו. שאל על הפורמלות השונות בעניין שיתוף פלשתינאים. אמרתי לו שאנו מוכנים, כדי קהילה בעבר, שבשלחת ירדן יהיה פלשתינאים. לא נסכים לייצוג אש"ף בכל משלחת שהיא או בכל צורה שהיא.

הדגשתי שבג'נבה יכולה לשמש מעמד פתיחה או מעמד סיכון אך אינה יכולה להוות תחיליק למ"מ בין הצדדים בסיווע אמריקני.

סודי ביותר

- 9 -

ו. חלק זה של השיחה נסתiens בדברי מונדייל שאמר ש恒mid האמין ומאמין שישראל היא המדינה המשווקת לטולו יותר מכל מדינה אחרת וכי זו משות נפשה ההיסטורית והלאומית וכי הוא בטעות שנמצא שפה משותפת עם הממשלה החדש.

בשיחה ב-4 עיניים

יא. מונדייל שאל לדעתנו על ואנס. אמרתי לו שהmid ראיינו בו אדם הבודן וישראל ואנו צופים לעובודה משותפת אותו. שאל אם אין לנו חשבות או היסוסים. אמרתי שעד כמה שידוע לי לא היו. אני אישית נפגשתי עמו פעמיים בעת האחרונה, כמו כן נפגשו אותו בעבר הן רוח"מ והן שה"ח והתרשםנו מגישותו הבודנית והמקצועית. מונדייל אמר שואנס יבצע החלטה ובירוש ובהגינות המדיניות שתקבע.

יב. חזרתי והודיעתי לו שהקדיש כל כך הרבה זמן לשיחה בינוינו. אמר שדליך תמיד תהיה פתוחה בפנוי ו אף פעם לא יהיה עסוק הוא מזא השיחה ליעילה ביותר וסקירת המצב מלאפה.

יג. אמרתי לו שנקודת זו מביאה אותו לנקודת שרציתי לשחף אותו. מז ו恒mid היו לישראל שני מוקדי הבנה ועוזרת ואלו היו הבית הלבן והקובנדרס. זה עזר לנו במשך כל השנים להתגבר על גורמים עוינניים בתוך הבירוקרטיה של מחים"ד, הפנטגון ויה- A/C. מספיק לעיין במסמכים שהחררו על שנות 1948 כדי להוכיח כיצד היה צורך הנשיה להתגבר על התנוגדות כוחות אלו. היה ו הדברים הנחתיים בכך נוגעים לגורלנו הרי שבקשתי שתהייה לנו בישה ישירה בעניינים חיוניים. מונדייל אמר שהדבר ברור לו והוא יdag לבן.

סודי ביותר

- 10 -

יד. לבסוף ביקש מונדייל שהדברים העדינים שהוחלפו בינם לבין ידועו רק באמצעות בלדר כדי שלא תהיה כל דליפה העוללה להעמידו במצב קשה ולהבל באפשרותו לעוזר לנו. חזר והדגים שיהיה תמיד פתוח ונכון להפגש ולעוזר לנו.

ברכה,

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D.C.
כג' בכסלו תשל"ז
15 בדצמבר 1976

נסיך
וושינגטัน

סודדי בדרכו
לנפגע בלבך

אל : סגן רוחה"מ ושר החוץ
העתק : ראש הממשלה
מאה : המשגביר, וושינגטן

טאל פז

בגלל דרישות השיחת אמי מעציר אותה בדיף. כפי שઆזעט לבני מוגדים
רבים אחרים. שיחת סטון - קארטר נרכשת לאחר שתרורן צערכתי איתו
ב-12.4/12.

השיחת נרכשת ב"בליגר האוז" בושינגטן, ב-9 לאדמבר וארכה 35
דקות. השתתפו בה גם סר איזנשטיין וברגן מוש (איש הקיר שקארטר עם
הקורנברם).

להלן פרטי השיחת כפי שגמברו ע"י סטון לצבי רפיה לאחד השיחות :
סטון אמר כי שוחח בהיותו בישראל עם רוחה"מ, שה"מ וסבת"ם, והם
ובמיוחד רוחה"מ, ביקטוונו להביא לידי עצם קארטר כי יכחיש ברובו למ"מ
מיידי ונכטך, בכל עת טקארטר בוכן לך, ומכל תוחמקות (stalling).

קארטר - אני סמך ופעריך זאת.

סטון - רוחה"מ דיבין מאיין כי לפניו נזכרנות של האעם כלשונו, קארטר יתפצע
עם רוחה"מ דביז, איזיק, ב-10 בוג'ו, 1976.

קארטר - בהחלט (absolutely).

- 2 -

סאוּן - חשוב מאד, הן לממשלה ישראל והן לגביו סיכון השלום, כי פגיעה כזו מתקיים מוקדם בשנה הבאה, אם אפשר לפני מרצ', ולא אחר מרצ'.

קארטר - .K.O. זה מה שעשה. תוכל לומר לרביין: אפגש עמו רaszon. אחר כך אפגש עם מנהיגי ערבי. לא אפגש עמו עד שאפבוש אותו. כפי שהיא יודע יש לי strong feelings for Israel and it is not contrived.

סאוּן - ממשלה ישראל מעוניינת בכנות במוו"מ לקרואם שלום על בסיס קוראם שלום על בסיס fair and reasonable.

קארטר - זה בסדר. רק הדבר היחידי שיכول להדאיבני (distress) הוא - אם ישראל מעמיד פניהם (will purport) שהיא מוכנה לנשל מוו"מ מבלתי ש ת חשוב באמצעות לנשל מוו"מ ומכל שיהיה תוכן ממשי מהורי זה. | |

סאוּן - האם קראת מאמרו של יגאל אלון ב"פוריין-אפייגראם" האחרון.

קארטר - לא.

סאוּן - המאמר נוחן, לפחות, מידה של גישה איטית לנושא והוא יכול לסמן בסיס לכמה חילופי דעתם מטעותיים (meaningful exchanges).
יש לי המאמר כאן עבוי. האם אתה מזוגין בו?

קארטר - כן. אקרע זאת הלילה.
(סאוּן בחר לו המאמר).

סאוּן - באתה מדבר על מוו"מ מטעותי הדבר תל על שני הצדדים. העربים עדיםין רואים את המוו"מ כטלב לפני פועלות רעה (bad actions).

קארטר - מה כוונתך?

- 3 -

סאוֹן - האם רأית את הכתבה על ابو איאד ובורג, חבש בושינגטון פוטס מלפני כמה ימים ?

קארטר - לא .

סאוֹן - כתן לו גם אם הריאון של סאדאת שפומקס לאחזרנה ב"לונדון סיימס", בו דיבר סאדאת על מלחמה. (הערה : סאוֹן אלר לי כי קטע זה ניתן לו, לסאוֹן, ע"י מורי אמיחי).

אם תקח אortho, אortho לך כמחנה פרטיהם את ספרו של דבי השל "The Prophets". ההקדמה דנה ב"איך להיות נביא". הדברים יפיהם גם ביחס לאיך להיות נשייא".

קארטר - השל הינו גם אחד ה"פיביוברייטס" שלו. אני מצטט מכוון את דבריו השל - "מדוע יכול אב להפוך בשמונה ילדים ושמונה ילדים אינטינטואטיים להפוך באביהם".

קארטר אמר כי יש לו ספר אחר של השל אבל אין לו ספר זה.

סאוֹן - כתן לו הספר.

מנהיגות ישראל חזקה והධישה באזני כי אין עשרים ושלושה שנים, שנה אחר טנה, מה שהצליח את ישראל חזק הדישה היסודית לבית הלבן ולגשיה אריה"ב. חקוב, כקובן, מאר ציון מוכן לדבר על זה.溃散 do בפרט, אף בקצב קשה (tough) אמיתי חזק שתוכל לדבר גם ישירות אליו. מנהיג ישראל אמרו וביקשו כי סוב יגיה אם מופיע לפעם אני אוכל להביא לך שדרגן מהם.

- 4 -

קארטר - All right. אני אמינה מישחו בבית הלבן לקבל שדרים מישראל על בסיס יותר רוטיני. זה יהיה או בוט לפטיז או סטו איזונטאד. ואולם, אני בהחלט רוץ מהו יסיד עם מנהיגי ישראל על כל עניינים חשובים (major matters) ובמיוחד על צורני חרים (emergency matters).

(הערה : לשאלתי אמר לי סטון כי קארטר לא אמר איך תהא הפגישה הישירה אליו. סטון אומר לי כי אפרזרות את היא לומר לסאו איזונטאד - שנכח בפגישה זו - מעין הדברים האלה : ביוון שהיית בפגישה וטעמה, אנו מעוניינים בפגישה בהולה עם הנשיא וכו' ...).

קארטר ביקש את סטון प्रופורשות להעביר את דבריו לישראל.

סטון - הוסיף כי קארטר אמר במהלך השיחה כן : "דרך אגב, האם על הרטיטה (לבחירה) בישראל מחייבים כבר בפברואר או מאוחר יותר".

סטון אמר מאוחר יותר.

קארטר - That is all right. In any event it will help if we had the meeting.

(עם ראש הממשלה).

סטון - אמר לי כי לא דיבר - בעיקד כהווער זמן - על הסיווע, על המדיניות הפלתינאית ועל מדרד אט"ף בוועינגטון.

מן כל השיחה רכמו סטו איזונטאד ודרnek פור רטיקות מהשיחה.

עד כאן דיווח סטון על הדברים בשיחה אנגלו-ישראלית.

- 5 -

בחלק קטן מאי מההגייה דיבר סטון גם על נושא האנרגיה ועל מפעלי מחקר אנרגיה שטון מעוניין כי יוקם בפלורידה, כמו כן ביקש שטון כי קארטר ישוחח טלפוני, בו במקומם, עם אביו-אשתו לרוג'ל ישיבת הפתעה שנערכה אקחה שעה בפלורידה לסיום תפקיד אביו-אשתו כיו"ר מועצת המנהלים של בית-חולים מטוריים. קארטר עשה זאת ברצון ובמוקם, כמו כן אמר קארטר לשטון - תobel להגיד לאנשי פלורידה שדיברתם עמי על הקמת כפעל אנרגיה בפלורידה. סטון מפרש זאת שקארטר רוצה לעוזר לשטון מבחינה פוליטית.

קארטר נתן לשטון חמונה עם הקדשה. בתמונה נראים שטון וקארטר בעט מסע הבחרות במיאמי.

לגביו הפרסום באמצעי התקשורות אודוות הagiיה אמר לי שטון : לפני כמה ימים אמר פרנק מוד לסן-פיטסברג טיים כי לשטון יש מסכים מישראל (לקראת הagiיה) והעתון פירסם זאת.

כשיצא שטון מההגייה עם קארטר לירוח אותו אידיונשטייד. סטון שטון שאל את אידיונשטייד מה יוכל לומר לתחובות ?

אידיונשטייד אמר - חגיד שדיברתם על אנרגיה, הקמת כפעל מחקר בכוונה אנרגיה בפלורידה ובן שקארטר שילפן לאביו-אשתך.

כשניגש שטון לסלילת המיקור פרגים שדיברתו מושא ל"בליגר האוז" פאלוחו עתונאים - האם הבאת שדר ברביין ? מהו ?

שטון הזכיר כי אינו יכול להסביר.

העתונאים שאלו - האם קארטר השיב. שטון אמר שאביו (סטון) יכול להסביר. לאחר שמשך כמה דקות חזר דו-ביה כזה על עצמו אמר שטון - ברצוני לומר כי אני שמח ו- gratified שיתסוו של קארטר (ליישראלי) הוא עתה כפי שהיה בעת מסע הבחרות. הוא נאמן לעמדתו ואני מתחבב עלך.

העתונאים שאלוהו - למה אתה מתחזק?

סטורן - לא אומר מאומה יותר.

להלן כמה פרטיו רקע לפגיעה ספרינדר לי סטורן: כשהנכנס סטורן לפגיעה - בקומה השניה של ה"בלוייר האוז" - ישב בבר סטו איזנשטיין עם קארטר. רק אז ביקש פרנק מוד רשות להבננו וקארטר נתן לו הרשות ומורש השתחף בשינה.

מלבתחילה נקבעה הפגיעה לעשרים דקות: 00 1650 עד 1710. סטורן ביקש הארכה של חמש דקות ותשיאה נמשכה עשר דקות נוספת, סה"כ 35 דקות.

סטורן אכר לי כי יצא מאי מעודד מהפגיעה. "איזה מצב מיוחד וטוב הוא כטא-אייזנשטיין יושב למלחה (ב"בלוייר האוז", עם קארטר) וליפטיצ' למיטה". סטורן ביקש כי גם מונדייל יהיה בפגיעה. ואולם מונדייל לאזכה. מונדייל השתחף בפגיעה של קארטר עם לאונרדו וודקוק (שהתקיימה לפני פגיעה סטורן - קארטר) וליבו הודה לדלת החיזוקית ולא חזק לפגיעה עם סטורן.

סטורן יודע כי הפגיעה של קארטר עם ריביקון ארכה רק 15 דקות וアイלו עם סטורן 35 דקות.

עד כאן ריווח על השינה בפי שופר סטודן סטורן.

ברכו,
איילו

כג' בכסלו תשל"ז
1976 15 בדצמבר

סורי - ביזה

לגמלו בלבד

אל : סגן דוחה"מ ושר החוץ
העתק : ראש הממשלה
amate : השגריר, וושינגטון

אל ג'ן,

שיחת עם מונדייל ב-14.12.76

ב-12.13 התקשרו מ秘书ו של מונדייל ומספרו שמונדייל ישם להפגש עם השגריר למחאה 14.12 ב-1030 בבוקר.

השיחה נערכה ב秘书ו בסגנון. החלן הראצון ערך שעון ונווכחו עוזרו לעכני בטחון לאומי דוד אהרון וצבי רפיה. החלק חסני נערך ב-4 עיניים ונמשך כ-15 דקות.

א. פתיחתי בהבעת הערכה על שיחתינו לצייה בירודע עומס העבודה וחלחותים רבים לפניות העומדים בפנינו. בונדייל הסיב שטהיד יקבלני ברצון וכי הוא שמח להזמין להתייעץ בינו לבין דעות והערכות. אמר בהמשך שבעצם לחץ הזמן הוא לא כל כך גדול אך ~~כגנאלים~~ רוזם זה כדי להציג עם פי שמדובר בהגוט.

ב. אמרתי שזרותי מביקור בארץ וראשת ברצוני למסור לו ד"ש חמה ואיתחולו מראש הממשלה, שר החוץ, שר הביטחון וביקשת מיוחדת לד"ס מגב' מאייר. כולם קיבלו בקורס דוח בראשו את תחרותו מפני שאנו מכירים אותו כידיד אישי וכמנהג'aggi התי את החותמת הצעם זמביין אם סחות מפעלנו. מונדייל הודה במיילים חסום ואמר שאנן יתראף קרובב ביזותר ללבו והו הינה ויהיה ידיד נאמן וחבר קרוב.

סודן ביזה
- 2 -

ג. אמרתי שמן הצד החברתי בראונינג לעבור לניכוחה המצב המדייני וההתקהנוויות באזרנגו ובן לסגור בפנינו ההשלכות לבני העמיה. אמרתי שגבת 1976 עמדה באזרנגו בסימן המשבב לבננון. עקבנו ואנו עוקבים מקרוב אחרי ההתקהנוויות הנ בغال היות של הטענה לבננון לטענות בטהוננו והן בغال ההשלכות של המשבר על התמורות בעולם הערבי וڌיכויה התקדשות לקרה שלום.

ד. אשר לבנון עצמה הבעה למשה למאכט שיל הסתלהות אכזרית אך בינהיים לא מצטייר פתרון מזרני לאורך זמן. בהקשר זה מודיעות אוחנו שתי אפשרויות: לא נוכל להסכים לירידת אבא סורי לאזרוד הדרומי. (כאן שאל מונדייל אם כוונתנו מדרום ליטאני והשבתי שכוננו לבל אזרוד דרומה מהקו בו הם נמצאים היום וזה חוף פחות או יותר לקו הליטאני). ושנית, לא נוכל להסכים עם חזרת המצב לתקדשות שיאפשר פועלות טרור של מחבלים נגד ישראל מדרום לבנון. מוחל שני האפשרויות הללו כראית בעיננו החמורה ביחס לדרות אבא סורי או ביגערבי לדרום לבנון. בעוד שפעולות מחבלים אם תקננה ביתן יתירה לטפל בהן במלשור המקומי הרי חנעה בוחות סוריים טגה שנוי אספרטבי את מפת הכוחות באזרוד ותעמידנו מצב בלתי נטבל. זאת ועוד, גם כוחות סוריים לא תוכל להבטיח מנגנון פועלות מחבלים אך בקרלה בזעלו להביא כל פעולה נגד המחלים לירדי המתגשות ישירה בעיננו ובין הסורים דבר שכולנו דוגים להפגע מפנו. הטעון הוא להסביר את מוזה הדרום בمعنى אזרוד חיזץ כאשר כוחות המוליציה הנוצרית הפלגית בזעלו להיות מתחבירות ע"י אבא לבנון של סדרים אשר יהיה בידו כוחות כאלה. מונדייל סאל האם בינהיים קיימת חידת הבלגים לדרום. השבתי שיכת חידת מופיעים אך לא בקנה מידה מסובן וכי עדרין מתחננו לטפל בנצח הבינהיים מארח להפכים לשלוח אחר שמעורב בו בכא סורי או ביגערבי.

אפרתי שאנו עומדים בקשר אציג עם הצעל לגבי ההתקהנוויות לבנון ובאופן כללי אנו רואים העיניים בזורה דומה ופועלים מודח מיאום והבנה. מונדייל אמר שזו גם המתרומות על בסיס המדיניות שזיבל.

סודី បិយោទ
- 3 -

ה. אמרתי שהמשבר לבננון יצר תמורות מעבר למצב בשטח. תארתי את החלשו של אש"ף הָן פִּסְחָה וְהָן כְּבוֹדָם בְּעֵל הַשְּׁפָעָה בְּאַיְזָׂר + אֲמָזָׂסָה השפעה של בריה"ם הָן לְגָבֵי סּוּרִיה וְלְגָבֵי השפעה בְּמִזְרָח בְּכָל ; וְהַתְּגַבְּשׁוֹת הַקּוֹאַלִּיזָׂה הַמִּצְרָיִת - סּוּרִיה - סְעֻדִּית.

הדגשתי, שככל אחת מן התחמות הַבְּלִילָה יכולות לחייב גורם שיפעל לחיזוק או לשיללה בהתאם לצורחה שבה יטוףל :

1. אש"ף סבל אבדות בשטח ואבדן יוקה באזות. יחד עם זאת, ואולי בגלל זה מרגישה מדיניות ערבי הצורך לשלט לארכון מס-שפתיים כדי שדבר מהבאתה באזות ובדירה הבינלאומית. אש"ף היה וממשיכ להיות הגורם המתסימ ומחבל בכל אפשרות להסדר. החלטתו יכולה להיות נכס בתנאי כMOVEN שלא יעשה דבר כדי להפיח בו רוח חיים. מונדייל אמר שהוא בחלום מסבים לבך ושאל מה דוגמאות לנסיבות להפיח בו רוח חיים. אמרתי שיש שתי דוגמאות בולטות. אחת נסינו של אש"ף להקים משרד הסברה בושינגטון. אין לנו כל ספק שהוא זה נסינו, בעדרת כמה תומכים אמריקאים, להעמיד את הממשלה החדש בפניה עובדה מוגמרת. האלחנו להביא לבירוש שני הנציגים אר הבעה עומדת ויש להיות ערים ולמגוע מהם ומאזהדיהם לחיש המאץ וליזור עובדה פוליטית שתעמיד אותו ואת הממשלה החדש בפניה בעיה בלתי נסבלת. מונדייל אמר שהוא בחלום מסבים לבך וברך על ערנותכו שהביאה לבירוש האנשיים.

אמרתי שדוגמא שנייה בקשר לאש"ף היא הנסיבות מצדו להציג עצמו או חלקים ממנו כמתוגים. נחתתי את הזרות ערפאת וההדגשים שם הוא ומנהיגים אחרים על הסכמת הקמת מדינה פלשתינאית בכל חלק הארץ ישראל בשלב ביניים להגשה משימתה השלמה, דהיינו הפיקת מדינת ישראל כולה למדינה פלשתינאית חילובית בהנחתם. האבעתי על הגיטות האחרון מ-12.4 מדברי חאלד אל חסן חבר-הוועדה המרכזית שלהם שהdogish שזו התחלת להגשה המטרה הסופית של ייסוד מדינה פלשתינאית חילובית בכל א"י.

סודי ביוטר
- 4 -

אמרתי שמליה עד כמה אנשים טובים, כולל כמה מותבריים בסנה, אין נס ערים למשמעות הדברים ורואים בהם מיתון. מונדייל אמר שהדברים בדברים לו להלומיין. הוא שם לב שאש"י עצמו רואה בהסכם להקמת מדינה בגדי ובעזה בשלב ביניים. ואין לו כל אפשרות שטרת הסופית חיסול מדינת ישראל. אמרתי למונדייל שברצוני בהקשר זה להבהיר לו מדוע לא נוכל בשום פנים להסביר למדינה שלישית ביןין ובירין ירדן. הסברתי לו שהפרטון היחיד לבנייה הפלשינאית יכול לבוא רק במסגרת מועם עם ירדן. אמרתי שחשוב להבהיר מה ההבדל בין פתרון פלשינאי במסגרת ירדן לעומת פתרון המבוסס על מדינה עצמאית בגדי. מתייחס 4 גוזדים המהווים ההבדל היסודי בין השניים: ראייה, בכל מקרה תיבח השטח בגדי המערבית להיות מפוזר אחריתו נסקת לבני סכנה רבה. אפשר לפזר חבל ארץ מסוים כאשר הוא קשור למדינת אחרת (ירדן) אך אי אפשר לפזר מדינה שלה. שנית, פתרון במסגרת ירדן מטעונו שהבירה נשארת להיות רבת עמו ויאילו הקמת מדינה עצמאית בגדי מייד מעורר את שאלת הבירה הערבית בירושלים. שלישית, כאשר הפתרון קשור לחוסיין חזקה עליו שידאג שלא יהפוך לשטח בשליטה ערפתה והמחבלים דבר שישכנ גם עצמו קיומו. הנסיך גם מלמר שערבים מסווגלים לחסל חבלנים באזורה אפקטיבית כאשר הם מאיימים על עצמו קיומם. כך היה בירדן ב-1970 וכן היה לבנון ב-1976. מכאן שטח בפיקוח חוסיין אמין הרבה יותר מאשר מדינה עצמאית שתהOPERATE. אך מוחלט ורוצחים בשליטה ערפתה וארבונו. רביעית, מדינת לanon מחבלים ורוצחים בשליטה ערפתה וארבונו. רביעית, מדינת עצמאית חהOPERATE מייד לתוכה רדיוקלי ומאנר להפעה סובייטית ונסק סובייטית. מזמן קאר נמא עזמננו במאב בו יחד בעל אוריינטציה פוגעים נמרצות באינטנסים של ישראל אלא גם באלו של ירדן וארה"ב ובסופו של דבר מסכנים את כל המערך הפרו-ערבי במא"ת כולל ירדן וסעודיה. מונדייל אמר שהננקות מטענות ביוטר, כי הוא שותף לדעתנו, ויידע להבהיר זאת לקארטר.

סודיו ביזור

- 5 -

2. הנקודת השביבה היוארת סיבוכיים וסיבוכוים היא גרידת השפעתה של בריה"מ. גם פה צרי לשמור מההפייח רוח חיים או להעניק תנופה חדשה לבירה"מ. כל הישג שהושג במד"ם הושג ע"י בידולה של בריה"מ מטהlixir המדינתי. כל נסיוון להכניטה מחדש יחול בעקבם סיבובי המו"מ, יוביל את עקשנות הערבים ליעמיד את אריה"ב במצב של התחרות על סינגור העربים. לא הם ולא אנחנו צריכים להיות מעורבננים בזיה. מונדייל אמר שזה מתקבל עליו לחולותין ושאל כיצד זה מתיישב עם ועידת ב"נבה. אמרתי שברשותו ابو בנטוא זה במהלך דברי.

3. הנקודת השלישית שיש לעקוב אחריה בזיהירות היא המערך החדש שנוצר בין סוריה מצרים וסעודיה. מצד אחד יכול הדבר לאפשר התקדמות במו"מ מצד שני נספת הסכנה שתרכובת זה של כה אנטית גשך וכסף תעורר את התיאבון הערבי. אמרתי שלא רק בריה"מ מבחון את הממשל החדש באריה"ב גם העולם הערבי יעביר את הממשל החדש בחינה, ולמעשה כבר התחילה בכך. אם ירבעו העربים שאריה"ב מוכנה לשמש מכוון להחז על ישראל הרי שיבבירותו אם חביעותיהם עד שאמילו אמריקה לא תוכל לסתם ובזודאי ישראלי לא יוכל להיות שותפה למהלך זהה. לעומת זאת אם תהייאצ'ם המדיניות האמריקנית באיתנות כנגד נסיבות הטעינה והלחץ ומחביר לעربים בכובותם להביס שרותים טובים כדי להביא הצדדים להדרכות על הסכם שלום שיהיה מבוסס על בטחון לישראל הרי סגם הם יונידו חביעותיהם ולא יבססו כל גישתם על הנטיון לתקוע תרייז בין אריה"ב לישראל ולהשמק באריה"ב כמנוף להחז על ישראל. מונדייל אמר שהדבר נכון בידור וכי זו תהיה מדיניותם. שאל מה הסימנים שבידיינו שהערבים אכן כבר הולכים בכיוון זה. אמרתי שראשתם הם אומרים זאת בשידוריהם ובהודעותיהם, ושניהם כל-מתקפת השלום" במרקאות של סאדים מברוסט בעצם על הקשה הכו חור בחינת הממשלה החדש ולא על נסיוון אמייח להציג בסיס להדרכות.לקחתי את האהרותיו וראינו נוחיו של סאדים

סודי ביותר
- 6 -

רשותי אותם. הבהירתי למונדייל שטאדאת מבהיר את השלום כהסכם על סיום מלחמה ודורש תמורה זה אם נסיגת ישראל מכל השטחים והקמת מדינה פלשתינאית בגדר ובעדיה. ספרי לו שבעת המז"מ על הסכם הביניים אמר סאדאת לקיסינגר שטמורה הסכם על סיום מלחמה היה מוכן להסכםuko שיעבור כ-20 מיליאם מהגבול הבינלאומי. הוא אמר לא היה יכול ללבת להסכם רחוב בזאת ללא התקדמות גם בזרות אחריות אך ברור היה שידע להבחין בין המהיר שהוא דורש עبور שלום מלא וסופי ובין הסכם על סיום מלחמה. היום מעלה סאדאת את המהיר עبور הסכם על סיום מלחמה. מה שהוא מוכן לחתם זה פחות משלום ומה שדורש זה המהיר הסופי שאFIELD עבורי שלום סופי אין ישראל יכולה להסכם לו כי זה יסכן בטחוננה. מונדייל אמר שהדברים נהיירים לו להלומין ובמונא לא הבין מדוע כמה מחביריו בסנט ראו בזאת סימן למתיינות. עוזרו אישר דבריו ואמר שאבן יש בזאת משום הקשחה ולא מיחוץ עמדות מצד סאדאת.

2. מונדייל אמר ששוחח עמו סנטור עיבייקוף על התרשומות מביוקרו בمبرירים. ריבייקוף אמר לו שהוצע לו להפגש עם ערפאת אך ריבייקוף סרב ואמר למונדייל שニתן לו להבין שנשייאי מארים וסורייה לא היו מביתם על כך בעין יפה. לאור זאת שאל מונדייל אין אני רואת את חיכום בין מנהיגי ערב וASH"פ. תארתי את היחסים המסובכים של ניאול הבעה הפלשתינאית מחד ותוער רצונם לשעבד האינטלקטים שלהם לתחייבות הפלשתיניות. אמרתי שבעל השבעין של מדיניות ערבי יבדל בחיפוש הדרכם לפתרון הסכסוך וככל שנתקדם אתם יותר יהפוך מבחןיהם הנושא הפלשתינאי למטרד ויהיה פחות סיכוי שיחייכבו מ踔ורי הטעיות הקיזוניות של AS"פ. הבהירתי כיצד המנהיגות הקיזונית הפלשתינאית היתה ממיד האוריב הגדל ביחסם של הפלשתינאים עצם.

3. אמרתי שלאור כל החלטה הנ"ל ברזוני להבהיר לו את עמדתו. אמרו מוכנים ללבת למאץ ממש להדרות ב-1977. יתכן מאר של אגף היה להביע להסכם ובודאי לא לביצוע אך אגו מוכנים

סודן ביזומר

- 7 -

לנסיוון רציני להביע להדבות ולהצבת היסודות להתקדמות לקראת Public Posture שלום. מונדייל הפסיקני ואמר שזה חשוב ביותר גם כן כי אסור שישראל תראה בעיני הצבור כמנגנון אפשרות להתקדם לשום. אמרתי שאנו מדבר אותו מעבר לדימוי האבורי, זה רצוננו הינה ואנו מוכנים ורוצחים לעשות מאמץ רציני להתקדם.

2. חינני שלא יהיה גיבוש עמדה כלשהיא לפני שתהייה הדברים עם ישראל בדרך הגבורה ביותר. מכאן שלדעתי יש מקום לפגישה בין קארטר ורביין בסביבות מרכז לשם ליבורן אסטרטגייה משותפת. מונדייל אמר שכנראה שהעברתי מחשבה זו כבר לקארטר כי קארטר דיבר אותו על כך והוא גוטה לזה. אמרתי שאנו מסרתי על כך הן באמצעות איזשטייד והן באמצעות סטון. מונדייל אמר שזה בסדר גמור ועובדת שאנו הדברים הגיעו לקארטר. אמרתי למונדייל שאנו חביבים להביע לנצח כפי שנינו יושבים מצד אחד של השולחן והבעיה לפנינו ולא כאשר אנו יושבים משני עברי השולחן והבעיה בינוינו. מונדייל הסכים לחלום. הבהירתי למונדייל מדוע עדיפה בעיני דרך זו של שיחה כאן על פני פיבור שליח לאזרה היואר דרמה ואיפיות וואנו מאפשר הדברים וشيخה יסודית עם קארטר עצמו. מונדייל אמר שמקבל זאת בהחלט והוא מניח שכך אכנם ינחב קארטר. מונדייל אמר שכמובן יהיה צורך להזמין אחר כך גם את ראש המדיניות האחראות הנוגעות לאזרה כי לא יהיה מושך. אמרתי שזה הגיוני. מונדייל אמר שאין לו ספק שזו הדרך הנכונה וכי כל מוגנתנו צריכה להיות להביע אסטרטגייה משותפת ולטכם על מלחמים משותפים. אמרתי שיש יותר זמדי ערבים משותפים לשתי מדינותנו ויחסי עמוקיים ביותר מכלי שלא נגייס למצע משותף ולדרך פעולה משותפת. מונדייל אישר זאת ואמר שזו כוונת קארטר ובודאי שהוא עצמו יטה שם לעניין זה.

סורי בירוחם

- 8 -

3. אמרתי שיש כושך נוסף מבקשי עוזרתנו. האחות בפניו אמר בקשה הסיווע שלנו לשט"א 1978 והשארתי בידי עוזרו העזק הנגיד שהגבינו בזמןנו למשול. מונדייל אמר שידוע לו שהמשל הוכח מנסה לחזור בכל התקציב כדי לטעון שהוריש לממשל החדש תכנית שתוכל להביא לתקציב מאוזן. ברור שדרן זו היא לא דרך מפנה שהדבר לא ניתן מבלי לקץ בשירותים חינוכיים כולל חוק סיוע חזק. הוא חושש שנושא סיוע החוץ הוא אדר הקורבנות של הצעת התקציב שרואה להוריש המטטר היוצא. אמרתי שאנו עושים כל שביכולתו לפול אצל המטטר היוצא אך בקשהיהם מצדם יעדתו ככל שימוש בתקופת המעבר. מונדייל הבטיח לעשות זאת. עוזרו אמר ששם שבעה התקציבים מתקנון קידוצים ניכרים וכי ימליק לבניין על סכום כולל של 1.5 מיליארד סיוע חזק כלכלי וביטחוני (במקומות 2-3. שביקשנו) אך אין זה רשמי ואין זה סופי.

אמרתי שגם הבינו ש↙ו ש↙ו על קידוצים והעצמה על החומרה הרבה מבחןנו ועל המזב הכלתי אפשרי שדבר יפheid אותנו.

ט. מונדייל שאל על ועידת ב' נבاه וסבירתי בכוננו ותגבורות הקימות. שאל מדוע לנו דוחפים כל כר' לכינוסה של ב' נבאה. אמרתי שאנו חיברים להתייצב כנכונים להשתף לפי כתוב הסמכות המקורי אך אין לנו אשליות לבבי אפשרות להביע למו"מ ממשי. אמר שזו גם דעתו. שאל על הפורמלות השוננות בעניין שיחוף פלשתינאים. אמרתי לו שאנו מוכנים, כפי זה היה בעבר, שבשלחת ירדן יהיה פלשתינאים. לא נסכים ליצelog אש"ף בכל משלחת שהיא או בכלל צורה שהיא.

הדגשתי שב' נבאה יכולה לשמש מעמד פתיחה או מעמד סיכון אך אינה יכולה להוות חליף למו"מ בין הצדדים בסיווע אמריקאי.

סודם ביותר

- 9 -

חלק זה של השיחה נסתiens בדברי מונדייל שאמור ש תמיד חתום ומאמין
ישראל היא המדינה המשורקת לטלים יותר מכל מדינה אחרת וכי זו
משמעות נסעה ההיסטורית והלאומית וכי הוא בטוח שמדובר שפה משותפת
עם הממשלה החדש.

בשיחה ב-4 עיניים

יא. מונדייל שאל לדעונו על ואנם אמרתי לו שהמיד ראיינו בו אדם הגוון
וישר ואנו צופים לעובודה משומפה אותו. שאל אם אין לנו חששות או
היסוסים. אמרתי שעד כמה שיזדוע לי לא הינו. אני אישיך נפגשתי עמו
פעמים בעת האחרונה, כתו כן נפגשו אותו בעבר הן רוחם והן שה"ה
וחתרשמדו מBITS הגרובה והמקצועית. מונדייל אמר שואנס יבצע
כהלה וביושר ובהגיון המדיניות שחקובע.

יב. חזרתי והודיעתי לו שהקדיש כל כך הרבה זמן לשיחה ביניים. אמר
שדליך מהי תהיה פתוחה בפני ואיך פעם לא יהיה עסוק הוא מזא
השיחה ליעילה ביותר וסקירת המאוב מאלפה.

יג. אמרתי לו שנקודת זו מביאה אותו לנקודת שרכתי לשתף אותו. מאז
ומתميد הינו לישראל שני מוקדי הבנה ועוזה ואלו הינו הבית הלבן
והקוברים. זה עזר לנו במשך כל השנים להתגבר על גורמים עוינניים
בחוץ הבירוקרטיה. של מהמ"ד, הפנטגון וה- ~~AOC~~^{איסוף}. מספיק לעיין
במסמכים שוחדרו על שנות 1948 כדי להווכח כי ארך היה הנשיא
להתגבר על התנזרות כוחות אלו. היה והדברים הנחכמים כאן נוגעים
לבודלנו הרי שביקשתי שתהיה לנו ביטה ישירה בענליים תירוניים.
מונדייל אמר שהדבר ברור לו והוא יdag לכך.

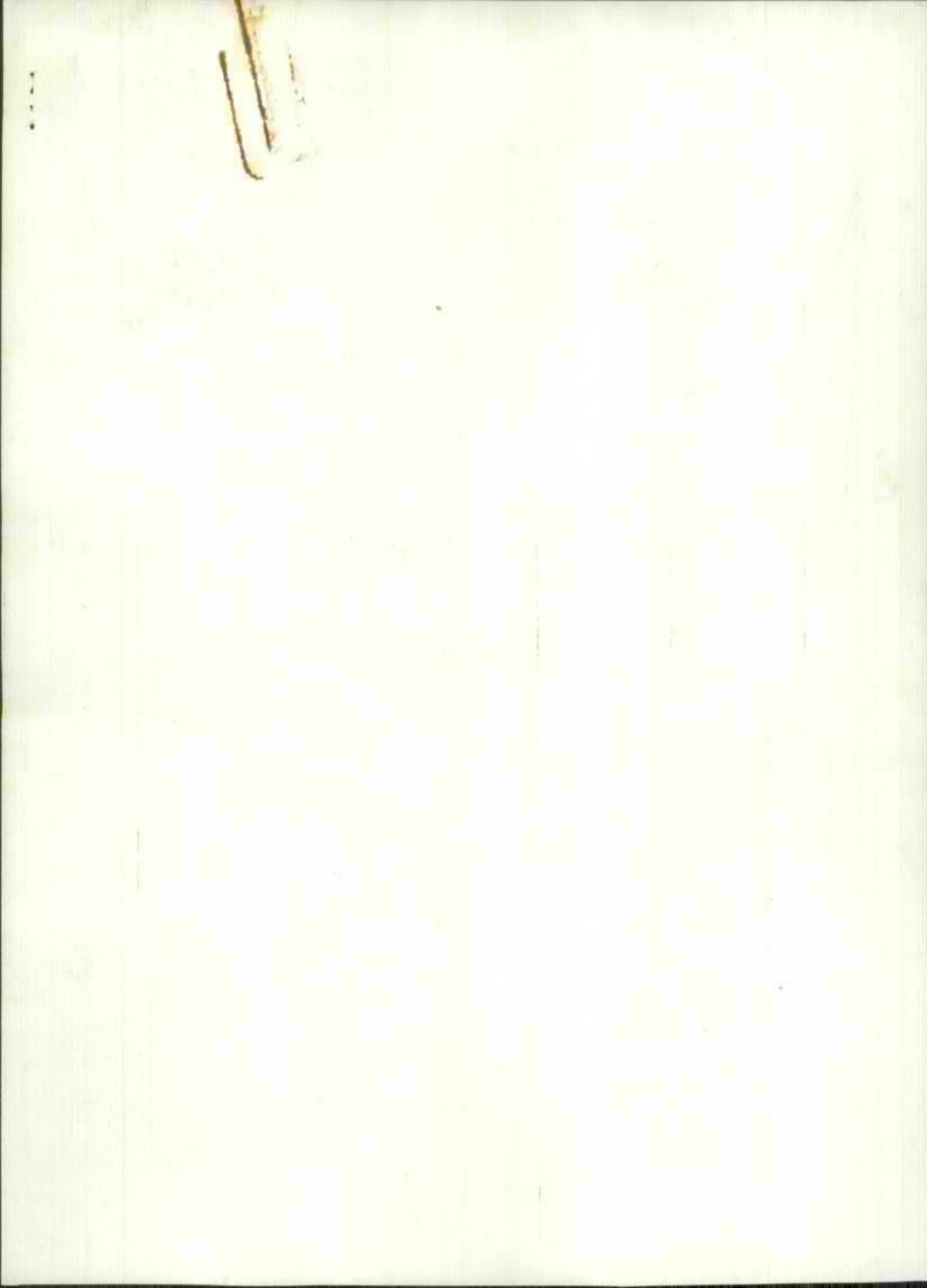
סודרי ביזותר

- 10 -

יד. לבסוף ביקש מונדייל שהדברים העדינים שהוחלפו בינו לבין ידתו רק באמצעות בלדר' כדי שלא תהיה כל דליה העולה להעמידו במצב קשה ולחבל. באפשרותינו לעזרך לנו. חזר והזכיר שיהיה תמיד פתוח ונכון להפגש ולעזרך לנו.

ברכה,

מר. ויס

ג"ץ באציגר תל"ה
29 באפריל 1975

38
טודי ביוהר-לכטנרים בלבד

אל: שר החוץ
המנכ"ל
לפ"מ. גזית, סנכ"ל משרד רווה"ט
מחוז האיזיד. וושינגטון

הבדון: פגישה יוג'ין רוסטוב עם הנשיא, בהשתתפות המזכיר

ב-4.17 נפגש המזכיר, יוג'ין רוסטוב עם הנשיא, ע"מ הדנחו ובפגש
נכח גם ד"ר קיסינג'ר. הנשיא הדליק פגישת זו בראון (הווטל) שלו
ברשות הטעביזה CBC ב-4.21.

פרופסור רוסטוב היה מורה של פורד בעט לימודיו באוניברסיטת ייל,
ואמריהם שהנשיא גם היום נמנה על סערדייו של רוסטוב.
הזמן אל הנשיא נבעה מאמר שפירסם רוסטוב ב-
NEW REPUBLIC
שהוא רק אחד בסידרת אמרים שרוסטוב מפרסם מזה שנה לפחות, וביהם מוחת
רוסטוב ביקורת על מדיניותו של ד"ר קיסינג'ר.

רצ"ב דווה של רוסטוב על בגיشه עם הנשיא, וכן העתק מכתב שרוסטוב
שיגר לנשיא בעקבות הפגישה עמו.

אני מבין שפרופסור רוסטוב נפגש עם ח"ב אבא אבן אחורי הפגישה
עם הנשיא, ויתכן שנוטה מכתבו אל הנשיא הושפע מהפגישה עם מר אבן.
כמו כן אני מذرף בזה מכתב של רוסטוב אל קפלן (סמו קבלתי את
המסכימים) ופנה במיוחד תשומת לבם לסעיף האחורי, בדבר סודיות הדוח
והכתב אל הנשיא. ברור שככל פרטם מתווך מסמכים אלה "ישראל" את רוסטוב
אצל הנשיא, ואותנו אצל רוסטוב.

כז מזרף בזה דוח קזר על שייחת של רוסטוב עם דין רסק, מזכיר
המדינה לשעבר.

לנוחותכם אני גם מذرף את מאמרו של רוסטוב ב-

בברכה,

מרדיי מלוי

YALE UNIVERSITY
LAW SCHOOL
NEW HAVEN, CONNECTICUT

EUGENE V. ROSTOW

April 22, 1975

Max M. Kampelman, Esq.
Fried, Frank, Harris, Shriver & Kampelman
Suite 1000, The Watergate 600
600 New Hampshire Avenue, N.W.
Washington, D.C. 20037

Dear Max:

To supplement my letter, I add an exchange
with Dean Rusk. His judgment should be taken
very, very seriously.

As always,

EVR/dhw

Enclosures

Excerpts from a letter of Dean Rusk to E. V. Rostow, April 15, 1975

I had some differences with you about tactics in the Middle East -- but who knows what is right in that stubborn and intractable situation. My concern about attempting a comprehensive settlement stems from the fact that I do not see any agreement (or possibility of it) on any of the major elements which would have to go into a peace settlement. If Israel and her Arab neighbors go to Geneva, the depth and width of the chasm which divides them will become harshly manifest and the two sides might leave Geneva with a situation even more tense than it is today. I had hoped that Henry might have achieved a second stage of disengagement on the Sinai front chiefly to gain another two or three years.

Another reason for my foreboding is that I do not believe that the American people would support American military action in the Middle East and that this tends to reduce substantially the weight of our voice. There may be those living along the Washington-New York-Boston axis who think otherwise but out in the boondocks the situation is different. I see little prospect that the general mood of the country can change until there is a President elected by the people (either Ford or anyone else) who can move with the leadership of Congress to rebuild some bipartisanship in our foreign policy.

YALE UNIVERSITY
LAW SCHOOL
NEW HAVEN, CONNECTICUT

EUGENE V. ROSTOW

April 22, 1975

Professor Dean Rusk
The University of Georgia
School of Law
Athens, GA 30601

Dear Dean:

I do not think we really disagree about how to approach the Middle East problem. Basically, we both know and have always known that time is against us, and have acted accordingly. I too hoped against hope that something would come out of the step-by-step effort. Indeed, perhaps something did, beyond the passage of time, in getting the Egyptians and Syrians to wet their feet a little in what the process of negotiation involves.

Our difference, if any, arises from the fate of the 1957 agreement, and its effect on the structure and content of Resolution 242. You used to say that when Nasser closed the Strait of Tiran in 1967 he "cut our throat from ear to ear." When the Israelis get to the water's edge of withdrawing again without real assurances, those memories flood over them. That is why I thought that an approach not based on the Resolution could not work, especially in the aftermath of the Vietnam tragedy.

As for the mood of the country, I may be more hopeful than you. In any event, we all have to try. If the mood of recent months survives long, we shall be in awful trouble soon, and not only in the Middle East.

I enclose for your personal information copies of letters to the President and to Henry, plus a memorandum of our conversation last week. I was fascinated this morning to learn that the President referred to this conversation on television last night.

As always,

Gene

EVR/dhw

Enclosures

YALE UNIVERSITY
LAW SCHOOL
NEW HAVEN, CONNECTICUT

EUGENE V. ROSTOW

April 22, 1975

Max M. Kampelman, Esq.
Fried, Frank, Harris, Shriver & Kampelman
Suite 1000, The Watergate 600
600 New Hampshire Avenue, N.W.
Washington, D.C. 20037

Dear Max:

I enclose copies of the memorandum and letters dealing with my conversation of April 17 with the President and the Secretary of State. Aubrey agreed with the approach, stressing point one in the letter. I had not thought my proposal could be confused with George Ball's, but he is surely right that we should make absolutely sure.

It is obvious that for different reasons neither Israel nor Egypt is really capable of launching a political initiative. Even if they were, there would be more resistance from Egypt to an Israeli proposal, and vice versa, than to one of ours. Query: will we draft one well, prepare the ground well, and then do it?

On reflection, I conclude that the President's question at the end (about the reaction of the American Jewish community to an approach along the lines of my proposal) is a good sign. If he thought that what I was urging would seem too dovish for the Israelis (and therefore attractive to the Egyptians), perhaps there is hope for progress.

I do not have to add, I know, that this material is for your most personal information. A story in the Jerusalem Post (or the New York Times) could be catastrophic, in many perspectives.

As always,

Gene

LVR/dlw

Enclosures

EUGENE V. ROSTOW
YALE LAW SCHOOL
NEW HAVEN, CT. 06520

April 21, 1975

The Honorable Henry Kissinger
The Secretary of State
Department of State
Washington, D.C. 20520

Dear Henry:

I enclose a copy of a letter I have just sent to the President. I thank you, too, for your part in a most interesting conversation, and for the very kind things you said about me. I appreciate them.

With warm regards,

Yours, as ever,

EVR/dhw

Enclosure

cc: The President

EUGENE V. ROSTOW
YALE LAW SCHOOL
NEW HAVEN, CT. 06520

April 21, 1975

The President
The White House
Washington, D.C. 20500

Dear Mr. President:

Thank you for inviting me to meet with you and the Secretary last Thursday. I appreciate the invitation, and the visit, and I enjoyed our conversation. There is great personal satisfaction for me in seeing you at work in that office, so obviously comfortable in harness.

Might I add two brief points to what I said. I think, and hope, they were covered. But I may not have stressed them enough.

The first is that while I was urging an American initiative, I was not urging "an imposed settlement." I take it for granted that we should not move along the path I tried to outline, or something like it, unless we had prior assurances from the parties; support from our Allies; and perhaps — or perhaps not — some kind of something with the Soviets.

The second point, implicit in our review of the Palestine-Jordan problem, is that we should try to persuade Hussein to talk of himself more and more as a Palestinian. Politically — both in Israel and in the Arab world — a Palestinian solution involving Jordan and Israel within a common market, and perhaps even a Federation (as I said during our meeting, Eban made an official speech along these lines at Strasbourg, I think, in 1967 or 1968), would have one set of political connotations, all favorable. On the other hand, a mean and bitter solution, redividing the territory of Palestine somehow, not in an atmosphere of cooperation and peace, would have altogether different political implications, and might never be accepted at all in Israel, or in the Arab world, either.

Thinking back over our conversation, I have the impression that you are considering "Peace in Exchange for the 1967 Boundaries" as the essence of our position for the next round. If my radar is right, let me warn you against any such formula. It would be a departure from the Security Council Resolutions just as dangerous, and just as unworkable, as our recent adventure in step-by-step diplomacy, and for the same reason. Such a formula does not conform to the realities.

There should be continuity in American policy, unless there is a major reason to change it. There are two basic ideas in the Resolutions: no

The President

2

April 21, 1975

Israeli withdrawal until there is an agreement of peace, negotiated by the parties; and then withdrawal to secure and recognized borders, established by the peace agreement. Both Johnson and Nixon took the view that the secure and recognized borders could represent "insubstantial changes" from the Armistice Lines.

You will hear a lot of talk about the "ambiguities" of Resolution 242. This is just persiflage. I was in charge of the process of negotiating the Resolution, and conducted hundreds of diplomatic conversations on the subject. No Foreign Minister or Ambassador, Arab or European, ever seriously disagreed with the two key propositions I have just stated. Some would explain, apologetically, that I would understand why they had to take a different position in public on the second one (return to the 1967 boundaries).

Starting on that solid basis would not prevent us, as I emphasized, from coming back at the end to our 1968 position with regard to Egypt, if all the other circumstances are propitious, though not for Syria or Jordan. I believe that our position, in a nutshell, should be "Peace under the twin Security Council Resolutions, and Peace now."

I have thought further, also, about your question whether the American Jewish Community would support an approach like the one I recommended. Reflection has confirmed my confidence that such an approach would be warmly supported. In matters so charged with anxiety and fear, the language used, and the style, are always important. But I am certain of my answer, which rests on a good deal of experience, during the 1967 crisis, and since.

I have summarized my answer to your question for my files. If you should like to have a copy, I should of course be happy to send you one.

With warm good wishes, and great respect,

Yours sincerely,

EVR/dhw

cc: The Secretary of State

April 18, 1975

Memorandum of Conversation, April 17, 1975

Participants: The President, The Secretary of State, and E. V. Rostow

On April 11, Rostow had been invited by the White House to see the President at 5:30 p.m. on April 17, without indication of the subject matter of the call. In escorting Rostow into the Oval Office, the Secretary remarked, jokingly, that he wanted to be present to hear "the terrible things" Rostow would say about him.

The President opened the meeting by commenting that as Rostow knew, the government was reviewing many aspects of its foreign policy, including several in which Rostow was deeply interested. He had read Rostow's article in The New Republic. Now he wanted Rostow's views on what our policy should be in the next stages of the Middle East crisis, either at Geneva, or in a revival of the step-by-step negotiating process.

Rostow started by remarking that he infinitely preferred to support the foreign policy of the United States rather than to criticize it, and that he had decided to write The New Republic article only after he realized that he had failed to persuade the Secretary, in talks and correspondence going back to August, 1974. There was nothing in the article he had not canvassed over and over again with the Secretary.

Rostow said that he fully agreed with the position the President took in his recent speech to the Congress: namely, that our interests and concerns in the Middle East, and the risks for us of continued drift, required a strong American initiative. Rostow had himself always urged the activist position while he was in the Department. The President said that that paragraph of his speech was carefully considered, and he felt

very strongly about it. Rostow continued that while an Israeli or an Egyptian initiative would be welcome, of course, an American plan, for all its risks, was justified, if it was well prepared, and had the prior approval of the parties, and hopefully, the support of most of our NATO allies.

Our interest in the Arab-Israeli dispute is peace, clear, unequivocal peace. Both the President and the Secretary fully agreed. The Soviets want to perpetuate tension so long as it does not result in unacceptable risks for them. Nominally, at least, the Arabs want a return of territories with minimal political concessions. Rostow said that while there were of course some Israeli annexationists, the basic policy of Israel in his opinion would always be dominated by two principal goals -- peace, and the concept of a Jewish state. For those goals, Israel would make sacrifices. The annexation of the West Bank was therefore unattractive to most Israelis, although they all completely understood its importance to their security. The Secretary said he was sure Rabin wanted peace.

Looking back over what has happened recently in the Middle Eastern negotiations, Rostow's suggestion was that we propose a method which would be, and look, different from the step-by-step plan. It was not in our interest to revive the step-by-step enterprise by forcing Israel to cave in. What Rostow had in mind was an agreement to make an agreement, a formula the President had used at Vladivostock. The President said that that was indeed the idea of the Vladivostock communique. Rostow continued that the piece of paper could be called "an agreement on the implementation of Security Council Resolutions 338 and 242," or an agreed agenda for the negotiations to carry out those Resolutions. The key point was that the peace-making process should be firmly within the framework of the Resolutions, unlike the step-by-step attempt. The peace agreement should be negotiated

directly by the parties, ideally on the seventh floor of the State Department, where our good offices would always be available to break deadlocks, and so on. But the problem at Geneva would really be the same. Rostow had once collected the testimony of the alumni of Rhodes on what had happened there in 1949. There were only two general meetings at Rhodes, an opening and a closing session. The rest of the job of negotiating was done bilaterally or through Buncle, either at Rhodes or, in the case of Jordan, in secret somewhere in the desert. George McGhee told him that his most vivid memory of Rhodes was of Moshe Dayan in the garden of a hotel, walking hand-in-hand with the Syrian delegate, in the Arab manner. We shall have to lead the bilateral talks, wherever the negotiation takes place.

Rostow said he had thought originally that demilitarization and other security arrangements should be the first item on the agenda. He was now inclined to wonder whether the first topic should not be the concept of peace itself. After the Arab aggression of 1973, and the ambiguities of the recent round of negotiations, the dominant Israeli concern -- always their first concern, but now more acute than ever -- was whether there really would be peace at the end of the rainbow. He thought if there were ideal justice in the world, which he knew was not the case, the Arabs deserved to hear Abba Eban for three or four hours expounding the notion of peace in all its implications -- a peace treaty, diplomatic relations, tourism, the movement of goods, the end of all boycotts, and so on.

After all, peace was the main goal of Resolution 242. Its fundamental idea, on which no one even pretended to disagree, was that the Israelis need not withdraw without a prior peace agreement. The reason for this feature of the Resolution was the failure of John Foster Dulles' 1957 plan. Dulles

got the Israelis out of the Sinai without peace, in exchange for a lot of promises that were not kept. This is what the Secretary had been trying to do recently. Rostow said he had written his New Republic article with a last paragraph quoting Jack Kennedy to the effect that "if you are cheated once, it is their fault; but if you are cheated twice, it is your own fault." He had concluded that the paragraph was too rough, so he dropped it. Still, it was the heart of the matter. The President nodded.

The basic flaw in the Secretary's step-by-step plan was that it abandoned the reality of the experience behind Resolution 242. The Resolution was not a technicality, but our best weapon for achieving our most important aim in the affair -- peace. It was the same in Israel. Rostow asked if the President or the Secretary knew Max Kampelman. The President said he did indeed, and thought well of him. He was for a strong defense. Rostow said he had great confidence in Kampelman's judgment and balance. He was now Chairman of the Board of Hebrew University in Jerusalem. Kampelman was in Jerusalem for a meeting during the final stages of the step-by-step negotiation. He had told Rostow that the President of the University, Harman, who had been the Israeli Ambassador here during the first part of Rostow's tour of service in 1966-1969, and was the mildest and most moderate of Israeli doves, had told Kampelman that he would have asked for leave as President of the University, and campaigned against the government, if Rabin had accepted the disengagement agreement we were urging. "Withdrawal without peace is contrary to our interests, and wrong. In that process the Russians can always outbid us. And it cannot work. How could Israel possibly accept it?

As Rostow saw it, demilitarization was the key to the ultimate boundary question. The President asked whether Rostow thought a peace treaty in

exchange for the 1967 borders would be a workable formula. Rostow said that such a formula, or any formula like it, could not work without a third major element, demilitarization. But Rostow thought our basic position should continue to rest on Resolution 242 both in general, and on the boundary question. We had fought and bled to keep the word "the" out of that Resolution. He had a long article coming out in the April issue of the American Journal of International Law, pulling together the material on the legislative history of Resolution 242. Both the Johnson and the Nixon Administrations had taken the position that the Resolution contemplated "insubstantial" changes in the Armistice Demarcation Lines. That posture contemplated the problem of Jerusalem above all, and then the Golan Heights, adjustments in the West Bank, and perhaps Sharm el Sheikh as well. Even the Soviets had accepted that view of the matter, so long as the boundary changes were "insubstantial," for a short time in 1968. Dobrynin had given Rostow the word in Washington, and Semenov or Kuznetsov had taken the same line at the U.N. A few days later, Dobrynin had telephoned and said he had to withdraw it. In general, American policy should have continuity. And tactically, he thought that was the right position for us to take at this stage, even for Egypt.

We had had Israeli agreement in 1968 on a plan to return all of the Sinai to Egypt in stages, demilitarized, in exchange for peace. In 1968, Rabin had accepted the idea of a lease of Sharm el Sheikh out of hand, without referring the issue back to his government. Rabin had said he would take a forty-four year lease at once. Rostow thought forty-four years was a Biblical lease period. Rostow had answered at the time that ninety-nine years was more common in Anglo-American law. The President smiled. Rostow would not be afraid of returning to that position at the end of the negotiation, if all the other elements were going well. But

he did not think we should start with it. He had recently gone over the 1963 episode with Dean Rusk, when Rusk was up at Yale. Rusk had commented that Egypt had been foolish to reject the proposal in 1963. They could not expect such a deal now, Rusk thought.

There were two reasons for this view. The first was that aggression should not be costless. The second was that the pattern of an Egyptian deal would inevitably be of great influence on the settlements for Syria and Jordan. The legal status of the West Bank was different from that of the Sinai. We had never recognized Jordanian sovereignty in Jerusalem or the West Bank. Our Ambassador always pulled down his flag when driving in the area. The President said he had not realized that. But it would be difficult to project that legal difference, clear as it is, at the political level. As for Syria, the legal position was different, but so was the moral position, and the security problem.

Nonetheless, Rostow would not exclude returning all of the Sinai to Egypt, ultimately, as a final compromise, if all the other circumstances were very favorable.

In response to a question about the Palestinian problem, Rostow said that he thought we should stand on the Resolutions, which are addressed to the states of the area. The Rabat conference had no power to modify Security Council Resolutions. The only possible legal and historical definition of the term "Palestine" was the territory of the British Mandate. That is the definition the PLO uses in its basic documents. It was often thought that Trans-Jordan had been excluded from the Mandate, and indeed Rostow had himself made that mistake in an article. All that had happened was that the British excluded Trans-Jordan from the Jewish National Home provisions of the Mandate in 1922. Trans-Jordan had remained under British control, and the Jordanians had carried British passports, as Palestinians,

until the end of the Mandate and the League.

The "Palestinians" therefore are not just the Arabs in the West Bank, the Gaza Strip, and the refugee camps, but all the inhabitants of the Mandated territory, and all who have a right to go there -- Muslims, Christians, and Jews; Jordanians, Israelis, and the people of the territories in dispute between Israel and Jordan. We should try to persuade Hussein to begin talking and acting as a Palestinian in this sense.

The right Jordan-Israel solution was an overall Palestinian Federation or at least Customs Union, consisting of Israel, as the Palestinian Jewish state, somewhat larger than its 1967 area, and Jordan, including most of the West Bank and the Gaza Strip, as the Palestinian Arab state, with freedom of trade and movement; a free port for Jordan at Haifa; and as much economic and political association as can be achieved in the negotiation. Eban had once made a speech along these lines -- in Strasbourg, Rostow thought, in 1967 or 1968. Any territory returned to Jordan should of course be demilitarized.

From our point of view, this kind of Palestinian solution would give Israel 10% or 12% of the territory of "Palestine," not 30% or 85% of the territory commonly called "Palestine," i.e., the territory west of the Jordan.

Manifestly, Rostow said, the first and most important phase of the peace process is that between Israel and Egypt. Only Egypt was a military threat to Israel. The Secretary remarked that Syria could not undertake a one front war. Rostow agreed. For Sadat to make an agreement-to-make-an-agreement now should not expose him to the charge of making a separate peace. Under Rostow's plan, Sadat would not actually sign a peace treaty until the last stage of the peace process, assuming that all the other stages had been carried out in accordance with the agreement.

The Secretary remarked that the essential idea seemed to be demilitarization. Rostow agreed: a Treaty of Peace; insubstantial change in the 1967 boundaries; and demilitarization. There were other issues, but they were secondary. The Secretary asked about the differences among "non-belligerency," a promise not to use force, and "peace," in international law. Rostow said he could lecture happily, and at length on the distinctions, but he thought the way for us to cut through the legal differences among these terms was to insist on a Treaty of Peace. One of the best Arab scholars on the subject, Khadduri, had written that Resolution 242 required a peace treaty. Rostow thought that was the position for us to take, in the perspective of our interests in the problem.

The President asked if Rostow thought the American Jewish community would accept a settlement like the one he was suggesting. Rostow said he was confident -- certain, really -- that it would indeed support such an approach, and use whatever influence it had in Israel to back it. But he would not expect Israel to oppose it, either, if the plan were well prepared.

II

On other problems, Rostow urged that we make it clear publicly that our Treaty with Taiwan remained firm. Rockefeller's failure to mention the Treaty in Taiwan had given rise to a great deal of anxiety, there and elsewhere, in the context of the worldwide concern about the credibility of our Treaties and other commitments in the wake of events in Vietnam. The President commented that he had been pressed hard on the issue the other day by a group he was addressing. Rostow hoped we would make the point sharply, and soon. He said that one of the best scholars he knew on Chinese problems, a colleague at Yale, had said it was a mistake to kowtow to

Chinese except at funerals. The Chinese had turned to us in 1971 and 1972 for protection against the Soviet Union. They had turned to us because they thought we were strong. Both the President and the Secretary said that we must remain strong. Rostow agreed, but said he had had recent indications that some military elements in China were beginning to shift back towards the Soviet Union. That would surely happen if we failed to restore our position after the shock of Vietnam, both politically and militarily. Rostow urged that we not consider changing the status of our Embassy in Taiwan. That would be a profound mistake, in his judgment, a kowtow. The Secretary remarked that Rostow should not worry on this score; we had fulfilled our quota for abandoning Allies this year.

III

Rostow reported on his experiences that morning and afternoon testifying before the House Armed Services Committee about the Statement of the Foreign Policy Task Force of the Coalition for a Democratic Majority, issued on April 2. The Statement called for an increase of about \$10 billion in our defense budget. He said that Congressman Ichord remarked that perhaps their Committee should recommend an increase of that order in the budget, which he thought the Committee might well do. The problem would be harder on the floor. But he thought the Committee might well recommend it for parliamentary reasons.

Both the President and the Secretary expressed gratification. But, the President asked, where were the leaders taking such a position? Rostow said that he had testified that there was another current running in the country, a very strong current, and that the first political leader who spoke in its behalf would discover that he was not alone. Both the President and the Secretary agreed. But Rostow said he thought that public opinion

would not really crystallize around such a policy until the President himself took the lead. He thought the President's speech before Congress on April 10 had failed in this respect, and ventured to give him a copy of his own speech of April 4 in Los Angeles, in which he tried to define what he regarded as the most important foreign policy problem the President had to solve, the state of public opinion.

Both the President and the Secretary thanked Rostow for his support of many aspects of government policy over the years since 1969. And the Secretary remarked that when Rostow did disagree with the Administration, he did so "as a gentleman."

this month to visit such cities as Detroit and Chicago. If nothing else, Mikva says, it's clear the Judiciary Committee puts a high priority on airing the issue. "If I were a betting man, I'd still say the chances were less

than 50-50 [for an effective law], but to get full consideration for gun control—that's a new high."

Michael Roberts

Where Kissinger Went Wrong

A Basis for Peace

by Eugene V. Rostow

The essence of the American national interest in world politics is not order alone, but peace. Our goal is not simply to achieve and maintain a deterrent balance of power, but on that indispensable foundation to help build a system of peace, characterized by the expectation that the basic rules of the United Nations Charter regarding the international use of force will be generally, and reciprocally, obeyed and enforced. The ideal of law has been the organizing principle guiding the evolution of American democracy at home. It is the only possible first principle for the foreign policy of a democracy that aspires to remain a democracy.

The New Republic's editorial, "Mideast Peace?" (March 8, 1975) does not invoke this standard for judgment in discussing Secretary Kissinger's step-by-step Middle East diplomacy. Instead *The New Republic*, like every other newspaper and magazine I have seen in recent months, examines the subject in terms of the administration's premises, which it fully accepts. "Mideast Peace?" starts with the official thesis that Mr. Kissinger's approach was necessary in order "to maintain the momentum" for peace in the area; prevent any threat to the future of "détente"; and minimize the risk of another war, and another oil embargo. Behind these phrases was the hope that the Secretary would be able to separate Egypt from the other Arab states, and from the Soviet Union, and thus diminish Soviet influence in the area. Therefore our columnists and editorial writers said, Israel should not be "intransigent," "unimaginative," or "too difficult" about terms; on the contrary it should withdraw from some, or most, or all of the territories occupied in the course of the 1967 and 1973 wars, without a firm agreement of

peace, in exchange for more or less impalpable political assurances, conveyed to the United States and not to Israel, and perhaps even conveyed secretly. There are, of course, differences of emphasis among those who write and speak on the subject. Some are clearly vexed with the Israelis for not withdrawing from all the occupied territories forthwith, and urge the Secretary of State to put even more pressure on Israel to withdraw quickly, and without real political counterparts. *The New Republic*, to the contrary, argued that it really wasn't unreasonable, after all, for the Israelis to hold out for "reciprocal—if necessarily asymmetrical—political concessions from Egypt" in return for partial withdrawals from territory of military significance.

The New Republic did not mention the most important feature of Mr. Kissinger's ill-fated Middle East campaign: the fact that the Secretary has abandoned the two key Security Council resolutions on the subject: Resolution 242 of November 22, 1967, and Resolution 338 of October 22, 1973. Resolution 338 is one of the Security Council's rare "decisions," imposing a binding legal obligation on all members of the United Nations. Legally and politically it has the extraordinary status of the Security Council resolutions on Namibia (the former South African mandate for German Southwest Africa) and Rhodesia. Resolution 338 was adopted in time to prevent the complete rout of the defeated Arab forces in 1973; it commands the parties concerned to negotiate a just and durable peace "immediately and concurrently with the cease-fire," in accordance with the principles and provisions of Resolution 242. Equally it commands every other member of the United Nations to help the parties fulfill these difficult instructions.

Under the Security Council resolutions, Israel is not required to withdraw one inch from the territories it holds as the occupying power until its Arab neighbors

Eugene V. Rostow, professor of law at Yale, and president of the Atlantic Treaty Association, was Undersecretary of State from 1966 to 1969.

have made peace. This is the famous "package deal" of Resolution 242—withdrawal for peace, and no withdrawal without peace. The twin Security Council resolutions require the parties to negotiate peace agreements that prescribe security arrangements; including demilitarized zones; provide guarantees for maritime rights through all the international waterways of the region; deal justly with the refugees; and establish secure and recognized boundaries—which need not be the same as the Armistice Demarcation Lines of 1949—to which Israel would withdraw.

In the diplomacy of Resolution 242 it has been understood since 1967 that the transition from the present armistice regime to a regime of peace would take time, perhaps a good deal of time, and that Israeli withdrawals, and the development of peaceful relations, should be accomplished in stages. The Egyptians particularly have stressed that the agreements of peace called for by Resolution 242 should be built around a "timetable," which spelled out in advance exactly what each party would do at each stage of the process.

In the perspective of the Security Council resolutions, there is therefore no ground for criticizing Israel for being "intransigent," "unimaginative" and generally difficult in the present round of negotiation. According to those resolutions Israel is under no obligation to withdraw except within the framework of an agreement of peace satisfying all the terms of Resolution 242. Any Israeli withdrawal without such an agreement of peace is a political concession on Israel's part—a very important concession indeed.

The Security Council resolutions were reached by

difficult procedures of negotiation, dominated by reality. The 1967 resolution, sponsored by the British government, was the achievement of concerted Atlantic Alliance diplomacy, in which British, Danish, Canadian, Belgian, Italian and American officials played important and effective parts. Resolution 338 was the accomplishment of Mr. Kissinger himself who rightly refused to consider any cease-fire resolution during the hectic crisis of October 1973 unless it contained the key language of Resolution 338, making Resolution 242 mandatory. Mr. Kissinger's Resolution 338 is the most important American diplomatic achievement in the area in 25 years, climaxing longstanding American efforts to achieve peace between Israel and its neighbors, and, for the first time, providing firm rules for the process of achieving peace.

There is a tendency in popular opinion to dismiss United Nations resolutions as scraps of paper. But there are many categories of United Nations resolutions. General Assembly resolutions can never be more than "recommendations" under the Charter, save in a few cases not relevant to the Middle East conflict. Some General Assembly resolutions have a great deal of importance, nonetheless, as crystallizations of world opinion. Many are indeed trivial, or cynical, or both, and fully deserve to be disregarded.

Most Security Council resolutions are also "recommendations," and do not purport to be legally binding. That fact highlights the importance of the few Security Council "decisions" that have been given a binding legal effect under Article 25 of the Charter when they concern breaches of the peace, threats to the peace and

aggressions.

Resolutions 242 and 338 are not abstract essays in international law. And they were not voted in a fit of absentmindedness. On the contrary they embody reluctant conclusions reached by the powers, and the world community, under circumstances of great stress, perceived in their context of international law and international politics. The twin Middle East resolutions therefore declare a judgment of critical importance on the nature of the Middle East conflict, and the way to resolve it in the light of its history, the passions and interests engaged, and the rules of minimal world public order expressed in the Charter—rules to which each state clings as the ultimate assurance of its own survival.

This is the rock on which Secretary Kissinger's step-by-step diplomacy foundered. The collapse of his efforts was caused by a fundamental flaw in the perception of reality on which it was based. The Security Council resolutions embody and reconcile two overriding aspects of the controversy over Israel's right to exist. The Arabs are afraid that Israel will never withdraw from any territories occupied in the course of war; the Israelis are afraid the Arabs will never make peace. Given the depth and intensity of these fears, the approach prescribed by the resolutions highlighted by the Arab aggression of October 1973, defines the only possible road to peace for the area.

I find it puzzling that no editorial I have seen, and no speech on the floor of the House or the Senate, examines the question whether Mr. Kissinger's approach was wise or prudent or necessary or better calculated to protect the national interests of the United States than a diplomatic effort based on the Security Council resolutions, and framed by them. Nor have I seen or heard any debate on the question whether the President of the United States has the right to disregard a mandatory resolution of the Security Council.

These questions are fundamental and difficult. They cannot be escaped by ignoring them. My own view is that Mr. Kissinger's policy of ad hoc negotiation in the Middle East put fundamental security interests of the United States into unnecessary peril, and betrayed one of the most vital permanent principles of American foreign policy. By ignoring the Security Council resolutions, the Secretary cut a great taproot of our foreign policy, its legitimate basis in international law. And by embarking on these negotiations without Security Council parameters and guidelines, Mr. Kissinger played a game in which the Soviets could always outbid him. The Soviet Union can offer the Arabs far more than we could ever bring ourselves to press the Israelis to accept: the borders recommended in the General Assembly Partition Resolution of 1947, for example; negotiations with the PLO rather than with Jordan; or a binational Palestinian state. American interests would have been far better protected if the

Secretary of State had put the same energy and conviction into a peace effort based squarely on unwavering American support for the Security Council resolutions.

Instead of striving for peace under the resolutions, however, Mr. Kissinger tried to do exactly what John Foster Dulles did in 1957: to push the Israelis out of the Sinai without peace. What Dulles did turned out to be a disaster. I am persuaded that a repetition of Dulles' strategy would have been an even greater disaster today.

American interests in the Middle East rank high on any list of issues that require a national, and not a sentimental or a partisan approach. What is at stake for us in that feverish area should be examined in the perspective of the national interest, not of sympathy either for the Arabs or the Israelis. We can sympathize with both Arabs and Israelis, caught up in a web of history they did not make. But events in the region, and at other points on the periphery of NATO, are approaching a flash point. Vital security interests of the United States are in peril. They should be analyzed, and protected, as such.

What are the interests of the United States in the Middle East? The first and most basic is the geopolitical importance of the Middle East to the defense of Europe. Our alliance with Western Europe is absolutely essential to the balance of world power on which the primordial safety of the United States depends. On this proposition there is nearly complete unanimity in the United States. But the larger part of public opinion is not yet fully conscious of the fact that Middle East conflicts are not isolated regional problems, but are integral to the security of NATO.

For 20 years the Soviets have pursued a strategy of enveloping NATO. They have exploited Arab hostility to the existence of Israel as an important weapon of that strategy. The Arab-Israeli conflict is not, of course, the only arrow in their quiver. As the Soviets say they "push at every open door." They have tried to take advantage of every political and military opportunity that served their purposes, if it did not involve excessive risk or cost. Thus they have probed in Iceland and Norway. They are now moving on a large scale in Portugal. They have a naval base on Conakry, and have explored possibilities in many other places on the marches of Europe.

By playing on the Arab-Israeli conflict, and other issues, the Soviets have made considerable progress in the Middle East, from Iraq and Aden to Algeria. And their investment in that effort is by now massive. They have supplied Arab states with billions of dollars worth of arms and economic aid. And their technical assistance, especially in the military sphere, often becomes participatory. If the Soviet Union were to achieve domination of the Mediterranean, North Africa and the Middle East, it would outflank the

NATO defenses in Central Europe, and threaten Europe from its soft underbelly, as President Pompidou once remarked. It has been painfully obvious since October 1973 that hegemonic control of the oil, the space and the mass of the region by the Soviet Union would carry with it dominion over Western Europe as well. NATO would be dismantled. Europe would be reduced to the status of Finland, at best—a major supplier of technology and consumer goods to the Soviet Union, and a political eunuch.

In this perspective the American and the NATO interest in Israel is of critical importance. It has two aspects, related but distinct.

The first is the historical responsibility we share with other nations for the existence of Israel. Israel came into being in reliance on the solemn promises of the world community. Depending upon those pledges, nearly three million people have come together, refugees and idealists from the ends of the earth. They have forged a living democratic community, state and nation. While Arab public opinion is changing, it probably still believes that the creation of Israel was an injustice to the Arabs, beyond the powers of the League of Nations and the United Nations. But the United Nations has emphatically reiterated the judgment that Israel exists of right, and that the Arabs must at long last make peace. The most recent and most fundamental assertion of this judgment was the decision of the Security Council stated in Resolution 338. It is morally and politically unthinkable that the United States and its allies, and many other nations as well, could stand by and allow Israel to be destroyed. On this issue the verdict of history, however debatable, is irreversible. On such an issue we pass beyond the realm of power politics to the true sources of our being: to the ultimate and abiding question, what manner of men are we? The United States, Great Britain, France and Germany all made the answer clear in their responses last fall to the threats of Arafat in the General Assembly of the United Nations.

The second aspect of our national and NATO interest in the fate of Israel is the use the Soviets have made of the Arab-Israeli conflict in their programs for gaining control of Western Europe. In the late '40s the Soviets supported Israel in order to help drive Britain out of the Mediterranean. A few years later they changed sides. With massive arms supplies and political backing, they dangled before the eyes of the Arabs the irresistible temptation of an opportunity to drive out the Israelis, as the Crusaders had been driven out many centuries before. The wars of 1956, 1967, 1969-1970 and 1973 could never have taken place without Soviet support for Arab policy. Were the policy to succeed, the Soviets believe, the Arabs would be irrevocably committed to their protection. Before the incalculable storm the destruction of Israel would provoke, the Arabs would have no other choice.

Our political and strategic goal in the Arab-Israeli

conflict, therefore, should be to convince the Arabs that their flirtation with Soviet policy can bring them nothing but tragedy, and to insist on a fair and evenhanded peace, which both Arabs and Israelis could welcome and live with. The Soviet interest is to prolong and envenom the Arab-Israeli dispute as long as possible, provided that the risks do not become excessive. They have profited greatly from it. Some Israelis may think that Israel would be better protected by territorial acquisitions than by unequivocal peace treaties. The United States and its NATO allies must always favor peace as the goal of their policy for the Arab-Israeli dispute—a fair peace, a balanced peace, but peace, nonetheless, and not a truce, an armistice or a *modus vivendi*. American and allied interests in the Middle East will not be automatically safeguarded by peace between Israel and its Arab neighbors. Many other complex and difficult programs will be required to assure that end. But our common interests in the entire region cannot be safeguarded without an Arab-Israeli peace. This has been a principal theme of our Middle East policy, and of allied policy, whenever there was one, since 1948.

The goal of peace between Israel and its neighbors has been blocked, from that day to this, by Egypt's persistent refusal to make peace. Journalists, scholars and diplomats talk vaguely of missed opportunities for peace. They often reproach the United States and Israel for failing to discover or to invent the formula that might have persuaded Egypt to make peace. Two and a half years of direct and responsible experience with the problem, and a good deal of study since, have convinced me that these reproaches miss the point. No doubt mistakes have been made in conducting the complex diplomacy of the Middle East problem, many of them serious. But there has been no "intransigence," no "arrogance," no lack of imagination. Dozens of approaches to Egypt, some of the most important based on terms Egypt had professed to offer, all met the same fate: with full Soviet support Egypt simply said "No." In the nature of Arab political life it was impossible for Jordan or Lebanon to make peace, in the absence of action by Egypt.

Egypt did not even say that it was willing to make peace under Resolution 242 until 1971, and then only on terms that the Security Council had rejected in 1967. When Egypt went to the Geneva Conference in 1974, it abandoned that position, although it has since tried to revive it, in view of the apparent willingness of the United States to proceed with a diplomatic effort that puts the Security Council resolutions to one side.

Soviet support for the Arab aggression of October 1973 was only the most open and dramatic step in a long campaign on many fronts. Soviet policy in relation to the October war contradicted the public assurances the Soviets had given to President Nixon in May 1972 and in the summer of 1973. Instead of pressing for a

diplomatic settlement of the Arab-Israeli dispute in accordance with Security Council Resolution 242, as they had promised, the Soviets helped to prepare and equip the Arab attack of October 6, 1973, supported the oil embargo, and urged distant Arab states to enter the fray. And, at the end, they threatened to intervene in order to prevent the total destruction of the Egyptian and Syrian armed forces.

While Nixon and Kissinger responded well to the final Soviet threat, by putting our own forces on a worldwide alert, they did accept a cease-fire immediately, as the Soviets demanded once it became obvious that the Israelis had defeated the Arab armies on both fronts. Since the Soviets and the Arabs had refused even to discuss American cease-fire proposals during the first two weeks of the war, there was no American interest in ending the war before the aggression was visibly and totally defeated. In October 1973 however, Nixon and Kissinger lived in the looming presence of Watergate. They were so completely the prisoners of their own détente rhetoric that they covered up the Soviet role in the war, both by what they said and what they did not say to American and to world opinion. Mr. Kissinger still tells us that Soviet behavior before, during and after the October war was "not unreasonable," and "less obstructive than in 1967," and that our détente relations with the Soviet Union contributed to an agreed settlement. In the United Nations our representative was instructed not to comment on the critical issue of Arab aggression, and Soviet complicity in that aggression. That policy was a grave error, denying our position the immense moral and political authority that still inheres in the Charter of the United Nations, and further weakening the norms of the Charter as a restraint against the unchecked use of violence in international affairs.

The Soviet plan did not of course succeed in 1973. The brilliant victory of Israeli arms, backed by American supplies and diplomacy, and the terms of Resolution 338, which that victory made possible, gave the United States and its allies a fresh opportunity to protect their interests in the Middle East.

The content and structure of Resolution 242, now reaffirmed by Resolution 338, was determined by the refusal of the Arabs to make peace since the early '50s, and above all by the fate of the settlement reached between Israel and Egypt in 1957. In 1957 we were persuaded by Egypt to push Israel out of the Sinai without peace, in exchange for a long list of glittering promises that were made to us as well as to Israel, and were not kept. In 1957 we deferred to Nasser's sensibilities by acting as the broker of an agreement between Israel and Egypt. The terms of the agreement were put forward in a carefully planned scenario of apparently unconnected statements at the UN and in the capitals. I still have the printed volume of the State Department documents on the subject supplied to me

during the 1967 crisis. It is decorated by 15 or 20 paper clips. I was instructed that the pages marked by the paper clips constituted the peace agreement of 1957. Israel withdrew from the Sinai in reliance on assurances that the Strait of Tiran would be kept open; guerrilla attacks from Egypt would cease; Israel would be allowed to use the Suez Canal; and peace would be made in due course. And it was expressly understood that if Egypt ever closed the Strait of Tiran, Israel would be entitled to respond with force as an act of self-defense. This is why no majority could be brought together, either in the Security Council or the General Assembly, to condemn Israel's attack in 1967.

As a result of this experience the Security Council ruled in 1967, and again with binding force in 1973, that Israel need not withdraw without a binding, public, signed agreement of peace.

The United States did not build its recent diplomatic effort in the Middle East on this unassailable legal and political foundation. Instead it pursued Mr. Kissinger's tactics of step-by-step negotiations, intended to achieve Israeli withdrawals without peace. In order to evade the terms of the Security Council resolutions, the arrangements for Israeli withdrawal are called agreements of "military disengagement." It is hardly remarkable that Mr. Kissinger's efforts were warmly received in Arab capitals, and were encouraged, or at least not seriously opposed, by the Soviet Union.

There was justification under the Security Council resolutions for the original "military disengagement" agreement between Israel and Egypt, though not for all its terms. The cease-fire of October 22, 1973 had left Israeli and Egyptian forces precariously—and dangerously—intermingled. There was a legitimate legal and practical reason for establishing more workable cease-fire lines, especially since no one knew where the battle lines were on October 22. In the perspective of a long-term settlement, however, it was a mistake to allow even limited Egyptian forces to cross the canal, and to be stationed in the Sinai.

There were no corresponding justifications for the "military disengagement" agreement between Israel and Syria. There was no argument about the emplacement of Syrian and Israeli forces on October 22, 1973. The Syrian disengagement agreement began to erode the authority of the Security Council resolutions, which have been, and should continue to be, the foundation of our policy.

Mr. Kissinger chose to ignore another central feature of Resolution 338: its command that the parties themselves conduct the negotiations. Instead of having Israeli and Arab negotiators meet in his office, secretly if necessary, he was trapped into acting as a go-between, as Ambassador Jarring did. This procedure abandoned a principle whose importance is made obvious by the nature and history of the conflict. It is notable that the most significant agreements in the long, tragic cycle—the Armistice Agreements in 1949,

and the Egyptian-Israeli disengagement agreement of 1973—resulted from direct negotiations between the parties, assisted by the good offices of outsiders.

There was no justification of necessity for the course we have been pursuing. If Mr. Kissinger's program of step-by-step negotiations could work, it should be equally possible, at far less risk, to reach agreements with each of the states subject to the command of the Security Council Resolution 338—framework agreements, agreements-to-make-agreements, in the style of the Vladivostok understanding, pursuant to which the parties would move, stage by agreed stage, to the final step of full peace. If any one of those states is unwilling to commit itself to peace in accordance with the Security Council's mandate, the first remedy prescribed by the Security Council is clear—Israeli occupation of the territories taken in the course of the 1967 and 1973 wars, in the phrase of a French scholar, as "the gage for peace."

The United States has been seeking to avoid a return to the full Geneva Conference. There is no doubt that such a conference would present difficult problems, largely because Nixon and Kissinger—struggling to preserve the appearance of détente—agreed to the joint presidency of the United States and the Soviet Union. And such a conference might make it even more difficult than it is now to isolate Syria, which has never committed itself to the principle of peace.

But a peace conference at Geneva is not in itself an odious idea.

Our diplomacy has been struggling to convene such a conference since 1949. And the Geneva Conference would of necessity be based squarely on the Security Council resolutions. If the United States and its allies reach a firm common position on what those resolu-

tions require and permit, and pursue a steady diplomacy in support of that position, the risks of such a conference would be far less, both for us and for Israel, than the course we followed until March 22.

It was in any event a fantasy to suppose that the Soviet Union can be excluded from the process of making peace in the Middle East. That goal would be undesirable even if it were possible. There will be no peace in the Middle East or in other inflamed regions of the world until the Soviet Union does accept responsibility for peace. The Soviets cannot, after all, be ignored. And they have, and will continue to have, a considerable capacity for mischief. The only sensible goal for our diplomacy therefore is to induce the Soviets to accept peace based on the Security Council resolutions for which they voted. The Soviet Union has been persuaded to accept many sensible policies during the last 30 years once it came to realize that the alternatives were all worse. Soviet acquiescence in Resolutions 242 and 338 are vivid cases in point.

In Israel recently Mr. Kissinger is reported to have told the Israelis that peace would require "an act of faith" on their part. In context his meaning was clear: he was asking the Israelis to repeat the procedures of withdrawal without peace that proved to be such a catastrophe in 1957.

One can accept, as I am glad to do, the view that President Sadat is genuinely and sincerely interested in making peace. But he speaks of leaving office soon. And in any event the issues at stake are the ongoing policy of states, which should be expressed in documents and policies of ongoing vitality. The only feasible procedure for achieving a condition of peace between Israel and its neighbors is that prescribed by the Security Council resolutions.

Next Comes Geneva

Russia's Middle East Zigzags

by Stanley Karnow

With the breakdown of Secretary of State Kissinger's step-by-step approach to a Middle East accommodation, it is likely that the negotiations will shift to Geneva, and that means that the Soviet Union will play a role in the bargaining. The question raised by this prospect is whether the Russians want to contribute to

stability in the region, or whether their essential aim is to block progress toward ultimate peace. I found, during a recent tour of the Middle East, that the pattern of Soviet involvement in the area is by no means simple. The Russians are deeply committed to the economic and military support of Syria, for example, but Syrian

President Hafez Assad can hardly be called a Soviet puppet because he relies on the Kremlin. The Egyptians depended heavily on Moscow for the equipment to launch their war against Israel in October 1973, yet by subscribing to Kissinger's step-by-step scenario and resisting Soviet efforts to control him, Egyptian President Anwar Sadat has annoyed the Russians, and his relations with them hit a low point early this year when Soviet Communist party leader Leonid Brezhnev canceled a scheduled trip to Cairo. The Russians have zigzagged in their attitude toward the Palestine Liberation Organization, having initially considered it to be "adventurist" but more lately throwing their weight behind its objectives. Among the Israelis, meanwhile, estimates of the Soviet Union range from the view that it is a menace to Israel's survival to the opinion that it could serve to restrain the Arabs.

My own feeling, based on talks in Israel and in the Arab states, is that the Soviet Union cannot be excluded from a future settlement, and may even fulfill an important function in setting up what the Israeli scholar Yair Evron suggests could be a "co-management" arrangement with the US to guarantee peace in the Middle East. For the moment, however, Soviet influence in the area appears to be limited by the fact that the Russians are following rather than leading their clients in order to preserve their position in the region, and they are paying a high price to maintain that presence. It seems to me, therefore, that the Russians are currently operating from weakness, since they cannot build up their clients and at the same time expect that their guidance will be respected by the Arab states they have strengthened. Conversely they cannot withhold assistance from their Arab protégés and expect to tilt the balance of power against Israel.

The Russians have been interested in the Middle East for centuries, in part because of their concern for their southern borders and partly because of their quest for access to the warm waters of the Mediterranean. Consistent with this outlook they brought pressure to bear on Turkey and Iran during the period after World War II, and when that failed in the face of US resistance they vaulted into Egypt, Syria and Iraq in hopes of establishing spheres of influence. Within recent years the Russians have also perceived the Middle East as a passage to India, Pakistan and Southeast Asia, where they are attempting to counter the rising sway of their Chinese adversaries. The Israeli analyst Galia Golan submits as well that the Soviet Union began to penetrate the Middle East in the early 1950s as a way of compensating for their setback in the Cuban missile crisis. But even though Soviet military help was vital in preparing the Egyptians and Syrians for the six-day war against Israel in 1967, the Russians were evidently unable to persuade the Arabs to make the kind of diplomatic compromises that might have cooled the

situation in the aftermath of that conflict.

As Alvin Rubinstein of the University of Pennsylvania has pointed out, the Russians went to the aid of the Egyptians immediately after their defeat in June 1967, and, with massive arms shipments, succeeded in restoring the strength of Egyptian President Gamal Abdel Nasser. But this help on the part of the Russians did not easily improve their leverage with Nasser. They had a difficult time persuading Nasser to go along with United Nations Resolution 242, the general formula under which Israel would withdraw from occupied Arab territories in exchange for "secure and recognized" boundaries. To obtain Egyptian acceptance of this resolution, however, the Russians had to increase supplies of arms to Egypt, with the result that Nasser was able, beginning in the middle of 1968, to initiate a war of attrition against Israel that worked, in effect, against Soviet efforts to push for diplomatic action. Throughout the closing months of 1968, moreover, the Egyptians repeatedly stepped up the tempo of their military thrusts against Israel whenever the Russians seemed to be trying to steer the Middle East problem toward diplomatic channels. When Nasser declared in January 1969, for instance, that "no progress can be made...unless the military front is the starting point for such progress," a Soviet delegation headed by Alexander Shelepin sped to Cairo with the apparent intention of preventing an escalation of the fighting, but this endeavor evidently made no headway. Then Nasser said that he was gloomy about the chances of Resolution 242, interjecting in an interview that it neglected the Palestinian problem, an issue that he had not heretofore raised in connection with an Israeli settlement.

This sort of back-and-forth game between the Russians and Egyptians went on through 1969 and 1970, with Soviet diplomats discovering each time they visited Cairo that their aid to Egypt was not buying them compliance. When Soviet Foreign Minister Andrei Gromyko held talks with Nasser in June 1969, for example, he caved in to the Egyptian leaders demand that any agreement with Israel be tied to a solution of the Palestinian question. This surrender by the Russians to Egyptian intransigence not only encouraged Nasser to intensify his strikes against Israel, but, fearful of losing its position, the Soviet Union increased its military aid to Egypt. Even so the Russian position in Cairo remained precarious, and it became somewhat shakier after Sadat succeeded Nasser, as a consequence of both international and domestic Egyptian developments. Sadat worried the Russians when, in early 1971, he began to explore the possibilities of a settlement with Israel that, as Moscow saw it, might undermine Egypt's need for a link with the Soviet Union. Not long afterward, in a move calculated to bolster his internal authority, Sadat purged a number of Egyptian political figures known to have been sympathetic to the Kremlin. These moves

confronted the Russians with a dilemma. They could not complain about Sadat's purge without running the risk of alienating him. Nor could they oppose his exploration of a diplomatic settlement without contradicting their own past policy of limiting the dangers of a larger outbreak of hostilities in the Middle East. Thus, with what must have been unusual haste, they contrived the ingenious device of rushing to Cairo with a 15-year Treaty of Friendship and Cooperation, which, in effect, pledged to provide Sadat with vast quantities of weapons without interfering in his domestic affairs. In short the Russians sacrificed any hopes they might have had of nudging Sadat toward their brand of socialism in exchange for protecting their strategic position in Egypt. According to the Kremlinologists this choice by the Russians probably reflected a victory for the Soviet military technocrats, to whom Egypt represented operational real estate, over the ideologues who still believed that the Egyptians could be converted to communism. With that the Russians again pouted fresh shipments of military hardware into Egypt, and in the process extracted from Sadat the right to use certain Egyptian air and naval facilities.

This deal did not totally placate Sadat, however. He wanted ultra-modern Soviet aircraft, missiles and other offensive weapons in order to heighten the credibility of his threat to Israel, and he went to Moscow in an attempt to urge the Russians to give him these arms. But once again the Russians feared that they might be swept into a conflict that would, among other things, jeopardize their strategy of détente with the US, and they balked at Sadat's requests. Infuriated by this rejection—and also irritated by the arrogance of Moscow's representatives in Egypt—Sadat summarily expelled some 10,000 Russian advisers and denied the Soviet Union the right to use six airbases and a part of the port of Alexandria. The Russians' response to this slap was Christian: they turned the other cheek and not only hung on in Egypt, but, during 1973, gave Sadat the weapons that he would use against Israel in the Yom Kippur war. In order to control the Egyptians the Russians sent in Soviet crews with the more devastating of these weapons, such as the SCUD missiles. Moreover according to Egyptian sources with whom I talked in Cairo, the Russians tried in the months prior to Sadat's offensive to dissuade the Egyptians from taking the military route. This disclosure, if true, contravenes the thesis expounded by many specialists that the Arab strike on the Egyptian and Syrian fronts took the Kremlin by surprise. It is known for certain that the Russians were aware of the Arab moves a week before the war, since they transferred the families of their advisers out of Cairo and Damascus during that period.

Whatever their feelings about the advisability of war, the Russians had to defend their investment in the Arabs, and, as a consequence, began to airlift supplies to the Egyptians and Syrians within 48 hours after the

conflict erupted. But again they sought to keep the hostilities within bounds, largely in order to avoid a break with the US, and for that reason Soviet Premier Kosygin flew to Cairo in an attempt to convince the Egyptians that they ought to curb their goals. The same desire to prevent a bigger conflagration apparently motivated the Russians to invite Kissinger to Moscow to discuss cease-fire possibilities. Despite an alleged Soviet threat to intervene directly and an overreaction by the Nixon administration, the superpowers did in fact limit the scope of the war. Both the Arabs and Israelis learned from the war, accordingly, that neither can win a decisive victory nor suffer a decisive defeat.

Since then the Russians have focused their attention primarily on Syria, and they have given Assad an impressive arsenal of equipment ranging from MIG jet aircraft to SCUD missiles. In the view of the Russians the Syrians have "earned" this materiel by backing up Moscow's demand that the negotiations be held in Geneva, where Soviet diplomats would be present. At the same time, though, Assad has been careful not to lock himself too tightly with the Russians, and one sign of his desire for flexibility has been mirrored in the fact that he has resisted signing a treaty with the Kremlin. The Egyptians, on the other hand, have ruffled the Russians by going along with Kissinger, and Moscow has penalized them by cutting down its military aid to Cairo and holding back on spare parts for the equipment it has delivered. One reason for Brezhnev's cancellation of his Cairo visit in January was Sadat's refusal to permit the entry into Egypt of Soviet technicians whose purpose would have been to exercise control over the sophisticated weapons sent to the Egyptians. Sadat's recent voyage to Paris, where he purchased more than a billion dollars' worth of French arms paid for by the late King Faisal of Saudi Arabia, was designed to demonstrate to Moscow that there are other sources of weapons available in the world. The Paris trip may have been more than a gesture, however, since Sadat would have to undertake an enormous overhaul of his armed forces to adapt them to a French weapons system—even if France could produce enough for his needs, which is doubtful.

A senior Soviet diplomat in Washington said not long ago that "there will not be a *Pax Americana* in the Middle East," and that forecast may be true for the long term, as even Kissinger concedes. But the Russians will become involved in the diplomatic game when the negotiating process moves to Geneva. It is fair to surmise, I think, that the Russians will use the Geneva forum at the outset as a propaganda platform, but, it seems to me, it would be wrong to mistake their rhetoric for reality. For as long as the US is dedicated to Israel's existence, the Russians will be compelled to temper their Arab clients lest they collide with America—a potential catastrophe they must certainly want to avert.

Stanley Kauffmann on films

The Sound of Musicals

Donkey Skin (Janus). The director Jacques Demy and the composer Michel Legrand are probably best known for a musical film called *The Umbrellas of Cherbourg* (1964), which overwhelmed many. It whelmed me somewhat less, still it was clearly a work of taste and elegance, precisely French. In 1971 the two men collaborated again—with the star of *Umbrellas*, Catherine Deneuve—to make a musical fairy tale called *Donkey Skin*. The film is just released here, and it's exquisite.

Demy's screenplay is out of the 17th-century fabulist Perrault and is set—well, wherever such stories are always set. It begins disquietingly: the king of the Blue Kingdom, after his wife's death, falls in love with his beautiful daughter and wishes to marry her. She flees to the Red Kingdom, clad in the skin of a donkey. (A rather special donkey. It had been in her father's stables, where it had defecated gold coins on order. When she requested its skin as proof of her father's uxorious love, thinking he would never agree, he had the beast killed and gave her the hide.) The Red Prince falls in love with the grimy scullion she now appears, and after a search by means of a ring, rather like Cinderella's slipper, they marry. The Blue King is now content, since he has been maritally snared by his daughter's fairy godmother who had helped her to escape.

I don't understand why Demy selected this story. Most fairy tales of continuing effect, like *Cinderella*, touch some pertinent underlying myth. I'm unable to decipher a relevant symbolism here, not with any consistency. Electra, money-as-excrement, ring-and-finger sex, and so on, but how does it all hang together? The picture isn't satisfying finally, in text and subtext, but it's never boring and it's always a delight to look at and listen to.

Catherine Deneuve is still as delicate as porcelain (and just as flexible). She appears—one can't quite say acts—as the princess and her mother who dies. Delphine Seyrig is beautifully witty as

the fairy godmother; Jean Marais is strong as the Blue King; Micheline Presle is funny as the Red Queen. The costumes and sets by Jacques Demy and Jim Leom are splendid, and the color photography by Ghislain Cloquet makes the most of them.

Legrand's songs, which occur just often enough, have the confidence to be simple, appropriate and forgettable. Demy has directed with a very sure eye and hand and has edited with a neatness that gives drive to a story that doesn't in itself have much, yet without forcing it. The film lasts in the memory not as a work of stature or excitement, but just because it gives pleasure.

At Long Last Love (20th Century-Fox). This is Peter Bogdanovich's deadweight attempt at a lightweight '30s musical to put next to his attempts at '30s farce (*What's Up, Doc?*) and '30s comedy-drama (*Paper Moon*). As did *Daisy Miller*, it stars Cybill Shepherd. Yonder Shepherd, who is she? The director's girlfriend. And looks it. And sings and dances like it.

Shepherd has three co-stars: Madeline Kahn, who has singing talent but also has that hard repellent fake sexuality that so many female comics develop; Duilio del Prete, who is meant to be a continental killer but is mostly dead, and Burt Reynolds, who at least has the grace to kid himself as singer and dancer.

Bogdanovich's screenplay has the virtue of conscious inanity but not the brightness of dialogue to support it. The songs are by Cole Porter, and most of them are so immeasurably better than the film that they only burden it. The only good element in the film is the color scheme, which moves out from black and white but never very far. I can't remember anything even approaching a primary color. This muted palette stays nicely out of realism and also out of garishness; but the performers and the script keep getting in the way.

Funny Lady (Columbia). A sequel to *Funny Girl* (1968). Barbra Streisand takes up and off again as Fanny Brice. At the end she is gray, the mother of a married daughter. Next, *Funny Grandma*? Or perhaps just *Funny Fanny*?

Criticizing Streisand, particularly in a musical, is by now something like criticizing Coca-Cola or Kleenex—a national product that is an international success. Everyone knows by now whether or not he likes the product; all that can be commented on is the new package or the new merchandising

approach. And here it's an old approach of Streisand's revived. She has a lot of numbers, ranging from comic Jewish to torch to stand-up-and-cheer. She has lots of backstage heartbreak, lots of self-deprecating comedy, lots of self-appreciating stardom. Everyone loves her, but she never gets Love. Streisand handles it all with her usual professional skill, never missing—in any sense—a trick. Is she good? Well, do you like Coca-Cola?

Jay Presson Allen's script is more ludicrous than it needs to be. Omar Sharif reappears (been waiting?) as Nicky Arnstein. James Caan tries to be dynamic as Billy Rose, Brice's show-biz second husband, but the role would have been more truthfully cast, physically and temperamentally, with Joel Grey, who was the M.C. in *Cabaret*.

Herbert Ross directs with the adulation that such fantasy-realism requires, backed up, or perhaps led, by the camera of the excellent James Wong Howe.

Book Note. At last! A book about Georges Méliès, and a good one. *Marvellous Méliès*—very rightly titled—is by an English artist named Paul Hammond. (St. Martin's Press; \$10. Only 159 pp. but it's an imported book, profusely illustrated.) Méliès (1861-1938) was a Parisian stage illusionist who became infatuated with films as soon as they were invented. Between 1896 and 1912 he made 502 (short) pictures, most of which used the possibilities for magic and illusion opened up by the cinema. He also made some melodramas and was in the then-flourishing business of manufacturing newsreels. One of these was a pro-Dreyfus film; another was *The*

(continued on page 33)

Films Worth Seeing

A Brief Vacation. De Sica directs Florinda Bolkan superbly in this tale of a young working woman's self-realization. Mushy but moving.

Hearts and Minds. A Vietnam documentary. Politically unclear, still with grim power.

The Love of Life. Documentary of Arthur Rubinstein. Eighty-eight terrific years.

Scenes from a Marriage. Bergman compressed his 300-minute Swedish TV series into three hours. But it's Bergman. And Liv Ullmann.

SK

חוציא

חוציא

חוציא

חוציא

001

119 - 1 MAY 74

ח' ח' 62.067007 CHI 27 30 2340

ראש הממשלה ירושלים

כאות המצב הכספי וההחלטות הגורלוות לעצם קיומנו אנו פונים לדעת
 הממשלה לא לוחדר על העיר קוגיטה ואפ שעל אדמה החיוני לבטחוננו
 ריקה מידב מורה

ER I - YIN HS

74 APR 30 13 46

165

חא תא 4008037 3 143
תכלאייב 2120 30 1240 128

155

גולדה מאיר
משרד ראש הממשלה ירושלים

חבר הממשלה נכבד
ARTHUR GOLDSTEIN
בתקבוס הממשלה לדיון לקדמת בואו של מזכיר המדיננה של אריה'
חדר, גיסינגר, אנו ועד משפחות השבויים הנעדרים בסוריה
פונים אליך להזכיר את הבתוות ממשלה ישראל כי הצעד הראשון
בוצוע הסכם ההפרדה עם סוריה יהיה החזרת בינו השבויים

בכבוד רב ועד משפחות השבויים והנעדרים בסוריה

21.5.74

שם ור

סיכום פגישה בין מר פ. פאיו, ראש משלחת
הצל"א בישראל, ומר מ.ר. קדרון, ביום ג'
21.5.1974 בבוקר, במשרד החוץ, ירושלים

נכחים: מר פ. פאיו, מר ז'. דה קוראן (צל"א)
מר מ.ר. קדרון, מר ס. רום (רשות)

1. העברת בדואים באזור רפיח

מר פאיו מסר שהתרשם מפגיעתו עם האלוף ר. ורדי, מתחם הפעולות
בשתחים, שהבדואים באזור רפיח עליהם דיבר בשיחה קודמת עם
מר קדרון לא נשלו מאדמותיהם, אלא שהאדמות נרכשו מהם כחץ,
והוא ביקש מהאלוף ורדי לדחות ביצוע העברת האדמות לחדשים מספר
כדי שהבדואים יוכלו לקazor את גידוליהם באדמות אלה.

2. מצב שבויינו בסוריה

מר פאיו נפגש ב-5/20, באחמדיה, עם עמיתו בסוריה, מר מונייה, וسمע
ממנו את הפרטים הבאים על שבויינו בסוריה:
ב-5/19 היה ביקור אצל השבויים שבבית החוליות. השבוי עשהאל
שוחרר מבית החוליות וצורף לשאר השבויים. לשבוי השני, נטר,
שהיה בבית החוליות, צורפו ב-5/11 השבויים רוקח וברנע, עבור
צילומי רנטגן, לאחר שאצל שניהם הוצאה ריאה. נשר נוחח שנייה,
בזורע הימנית העליונה.

יחסם של הרופאים הסורים בבית החוליות לשבויינו הוא הוגן,
וקיימות יחסים אישיים טובים ביניהם.

כל הפצועים הישראלים הזוקקים לפיזיותרפיה מקבלים אותה.
בנסיבות הפגישה עם עמיתו מಡמק החליפו חבילות עبور השבויים
משני הצדדים, ומר פאיו ביקר גם בשטח הכבוש החדש בסוריה.
הסורים לא כיבדו את הפסקת האש שהוטכם עליה לקרה הפגישה וירדו
בקרבתם.

3. תחולת האמבה הרבייעית על הסטח הכבוש החדש בסוריה

מר פאיו התייחס למכח שה"ח למර גלוון, נסיא הועד הפועל של הצל"א, מ-31.12.1973, בה התהייבנו להחיל את האמבה הרבייעית על השטח הכבוש החדש בסוריה עם מסירת רשות שביינו בסוריה והתרת ביקורים של נציגי צל"א אצלם. הוא שאל אם יוכל לחזור על בקשתם להחיל את האמבה הרבייעית בשטח זה, והאם אפשר לעורר את הנושא באופן כללי ולא רק לגבי השטח הנזכר במכח שה"ח.

מר קדרון השיב שלאור התפתחויות האחרוניות בקשר להסכם הפרדת כוחות עם סוריה נראה שהבעיה תיפתר עצמה בקרוב ואין כל צורך בפניה נוספת. אשר לנושא הכללי של החלט האטנה הרבייעית בכל השטחים הכבושים, מוקדם עדין לעורר את השאלה, ורצוי להמתין מספר שבועות אחרי בינוי ממשלה חדשה.

4. ביקורים אצל אסירים בטחוניות כמזהה ירושלים

מר פאיו אמר שלפי מכתב מיום 31.7.1973 שקודמו, מר קונבר, קיבל ממשרדים המטראה, הסכימים שר המטראה שיוכלו לבקר, באופן פרטני, ומלוי לפ██וק עקרוני בעניין, אצל אסירים במזרח ירושלים כפי שמקרים אצל אסירים בשטחים המוחזקים. אולם למרות כל פניותיהם החזרות, טרם יצא הדבר לפועל.

מר קדרון האיז שמר רום ידבר בندון עם מר עובדיה דנון, יוועצו של שר המטראה, ויבירר סיבת העיכוב.

5. עבירה חמורה של עורך משלחת הצל"א בארץ

מר פאיו הודה על התערבות משרד החוץ שהביאה לסתירה ע"י המטראה של התקיק נגד מר מוסי, עורך משלחת הצל"א בארץ, שעבר לאחרונה עבירה חמורה חמורה בכביש לטrown-ירושלים. מר פאיו אמר שהוא חוזר בפניו עורךיו בכל פגישה אתם על ההכרה לכבוד בכל עת את חוקי התגועה בארץ.

9. ביקוריהם אצל אסירים במחנותם בעלי אזרחות ישראלית

מר פאיו חזר לנושא הנ"ל, שהועלה בזמנו ע"י קודמיו, ושאל אם ניתן להעלות הנושא מחדש.

מר קדרון אמר שהנושא זכור לו אך אין השעה כשרה כרגע להעלותו מחדש. כראוי לו להמתין עוד כמה שבועות, וזאת לשוחח עם מר מאיר סמגר, היועץ המשפטי לממשלה. התרשםתו היא שיחיה זה לא קל לקבל אישור לביקורים מסווג זה.

תפוצה:

שר החוץ

מר מ. סמגר, היועץ המשפטי לממשלה

המנכ"ל, משרד החוץ

אלוף ר. ורדי, משרד הבטחון

אלוף מ. גדרון, ראש אכ"א

ראש לשכת שר האבטחון

ראש לשכת הרמטכ"ל

מר א. מזרחי, משרד ראש הממשלה

סא"ל ל. קלצ'בסקי, מטכ"ל/אכ"א

מר י. תקוע, נאו"ם, ניו-יורק

הכציגות, ג'נבה

מאו"ם א"

100% 2011
100% 2012
- 100% 2013
- 100% 2014
100% 2015
100% 2016
100% 2017
100% 2018
100% 2019

2000 1000
1350 2000
1000 2000

1350 2000
1000 2000

ee. Mowat

0.11m 2y 10m 2/16

1.2m 1m 30cm 28

~ 7/10?

9.12.23 7/2 C/16

1037) \sim fin 42

\sim 107 3-2

✓ 1.12 1.12 $\frac{1.12 - 1.00}{1.00}$
part of 100%
12% above 100%
12% up by 100%

1.12 1.12

פָּרָס
סְבִּירָה

אַזְרִילְיָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה

אַזְרִילְיָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה

אַזְרִילְיָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה

אַזְרִילְיָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה

אַזְרִילְיָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה

אַזְרִילְיָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה
לְבָרְזָה

1

(3)

הנפקה נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973 נס 1973

ל

וילג'רין

טראומט

טראומט

טראומט

טראומט

טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט טראומט טראומט

טראומט טראומט

(i)

1582 3

~८८~ #

הנתקה מארץ קיימן: עזיהו (עמ' 11)

הַמְּלָאָכִים וְהַמְּלָאָכִים

133 (1) 133 (2) 133 (3) 133 (4) 133 (5)

הַיְלָדָה שֶׁבְּרִיתָהָה
בְּבִרְכָתָהָה

ה. מאור גלאי (טבנער) ווילטער (טבנער) נ. מאור גלאי (טבנער) ווילטער (טבנער)

6. מילוי מסמך בדרכו של מילוי מסמך.

לעומת ג'יימס ג'רלטון, מילר אמר כי:

כ (66) מושג ופונקציונאל (בג'ו) כ (67) מושג ופונקציונאל (בג'ו)

130 of 250

~~5/26/50~~

312 20131 666 (

rely on you to understand " (2

~~May 26, 1950~~ 1.1 20131

line and port, always 20131

port

1

2

THE ICAO AND ARAB TERRORIST OPERATIONS

A Record of Resolutions

On 30 August 1973, in Rome, the special assembly of the International Civil Aviation Organization (ICAO) passed the following Resolution:

1. *Strongly condemns Israel for violating Lebanon's sovereignty and for the forcible diversion and seizure of a Lebanese civil aircraft and for violating the Chicago Convention;*
2. *Urgently calls upon Israel to desist from committing acts of unlawful interference with international civil air transport and airports and other facilities serving such transport;*
3. *Solemnly warns Israel that if it continues committing such acts the Assembly will take further measures against Israel to protect international civil aviation.*

For over five years, before this Resolution was passed, there had been at least thirty acts of Arab terrorism against the routes of international civil aviation. Every one of them had been carried out by Arab terrorist organizations. All those organizations have permanent bases in Arab States and enjoy the open and active support of Arab Governments in their politics and propaganda, in their finances and military operations, and in their subversive activities. Arab terrorism, whether in the air, on land or at sea, could not exist without that open and active support. And, were it not for Arab terrorism, Israel would not be constrained to wage a defensive war in an endeavour to prevent Arab terrorists from murdering men, women and children, Israelis and Swiss, Greeks and Americans, and other nationals.

In this defensive war by Israel against Arab terrorists, there is no option but to get to the men responsible for murder. That is the background of the forcing down of a Lebanese aircraft on 10 August 1973 in Israel. News published in Beirut after the incident confirmed that a group of the terrorist leaders who are responsible for many murders had intended to fly in that aircraft but had cancelled their bookings at the last moment. The aircraft, its passengers and crew were properly treated in Israel and were freed, within a few hours, as soon as it was evident that the Arab terrorist leaders were not on board.

Nevertheless, the one and only Resolution passed by ICAO during Israel's five-year defensive war against Arab terrorism in the air was a Resolution censuring Israel.

The countries which sponsored the Resolution included:

Algeria

- For five weeks in 1968, the Algerian authorities declined to free an El Al plane which, with its crew and passengers, had been hijacked to an Algerian airport. The hijackers have not been brought to trial. This, in addition to Algeria's active support of the Arab terrorist organizations.

Egypt

- An American Jumbo plane was hijacked to Cairo airport in September 1970 and blown up there. The hijackers were never brought to trial.

The Prime Minister of Egypt has gone so far as to congratulate the Japanese terrorists guilty of mass murder at Lod airport in May 1972.

All this, again, over and above Egypt's open and active support of the Arab terrorist organizations.

Iraq

- This country supports the Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP), the Arab terrorist organization which is responsible for many acts of air terrorism, and provides it, as well as Al-Fatah, with practical help in carrying out acts of terrorism. It supplies both organizations with passports, and allows them the freedom of diplomatic mail. It declares that the destruction of Israel is the only solution of the Middle Eastern conflict.

Lebanon

- Lebanon is the permanent base of the men who plan acts of terrorism. In Lebanon the terrorists are trained for the murder operations and to Lebanon most of them return after committing their crimes.

Libya

- A Lufthansa plane, carrying the Munich murderers after they had been set free by the West German authorities, was flown to a Libyan airport in October 1972. So was a Japanese Jumbo plane in July 1973. The Libyan authorities have never brought a single hijacker to trial yet. Once more, this is over and above the financial and operational assistance which Libya extends to Arab terrorist activities, including air terrorism.

In July 1971, a BOAC plane was forced down by the Libyan air force on to the airfield at Benghazi, and two Sudanese officers on board it were seized and handed over to the Government of the Sudan to be shot.

The President of Libya calls incessantly for the destruction of Israel.

South Yemen

- A Lufthansa plane was hijacked in February 1972 to an airfield in South Yemen, and the authorities there split the ransom money with the members of the PFLP that had done the hijacking. Those authorities make a practice of furnishing logistic aid to the Arab terrorist organizations to carry out acts of violence overseas and to engage in air terrorism.

**Saudi Arabia,
Kuwait and
the Union of
Arab Emirates**

- All these countries regularly underwrite the costs of Arab terrorism, including, in particular, of Arab terrorism against international civil aviation.

Of the thirty members of ICAO sponsoring the Resolution of 30 August 1973, fifteen are Arab States which:

- in most cases pursue a policy of open and active aid to Arab terrorism, including air terrorism;
- in large proportion, are directly involved in acts of air terrorism, whether as headquarters for the planning of operations, or as bases for the training of terrorists and their departure on murderous missions, or as the final sanctuary of the hijackers;
- in no single instance have brought hijackers to justice;
- in most cases will not subscribe to international conventions designed to reinforce the security of civil aviation and the safety of those who travel by air;
- have obstructed every serious attempt of ICAO to pass a Resolution aiming at the preparation of a convention against terrorism.

In spite of all that, there were 15 non-Arab States which voted for the Resolution of 30 August 1973, a Resolution contrived by Arab States of which the majority plainly share in the responsibility for thirty-two terrorist attacks during the last five years — as listed below — upon international civil aviation.

Apart from this condemnation of Israel, it may well be asked what Resolutions have been adopted by the ICAO, in the course of these five years, regarding Arab terrorist operations.

Below, then, are set out, in detail, the thirty-two acts of Arab terrorism against international civil aviation since 1968. It will be seen that in no instance did the ICAO pass a Resolution relating to those acts.

On 21 Sept. 1973, the ICAO conference in Rome came to an end without having been able to agree on any Resolution whatsoever concerning interference with civil aviation by individual or groups of terrorists.

The menace to aviation from these elements has persisted for the last five years without the ICAO being able to take any effective action against it.

23 July 1968	El Al plane hijacked in flight from Rome to Lod.	Plane forced to land at Algiers. 21 Israeli and 11 other passengers, and 10 crew members, kept in detention for five weeks.	2 Palestinians, one Syrian. Detained by Algerian authorities, but quickly set free.	Lebanon.	PFLP.	Beirut.
26 December 1968.	Gunfire attack on El Al plane at Athens airport.	Israeli passenger killed, stewardess wounded.	2 Palestinians. Sentenced to 17 and 14 years imprisonment, respectively. Freed after the hijacking of an Olympic Airways plane to Beirut on 22 July 1970 (see incident No. 14 below).	Lebanon.	PFLP.	Beirut.
18 February 1969.	Gunfire attack on El Al plane at Zurich airport.	Co-pilot killed, pilot wounded.	5 Palestinians. 1 killed, others sentenced to varying terms of imprisonment, but freed after the Zerga affair in September 1970 (see incident No. 15 below).	Lebanon.	PFLP.	Beirut.

the first time in the history of the world, the *whole* of the human race, in all its parts, has been brought together in a single, common, and universal language.

It is a language which is the language of the world, and which is the language of the future. It is a language which is the language of the past, and which is the language of the present.

It is a language which is the language of the future, and which is the language of the past.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

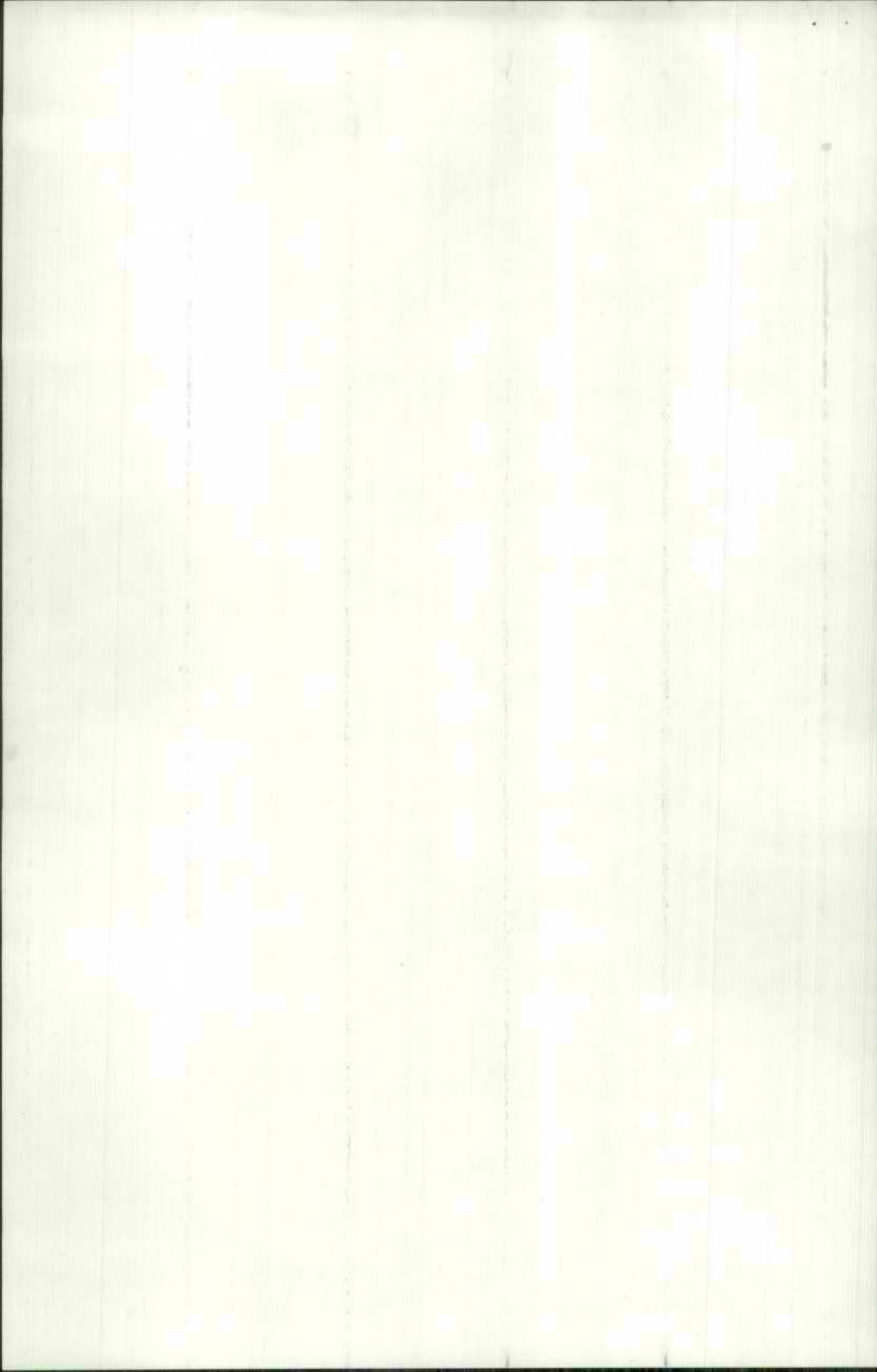
It is a language which is the language of the past, and which is the language of the future.

29 August 1969.	TWA plane hijacked from Los Angeles, forced to land at Damascus and there sabotaged.	6 Israeli passengers detained, and two of them kept in detention until 5 December 1969.	2 Palestinians, Not brought to trial.	Lebanon.	PFLP.	Beirut.
8 September 1969.	Hand-grenade attack on EI Al offices in Brussels.	Damage to building	2 Arab boys, one of them 13 years old. One boy took refuge in the Iraqi Embassy, which helped him to escape across the border.	Jordan	Boys recruited by Al-Fatah	Jordan
27 November 1969	Hand-grenade attack on EI Al office in Athens.	Greek child killed, 13 persons wounded.	2 Jordanian terrorists. Sentenced to 11 and 8 years imprisonment, respectively, but freed after the hijacking of an Olympic Airways plane on 22 July 1970 (see incident No. 14 below).	Lebanon	PFLP	Beirut
12 December 1969	Bomb planted in EI Al office in Berlin.	Abortive	Unknown	Unknown	None	None
17 December 1969	Conspiracy to blow up an EI Al plane at Heathrow airport, London.	Abortive	2 British nationals, One sentenced to 12 years imprisonment, the other turned 'King's evidence'.	Unknown	Contacts with Military Attaché of Egyptian Embassy in London.	Cairo

21 December 1969	Attempt to hijack a TWA plane in Athens.	Abortive	3 Lebanese. Detained, Lebanon but freed after the hijacking of an Olympic Airways plane to Beirut on 22 July 1970 (see incident No. 14 below).	Unknown	Unknown	None
9 January 1970	TWA plane hijacked to Beirut from Paris.	Unknown	Frenchman. Freed after a few days' detention.	Unknown	Unknown	None
10 February 1970	Attack on El Al plane at Munich airport.	Israeli passenger killed, 8 other passengers wounded.	2 Jordanians, one Egyptian. Murderers set free after Zerqa affair in September 1970 (see incident No. 15 below).	PFLP	Beirut	None
21 February 1970	Swissair plane explodes in mid-air over Switzerland.	47 passengers and crew members killed, 15 of the passengers Israelis.	Jibril, a former colonel in the Syrian army, declares responsibility of the general Headquarters of PFLP.	General Headquarters of PFLP	Beirut	A special assembly of ICAO called to discuss stronger security. General debate. No Resolution passed.
21 February 1970	Bomb planted in Air Austria plane in flight from Frankfurt to Vienna.	Slight damage to plane	Jibril (see incident No. 12 above) again declares responsibility of the General Headquarters of PFLP.	General Headquarters of PFLP	Beirut	None

22 July 1970	Olympic Airlines plane hijacked to Beirut from Athens.	Under that blackmail, 7 sentenced terrorists were set free by the Greek authorities.	6 members of PPSF (Palestine Popular Struggle Front—later joined Al-Fatah). None was brought to justice.	Lebanon	PPSF	Beirut
6 September 1970	3 planes, Pan-Am, TWA and Swissair, with a total of 400 passengers, hijacked on flights from Amsterdam, Frankfurt, Zurich, respectively, to New York.	The TWA and Swissair planes were forced to land at Zerqa in Jordan, the Pan-Am plane in Cairo. All three were blown up.	Members of PFLP. None of them was brought to justice. On the contrary, 7 Arab terrorists imprisoned in other countries for acts of air terrorism were freed under terrorist blackmail in the context of the Zerqa affair.	Lebanon	PFLP	Beirut
6 September 1970	Attempt to hijack El Al plane from Amsterdam to New York.	Abortive, but El Al steward wounded. Of the hijackers, Leila Khaled wounded on the ground that and a second terrorist killed.	2 members of PFLP. British authorities freed Leila Khaled on the ground that the crime was not committed on British soil or in British air-space.	Lebanon	PFLP	Beirut
			No Resolution was passed by ICAO concerning this specific terrorist operation. At the instance of the United States, ICAO resolved to draft a convention which would allow States to take coordinated action to stop all flights to and from a State which did not free aircraft hijacked to its territory, together with all the passengers and crew members of the aircraft, as well as a State which failed to punish hijackers in accordance with the Hague Convention.			

9 April 1973	Attempt to attack Arkia plane in Nicosia airport.	Abortive, thanks to intervention of Cypriot police.	4 Arabs, carrying forged Saudi Arabian and Oman passports. They were sentenced to 7 years imprisonment.	Lebanon	PFLP, under the cover-name of 'National Youth Group for the Liberation of Palestine' (see incident No. 25 above).	Beirut	None
27 April 1973	Murder of an Italian clerk of the EI Al office in Rome.	Unknown	The murderer, a Palestinian Arab, is still under arrest, and has not been brought to trial.	Lebanon	PFLP	Beirut	None
19 July 1973	Attack on EI Al office in Athens.	Abortive. Terrorist took two hostages in adjoining hotel, but released them after negotiations with police.	Palestinian	Lebanon	PFLP	Beirut	None
20 July 1973	Japanese Jumbo plane hijacked in flight from Amsterdam to Tokyo.	Plane blown up at the airport of Tripoli in Libya.	5 terrorists. One of them, apparently the leader, an Arab girl, was killed by a grenade that she carried. Another was a Japanese. The terrorists have not been brought to trial.	Lebanon	PFLP	Beirut	None
5 August 1973	Machine-gunning of passengers in lounge of Athens airport.	4 dead, 55 wounded.	2 Arab terrorists, who are still under arrest.	Lebanon, by way of Libya.	PFLP	Beirut	None

Although the incident took place while the special assembly of ICAO was actually in progress in Rome, the assembly did not see fit to discuss it.

5 September 1973 5 terrorists, who had planned to shoot down an El Al plane over Rome airport by Soviet ground-air rockets supplied by the Soviet Union to the air forces of Egypt, Iraq and Syria, were arrested in Rome.

INCIDENT NO. 1

Plan fore stalled presumably forged passports of various countries.

INCIDENT NO. 2

INCIDENT NO. 3

INCIDENT NO. 4

INCIDENT NO. 5

INCIDENT NO. 6

INCIDENT NO. 7

INCIDENT NO. 8

INCIDENT NO. 9

INCIDENT NO. 10

INCIDENT NO. 11

INCIDENT NO. 12

INCIDENT NO. 13

INCIDENT NO. 14

INCIDENT NO. 15

INCIDENT NO. 16

INCIDENT NO. 17

INCIDENT NO. 18

INCIDENT NO. 19

INCIDENT NO. 20

INCIDENT NO. 21

INCIDENT NO. 22

INCIDENT NO. 23

INCIDENT NO. 24

INCIDENT NO. 25

INCIDENT NO. 26

INCIDENT NO. 27

INCIDENT NO. 28

INCIDENT NO. 29

INCIDENT NO. 30

INCIDENT NO. 31

INCIDENT NO. 32

601

ט"ו באלוול, תשל"ג
12 ספטמבר 1973

אל: המנכ"ל

מאת: ש. יער, הממונה על ענייני חנפץ

"משור האנרגטי" - עדות ארה"ב, אירופה ויפן

1. כמה עובדות יסוד

ארה"ב תיזדקק השנה ליבוא של כשליש מכל ארכى הנפט שלה - בערך 300 מיליון קרוב ל-900 מיליון טון. לכואורה רק כ-15% מן היבוא (קרוב ל-50 מיליון טון) - ש呵护 5% בלבד מן התצרוכת - יבואו ישירות מארצות הברית. ואולם :

א. למעשה גודל יותר חלקו של הנפט הערבי בתצרוכת האמריקנית כבר היום, כיוון שהליך ניכר מן הנפט המזוקק המביע לארה"ב מתחי דיקוק באירועים הקרובים או אף מאירופה מופק מונט גלמי של ארצות ערב.

ב. שניית ועיקרת, אחוז הנפט הערבי בתצרוכת ארה"ב יגדל ללא מנוס בשנים הקרובות בשים לב לגדיל הביקוש, מצד אחד, וחקיפאון או הגסיגה בתפקיד הנפט של מודיעין חצי הבדור המערבי, מודיעין.

באיזו פיחה תגדל הצלות הדו בנצח הערבי, ועד מתי, - דבר זה תלוי במידה רבה מחד במידת הצורך האנרגטית של ארה"ב בשנים הקרובות, וביתר דיוק: במידה בכורנותו של העם האמריקני לוותר על כמה מן המורחות שתיו מנה חלקו עד כה, כבון טנדראטים אקלטוגיים (נגיד דיזוז האויר, חיים וכוכו) שהם מן הבודדים ביותר בעולם ושברטנו לבליית פיתוחם של מקורות האנרגיה העשירים שיש לארה"ב בחו"ן גבולה (פחם, כח גרעיני וכוכו); ובcornerות לשלים מחידים בוכחים יותר עבר חמל, בצדין, גז וכוכו, כדי להקטין לפחות את הבזבוז המשוע הקיים ביום בארה"ב בכלל הבוגע לשימוש באנרגיה וכדי לעודד את פיתוחם של מקורות אדרטיה מוקומיים שהם עדריין יקרים יחסית.

ר"ב נספח הממחיש במספרים את האמור לעיל.

2. ארה"ב: חוק הרשמי

ארבע פעמים במשך החדשין האחוריים יצא הנשיא ניקסון בהכרזות מפורחות בקשרו האנרגטי :

1. בשדר לקובבם מ-18 באפריל, שבו היתווה את עיקרי תכניחו למחרוץ בעיות אספקת האנרגטי של ארה"ב.

2. בשדר מס' 29 ביוני, שבו הודיע על ריאורגניזציה של המשרדים הכלכליים המפללים בענייני אנרגיה.
3. במסיבת העתונאים ב-5 בספטמבר, שף כי נגעה גם בunosains אחרים, המפקחת בנוסא האנרגיה.
4. בהודעה לעיתונות ב-8 בספטמבר, בעקבות התייעצויות בדרוג גבוהה באותו הנושא שהתקיימה בבית הלבן.

הפתאומיות והתקיפות שבחן געשה עניין זה לנושא מרכזי בהופעות הנשיאות וסבירו חלקיהם ע"י שיקולי פוליטיקה פנים (גביד וווטרגייט), אך אין כל ספק שהם נובעים בראש וראשונה מדגה כנה לסקגוך הצפויות לאספקה של ארחה"ב, וזאת לא רק בטעות של כמה שנים (אולי בפייר אחרי חורצתן של ניקסון), אלא מחייבת מסויימת כבב בחורף הבא. אכן יש להזכיר כי החשש טמן לא יהיה לאלה"ב די סולר ומזרע להסקה בחורף הבא געוץ לאור דוקא באומות העربים, אלא בעיקר בתחום המשרדים השוררים הקיימים בשוק הנפט ובחקנות האקלוביות החמורות הנ"ל המבוקלות בczyה דבאת חופש הבחרה של ארכני הדלק האמריקניים. ביוון שתיקון המבזב זהה אייננו נכון בידיו הנשיאות בלבד, אלא מחייב שיתופ פעולה של הקונגרס ע"י אישור החוקים הדרושים ומול מושלי המדינות, ולאור האיטיות של היעודות לפניותיו הקדומות, הוא מנסה להשיב את עזרת דעת הקהל (א) ע"י התרעה על חומרה המצב, (ב) ע"י הבשחה כי ארחה"ב יכולה להיחלץ ממצב הצלות בנצח הערבי תוך שנים ספורות ("עד 5 שנים" לדברי Love, ה"צאר" לענייני אנרגיה) אם יאפשרו למשל לבצע את חכויותיו. דברים כן הטע אהרון פושטס ע"י דבורי המישל, במובן, גם בנסיבות שייטמעו בארכיות ערבי וישפיעו את השפעתו. כך למשל שר האו"ר ג'ורג שולץ בדבריו לעיתונאים ב-8 בספטמבר :

I must say they (the Arabs) swagger these days. I don't appreciate it particularly. But the big thing we have to do is bear down and solve our energy problem right here at home.

כמעט בכל פעם שנחูורה בעבר על השפעה בעיתות הנפט על מדיניותו ארחה"ב בכלפי ישראל הקפידו דבורי המישל להזכיר כי אלה טני עניינים נפרדים שאין קשור ביניהם. דומה כי הפעם הראשונה שנדרץ בבומבי כי אין הדברים ממשיים כל כך היו דברי סיסקו לשלביזיה היישראלי ב-1 כאויגוסט האחרון :

Moreover, as you know, while our interests in many respects are parallel to the interests of Israel, they are not synonymous with the State of Israel. ...There is increasing concern in our country, for example, over the energy question, and I think it is a factor in the situation. It is a factor in the situation as are a good many others.

כשבועיים לאחר מכן אמר סגן מחד איש מחד אתרטון בשיחת "פרטיה" עם איש שברירוזנו בשינגסן (חוך הדגש שהוא מביע את דעתו בלבד) שכידוע אין סיסקו גוחב לזר דברים מעין אלה ללא אישור , מהסיף על כך:

Do not underestimate the currents I see in the U.S. Government. People are afraid (of the oil shortage). They may be wrong, but the concern itself is a reality. I see a trend in the U.S.G. pressures building up for a fundamental policy reassessment. The oil companies are not the only source.

הנשיאות ניקסון התייחס לקומפלקס של נפט וישראל רק פום אותו בהופעותיו הנ"ל - במסיבת העתונאים ב-5 בספטמבר, וזאת לא בדברי הפתיחה שלו, אלא בתשובה לשאלות עתונאים. הוא אמר בין היתר :

⊗ and the Arabs can't
wait for the dust to settle

I think that that question is one that has been understandably speculated about a great deal in the press, but obviously for the President of the United States in answer to such a question to suggest that we are going to relate our policy toward Israel, which has to do with the independence of that country to which we are dedicated, to what happens on Arab oil I think would be highly inappropriate. I will say this and I will put it in another context, however. Israel simply can't wait for the dust to settle in the Mid-East. Both sides are at fault. Both sides need to start negotiating. That is our position. We are not pro-Israel and we are not pro-Arab, and we are not any more pro-Arab because they have oil and Israel hasn't. We are pro-peace and it is the interest of the whole area for us to get those negotiations off dead center, and that is why we will use our influence with Israel and we will use our influence, what influence we have, with the various Arab states, and a non-Arab state like Egypt⁽²⁾ to get those negotiations off. Now one of the dividends of having a successful negotiation will be to reduce the oil pressure.

דברים אלה על הנשיה על היחס בין הנפט למדיניותו כלפי ישראל הם כמפורט דר-טומפיים. יזכיר עם זאת כי בעקבות דברים אלה נאמר לאיש שגרירותו ע"י, מאובדי National Security Council המשומעת מדבריו; לדעתי, ניכר bahwa הנשיה אותה מתייחסה ש恢חורה בו, הוא לא הקפיד בנסיבותיו ויש להניח כי לא יחויר בעמיד על דבריו כאלה.

3. ארה"ב: חוק הפטוחות-רשמי

מעבר להצהרות פומביות אלה ודרמהן שחשיבותן מוגבלת נשאלת, כמובן, השאלה מה המסקנות שהגיעו, או יגיעו, אליו אגשי הממשל בדרינויים פנימיים על היחס בין מדיניותם כלפי ישראל ובין משבר האגדתייה. יש לזכור מקום לחשש כי בשנים הקרובות, לנוכח התלות בנתמ"ר הערבי, ינסו לפחות להיזמע או להישמע מוחות "פרו-ישראלים" כדי לתרמן איר שהוא דרך שנות המעבר עד שוחחרו ארה"ב מחלות זו. מאידך, יש סיבות שובות להניח כי אף בהמעלם שיקולי בוליטי פגימתי (חוקו היזורי), אלא מתוך שיקול האינטרסים הלאומיים של ארה"ב, הם לא ידוחיקו לפניו עד כדי פגיעה באינטרסים חיזוניים של ישראל. ذات כיוון ש-:

א. ישראל חזקה, מצד אחד, ומצד שני חלה, מאידך, חם מתנים החשובים ביותר להמשך קיומם של המשמריס הפרו-מערביים במערב הפרסי שלהם, בסופו של דברון, העורבה הטובה ביותר לבתוון האסטקה של נפט למערב; אחרת תחודה הסתערות של ה"מחפכנים" הערביים, ושל הסובייטים מתחוריהם, כפי שהיה עד 1967 (פלחתם תימן ובו').

ב. המלך פיאזל ויתר שטי הפרסי בודדים לעובדה זו וכן לעובדה כי הם זוקים לארה"ב מטה כמו שארה"ב זוקה להם; לפיכך הם לעולם לא ינקטו מדיניות אנט-אפריקנית ממש.

ג. אם אמנים קיימת הטעינה בסעודיה ובארציה ערביות אחירות להגדלת חפרות הנפט כפי שבסקשים האפריקאים, הרי היא נובעת בראש ובראשונה מביעות כלכליים (יעודיים הכלכליים המצביעים אצלם שאין הם יכולים לנצלם), בעוד שהנקודה הישראלית - למרות כל חרש - איננה אלא בבחינת קיוש חיזוני נורסף; לפיכך אין לפחות בעיה זו ע"י מניפולציות במדיניותו כלפי ישראל.

שיקולים אלה אינם כמובן גושאים להצהרות רשמי, אך יש הדים ברורים להם בדברים הנאמרים מפעם לפעם ע"י כמה מאנשי הממשל, ובעיקר - בדברים הנאמרים ע"י אונסם שמהווים למינשל. מספר הכתב הכלכלי של ה"וושינגטונ פוסט" ב-2 בספטמבר :

Individuals who practice their craft with a sense of humor and a sense of fun are the ones who are most successful. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field.

Individuals who practice their craft with a sense of humor and a sense of fun are the ones who are most successful. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field.

Individuals who practice their craft with a sense of humor and a sense of fun are the ones who are most successful. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field.

Individuals who practice their craft with a sense of humor and a sense of fun are the ones who are most successful. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field. They are the ones who are most likely to succeed in their chosen field.

Looking at the situation realistically both (head of the new Energy Office) Love and his oil expert, Charles DiBona, doubt that the U.S. will ever get as much oil as it might like to have out of Saudi Arabia. "I find imports of 25 to 35 billion dollars (projected for 1980) impossible to accept", Love said. "There are sound economic reasons for the Saudis to say oil is better in the ground apart from what Faisal says about Zionism". ... It is clear to DiBona and other Middle-East watchers that, with or without Israel, there would be a Middle East oil problem. And in fact, as DiBona points out, without Israel it might be a much less stable area than it is.

מאלך לעבין זה גם המזכיר הראשי שחותם ב-21 באוגוסט ב"ויל סטריט ג'ורנל", שונדאי, אמרנו חמוד על חתיכתו לאינטדיסים של חוגי הביזנס:

Lobbying for a more pro-Arab U.S. policy by Mobil and Standard Oil of California apparently results from something King Faisal said to their executives. But we wonder just what the King said, and what he meant by it. ... Rhetoric about Israel in fact often seems to be a "figleaf", as one Middle East bureaucrat puts it, for more pressing economic needs. Saudi reluctance to increase oil production has its real origin in problems of absorbing oil revenues in a near-feudal economy. ... The idea that to crush Israel they would ignore their economic interests, or would turn charitable if Israel were sacrificed, strikes us as a view tinged with the romanticism that has so often fogged the Western view of the Middle East.

בין אנשי הקונגרס מושרים ביותר בהופעתיהם בנוסח זה הוו סנטור ג'קסון ודובל קראש crash program למון חידות ייצור האנרגיה בארה"ב, ושליליו אמר הנשיא ניקסון במסיבת העיתונאים ה-21 כי איתו היה לו "כמה מתחיות המורבות ביותר ביחס לבניין האנרגיה ב皴עט החוץ של הסנאט ובתגובה ל夸יראת סנטור פולבריטס לפחרון כפוי של סנטור ערבי-ישראל, אמר ג'קסון בין היתר:

Such stability as now obtains in the Middle East is, in my view, largely the result of the strength and Western orientation of Israel in the Mediterranean and Iran on the Persian Gulf. ... The relationship among Israel, Iran and Saudi Arabia is more ^{complex} and, here especially, surface impressions can be misleading. While neither Israelis nor Saudis are in a position to acknowledge the degree to which they have interests in common, the many issues on which they have a shared perspective - despite those on which they differ - have about them a compelling logic that would lead an outside observer to that very conclusion.

סנטור פולבריטס אמר, השמייע נאותו מעד (ב-21 בספטמבר) נימה שונת מעד בקשר לישראל, ואצלנו שמו לב במיוחד למה שפיר מפי "סנטור ישראלי" על מכניות פלישת ישראל לכוון ים סוף: אבל צרי לשים לב גם-בז' למשמעות כוונת סנטור פולבריטס באותו חנאות:

In the meantime, I take the liberty of advising the Arab States not to underestimate the power and determination of the forces which may coalesce against them. ... The Saudi Arabian Minister of Petroleum Affairs, Ahmed Zaki Al-Yamani, is reported to have said, "We are in a position to dictate prices, and we are going to be rich". Saudi Arabia is indeed going to be rich, but the Persian Gulf countries would be well advised not to press too hard and to treat their oil wealth as a kind of global trust, if for no other reason than for their own safety. The meat of the gazelle may be succulent indeed, but the wise gazelle does not boast of it to lions.

4. עמדות האירופים ויפן

השאלה העיקרית העומדת עתה על חפרק היא שמדתן של ארצות אירופה ויפן כלפי היוזמה של ארה"ב להביא ליחוד כלשהו של ארצות יבוא הנפט הראשיות, בהנחה (הנכונה) כי בפתח אספה, מחייבים יציגים וכו' אי אפשר להשיג ע"י הסכמים בילטרליים בין ארצות יבוא ובין ארצות נפט, אלא רק ע"י חיזה איחוד של ארצות ייבוא היכולם להגביל באזור ייילה בשעות חירום. קשיים העיקריים נתעוררו עם דרת ויפן, וידוע כי ענין זה היה מהנושאים הראשיים שנדונו לאחרונה בין ניקסון ופומפידו ברייקיוק ובין ניקסון לטנקה בושינגטון. ג'ים איקינס, כי שהייה יועץ הנפט של מכים'ז ונתקנה עתה לשגריר בסעודיה, סיבס כך את נסיבותן של ארה"ב עם אירופים והיפנים באמר ב"פוריין אפיידס" בסוף השנה שבעה:

Assistant Secretary of State Philip Trezise, in the OECD meeting in Paris in May 1970, urged that energy problems be considered in a multilateral context, but got little positive response. The general attitude was that the United States was becoming vaguely hysterical as its import needs grew; the United States, they thought, worried too much about losing Arab oil. This was something they, the Europeans and Japanese, did not need to think about. Israel was a millstone around the neck of the United States; this was the U.S. choice; the Europeans and Japanese could make their accommodations with the Arabs. Restriction on oil ~~xxxxxx~~ deliveries would apply only to the United States; its allies would have much less to worry about. Not every OECD member took this view; the U.S. position was always supported strongly by the United Kingdom, the Netherlands and a few others; but generally American fear of a cut-off of oil supplies was not widely shared.

In the course of the last two years attitudes have changed. Italy has gone through a rather traumatic experience in Libya; 50 percent of her oil company was nationalized before production began. And the French experience in Iraq went sour. France had taken a markedly pro-Arab position in the Arab-Israeli dispute; she had reached oil accords with Iraq which were the most favorable to the producing government of any agreement theretofore signed, and many Frenchmen looked forward to anew French oil empire in the Middle East. But the agreement with the French national company, ERAP, did not measure up to the new OPEC agreements and the Iraqis demanded renegotiation. This very likely will be achieved, and oil certainly will be produced by France in Iraq; but the French have found that the doctrine of changing circumstances is also applied to outspoken friends of the Arabs.

✓✓

נְסֶפֶח

טבלה 1 :

תפוקת נפט בארצות הייצור הראשית

		<u>מילוני טונגה</u>			<u>ארצאות-הברית</u>
		<u>עתודות נפט מוכחות</u>		<u>1980</u>	
		<u>אומדן 1973</u>	<u>1972</u>	<u>1973</u>	<u>קנדה</u>
5,000		600	527	532	
1,500		..	90	80	
2,000		..	165	171	
					<u>ונצואלה</u>
50,000		2,250	1,085	895	
9,000		500	295	252	
20,000		1,000	375	285	
9,000		200	151	151	
4,000		250	90	72	
3,000		200	70	50	
					<u>המודרך החיבור</u>
מזה : איראן					
סעודיה					
כווית					
עיראק					
אבו-דבוי					
					<u>אָפְרִיקָה</u>
מזה : לוב					
אלג'יריה					
ניגריה					
אינדונזיה					
					<u>סָהָ"כְּ הָעוֹלָם מְחוֹזָץ</u>
לאזרור הקומוניסטי					
האייזור הקומוניסטי					
(בעיקר בריתות)					
סָהָ"כְּ הָעוֹלָם					
הערות : (1) מספרי 1973 הם אומדן לשנה כולה על יסוד נתוני התפוקה בפועל במחצית הראשונה של השנה ובהחשב במוגנות התפתחות התפוקה.	80,000	..	2,320	2,100	
(2) התחזית ל-1980 היא של משרד האנרגיה במלחת המדינה של ארה"ב, והיא משקפת את הארכיים החזויים של העולם לנפט המזהה. ווחר מאשר את הסיכומיים לימיום. ר' בתזכיר לעיל.	14,000	..	475	440	
(3) עדות נפט מוכחות - אומדן של OIL & GAS JOURNAL לסוף 1972.	94,000	+ 4,000	2,795	2,540	

הערות : (1) מספרי 1973 הם אומדן לשנה כולה על יסוד נתוני התפוקה בפועל במחצית הראשונה של השנה ובהחשב במוגנות התפתחות התפוקה.

(2) התחזית ל-1980 היא של משרד האנרגיה במלחת המדינה של ארה"ב, והיא משקפת את הארכיים החזויים של העולם לנפט המזהה. ווחר מאשר את הסיכומיים לימיום. ר' בתזכיר לעיל.

(3) עדות נפט מוכחות - אומדן של OIL & GAS JOURNAL לסוף 1972.

奢耗 הנקוט והbij-אייזורי, 1972

טבלה 2 :

מיליוני טונה							
סך-הכל יזזו	יתר חה"כ המדרשי	י. פ. ז	אירופה המערבית	יתר חה"כ המערבי	ארה"ב	אל :	מ. ז :
53	-	-	-	-	-	53	קנדה
188	10	-	27	32	119		הקריבים
842	141	186	426	65	24		המזה"ת
166	11	-	130	13	12		צפון אפריקה
94	3	3	57	17	14		מערב אפריקה
54	3	41	-	1	9		איינדונזיה וכו'
65	6	1	51	6	1		האזור הקומוניסטי
38	10	5	5	7	11		אחרים
1,500	184	236	696	141	243		
סך-הכל יבואה							

הערות : (1) היצוא של המזה"ת וצפון אפריקה מורכב בשלימותו מנגוף ארצות ערב + נפט איראן. אם מפחיתים את כמות היצוא של איראן (8 מ' ט' לארה"ב, למעלה מ-50 לאירופה המערבית וקרוב ל-90 אל יפן) יתקבל כי ארצות ערב סיפקו ב-1972 -

28 מיליון טונה לארה"ב, 11% מן הייבוא.
" 500 " לאירופה המערבית, 71% " " 100 " 55% " ליפן,

(2) למעשה היה האחוז של נפט המזה"ת וצפון אפריקה ביבואה של ארה"ב גדול יותר מ-11% הואיל וכמוィות נספנות שנופדו לשוק ארה"ב מושגנה אל בתיה-זיקוק בקריבים ובקנדה ומוסעות ממש לארה"ב באורת חזקיקים.

יבוא הנקוט לארכות האנרגיה הראשית

טבלה 3

	1980	1973	אומדן
ארצות הברית	עד 500	300	
אירופה המערבית	עד 1,300	775	
י. פ. ז	עד 650	257	

מקור : נספח לשדר האנרגיה של הנשיה ניבסן מאפריל 1973.

טבלה 4 : הכנסות נפט וرزבות מטבע של ארצות המזרח וצפון אפריקה

מיליוני דולר

אומדן הכנסות	1972	1980	1973	رزבות זהב ומטבע זה בראשית
				תחזית הכנסות
איראן	2,500	12,800	1,200	
סעודיה	3,000	25,600	3,000	
כוויזיה	1,500	5,000	+ 2,250	
עיראק	800	6,400	1,000	
אבו-דבוי	550	5,000	• •	
לוב	1,500	3,100	3,000	
אלג'יריה	650	2,300	500	

הערה : תחזית הכנסות ב-1980 היא של משרד האנרגיה במחלקה המדינית והיא בבחינת השערת גרידיא - מפני שהיא מבוססת על תחזית מפוקפק של גידול המטוקה במדינות השונות (טבלה 1) ועל תחזית מפוקפק לא פחות של התפתחות מתיירי הנפט עד 1980.

בבית האנרגיה והמזרחה התקיכון

קוי יסוד להסברת

- * תדריך הסברת זה מיועד לשימוש כחומר רקע בלתי רשמי לנציגים ישראליים, בשיחותיהם על נושא האנרגיה.
- * אין להשתמש בו בנסיבות הנוכחית כחומר ישראלי רשמי ואין לראות בו נייר רשמי המציג את עמדת המדינה של ישראל.
- * במקרה של צורך ב証明書 עמדה ישראלית רשמית, יש לפנות לגורם המוסמך במשרד החוץ.

* * *

בעיות האנרגיה והמזורה התיכונן

קוי יסוד להסבירה

התוכן

חלק א' - עיקרי הדברים

חלק ב' - נחוני יסוד

- * תהליכי המעבר
- * מקומה של סעודיה במלחין
- * "הஸבר הקטן" באלה"ב
- * בעיות ההסבירה העיקריות

חלק ג' - קוי יסוד להסבירה

* הנפקת כאמצעי לסתיטה מדינית

- * הבעיה העיקרית היא שלסעודיה. אין עניין כלכלי בהגדלת חפוקת הנפקה
- * עדות אלה"ב: מעצמת-על אייננה נכנעת לסתיטה
- * הבעיה היא כלל-עולםית
- * מדיניות ערבות הן חלק ממערכות עולמיות שבהן חלויות
- * רוחן הכניעה לסתיטה הם מודומים
- * האינטנסיבים הסעודדים האמיהים הם קשור הדוק עם אלה"ב ויציבותו באזורי
- * לטודיה היסוסים רבים באשר לניצול הנפקה למטרות מדיניות
- * לחץ על ישראל יערער את הייציבות באזורי

* מה יקרה לנפקה אם חפרוץ מלחמה?

* האם קיימת סכנת חבלה שתשתקן אם אספוקה הנפקת?

* אפשרות אפשרית לבני בעיות האנרגיה

* ישראל ובעיות האנרגיה

בבית האנרגיה והמזרחה התיכון

קוי יסוד להסבירה

תדריך זה מיועד לשמש רקע בלתי
רשמי להסבירה. אין לראות בו נייר
רשמי המציג את עמדת המדיניות
של ישראל

חלק א' - עיקרי הדברים

1. בית האנרגיה קשורה במלחין מעבר אותו עוברות כעט כל המדיניות החשיות
ובעיקר צפון אמריקה, אירופה המערבית ויפן. המלחין, עשוי המשך עשר שנים ומעלה, נובע
מכך שקיים בעולם ביקוש הולך וגדל לנפט לעומת נסיה פוחחת והולכת של מפיקות הנפט
לספקו ללא הגבלה. בטוחה האידוי של תדריך זה יתבטא בהרמה הדרגתית של נפט, כמקור עיקרי
לאנרגיה, במקורות אחרים כגון פחם, גז ואנרגיה גרעינית. לחיליך זה ולפחרונו בטוחה
הארוך, אין שום קשר למזרחה התיכון.

2. חלקו של המזרחה התיכון בבית האנרגיה קשור בשנות המעבר, עד לפיחוח מקורות
אנרגיות אלטרנטיביים. במשך חקופה זו ישמש המזרחה התיכון מקור נפט עיקרי למדיניות
חשיות, ובמסגרת זו לארכוזה ערבי חלק ניכר כמייצאות נפט: בשנת 1972 50% מהנפט של
יפן יובא מארצוזה ערבי; 70% מהנפט של אירופה; באשר לארה"ב, בשנת 1972 רק 3% מצריכת
הנפט שלה הייתה מיובאת מארצוזה ערבי, אולם שיעור זה עשוי לגדול בשנים הקרובות.

3. עיקר בית האנרגיה הוא בכך שלטספור כדריבות ערביות (סעודיה, כווית, אבו-
דאבי ולוב) אין אינסרים כלכלי להגדיל את תפוקת הנפט בשיעור הרצוי למדיניות החשיות.

שתי הסיבות העיקריות:

* ראשית, מדיניות מדבריות אלה אין ביכולתן לקלוט את הנסיבות הנפש העיקריות במלואן וכתוצאה מכך אין להן שימוש לכיספיהם הרבים הזרומיים אליהם;

* שנייה, מחירי הנפש עולים משנה לשנה, בעוד ערך המטבע יורדים. לבן, חזקת הנפש באדרמה משכלה יותר מהפיקחו לחשבונוח מטבע בבנקים זרים.

4. בעיה זו חריפה במיוחד בעור סעודיה, אשר אם חפיק נפט בשיעור הרצוי למערב, וליפען, עשוייה להגיע ב-1980 להכנסה שנתית בסדר גודל של 25 ביליאון דולר. סעודיה איננה יודעת מה לעשות בסכומים אגדתיים בגודל זה. לכן קיימים אצל מנהיגיה היסוסים רציניים אם אכן האינטרס הכלכלי הסעודי הוא להגדיל את החפואה בשיעור הרצוי למדיניות המערב. סעודיה מנסה היסוסים אלה, שם כלכליים טהורים, להפקת יתרונוח מדיניים וឧומולחיים בתחום הסכורך הערבי-ישראלי. אולם לכל הגורמים העוסקים בעיה זו ברצינות, ברור לחלוטין שהבעיה הסעודית היא כלכלית בעירה; ושהיא היתה עולה במלוא חומרה גם לו הסכורך הערבי-ישראלי לא היה קיים בכלל.

5. עמדת ארה"ב לגביה בעיתון האנרגיה ניתנת לסייעם כלהלן:

* המispiel האמריקאי מנגד לנסיוננות לקשר את בעיות האנרגיה עם הסכורך. הדבר בא לביסוי בדברי הנשיא ניקסון וראשי המristol;

* מדיניותה של ארה"ב היא לפתח מקורות אנרגיה שיעשו אותה בלחיה חלוייה במקור אחד או באזור אחד. ארה"ב עומדת להשקייע אמצעים ניכרים להשגת יעדים אלה;

* בארה"ב ביום אין בעיתון אנרגיה רצינית. המஸורים בדלק שנתגלו בכמה אזוריים בארה"ב, בקי"ץ 1973, נבעו מסיבות פנימיות ולא היה להן שום קשר למזרחה התיכון.

6. ניצול הנפט באמצעות מודיעין פותח פתח לסתונות. רוחוי הכוונה לסתונותם מרווחים, וגורדים אחורייהם שחתנות נספפת. הדבר הוכח פעמים רבות בעבר הן בזירה התיכון והן בחוצה לו.

ככוונה לסתונות ערבית, מצד גורדים מערביים, לא זו בלבד שלא מקנה להם הישגים מגיוחים, אלא שチュערר את הייציבות באזור. היא מקנה לעربים תחושה שאין להחפש לפטור את הסכורך, ובמקרה לghost למשא וממן עדיף לפעול בדרך לחץ וסתנותה.

7. האינטראס הסעודי האמתי איננו להביע לכלל עימומם בנושא האנרגיה, וזאת בכלל

במה סיבות:

* סעודיה תלולה במערב לא מוחה מאשר המערב תלוי בה. היא חלק מסערכות כלכלית וכספית. אין אפשרות המשיכו להנתק ממנה, כי אין מסערכות אלטרנטיבית שאליה היא יכולה להזדהה;

* האינטראס הסעודי, לטוח אדור, הוא לקיים את היציבות באזרע ולא לעדר אוחה. עדרו היציבות עלול לפצע, בין היתר, במשטר הסעודי עצמו;

* לא ישראל היא המסקנה את היציבות בחצי האי ערבי, אלא גורמים אחרים: גורמים חתניים במפרץ הפרסי ובאזור ערבי, בריה"ם וסין העממית, מצרים נוטלה בגורם עוינן פעיל לסעודיה, בחוזאה מלחמת ששת הימים.

בכלל כל סיבות אלה גם יחד לסעודיה היסוסים רבים באשר לניצול הנפט כנשק מדיני. היסוסים אלה באו לbijeo, בהזדמנויות שונות, בדברי מנהיגים סעודים.

8. רעיונות בדבר אסטרטגיית לבבי בעיות האנרגיה נידודים על ידי גורמים שונים בעולם. בין הצעות שהוצעו:

* חכון ופיתוח אלטרנטיבות לנפט. ארה"ב כבר פועלת בכיוון זה;

* חכון משוחף אטלאנטיס-יפני;

* ניצול החולות של מדינות ערבי במדינות המערב בתחוםים שונים כולל מזון, טכנולוגיה וכטיפות;

* אי כניעה לסתננות;

* עידוד השקעות ופיתוח במדינות ערבי;

* חיזוק היציבות באזרע וחתירה לקראת שלום.

9. באשר לישראל:

* היא איבנה צד במשבר האנרגיה, ומפיקות הנפט הערביות הגדלות אינן שכנות לה ואינן מעורבות ישירות בסכסוך;

* הנפט איננו חלק מהסכסוך, ופרטן הסכסוך איננו מוחנה בעיות הנפט.

להיפך: הכנסת הנפט בגין הסכסוך תסייע את פתרונו עוד יותר, תדחוף את הפתرون, ועלולה אף לגרום לכך שמדינות ערביות שכיוון אינן מעורבות

ישירות בסכטוך יבנישו עצמן לחור מעגל הסכטוך;

* יסראל לא תיבגע לשום לחצים. סיוון להחיליש את יסראל, כמחווה של כניעה לעربים, יערעד את היזיבות באזורה ויגביר את סכנת המלחמה. גורמים שינסו להחליש את יסראל ישיבו בכר את ההיפך מטרתם: בסיום להרחיק את סכנת המלחמה הם יקרבו אותה. בסלחמה כזו העربים ינחלו חכונה נוספת;

* לישראל ולמדיניות הקשורות בעיות האנרגיה יש אינטנסים משוחף אחד: שמירה על היזיבות במטרה התיכון וחתירה מחרמת לקראת שלום. הדרך לכך היא בקיום יסראל חזקה בעלה עצמה מרחעה, ובקידום הסיכוןים למשא ומבחן שיחנהל ללא חנאים מוקדמים.

ח ל ק ב - נתוני יסוד

המלחין המעביר

10. בעיה האנרגיה קשורה במלחין מעבר, העשויה להמשך עשר שנים ומעלה ומשפיע בעיקרו על המדיניות שהן דרכניות הנפט הראשיות: (א) צפון אמריקה; (ב) מערב אירופה; (ג) יפן.

11. הממלחין נובע מספר גורמים:

* הצריכה ההולכת וגדלה של נפט, בכל העולם;
* הרופעתה של אריה"ב(Clinton) בכמותה גידות והולכות של נפט מחצי הcador המזרחי, כחוצאה פדרול המקורות שלה ושל ספקייה בחצי הcador המערבי, הגבירה את הלחץ על ארץ היזוא במחוז"ח וצפון אפריקה. בו בזמן גידול הביקוש מצד הלקוחות המסורתיים של נפט מזרחי ואפריקני, ובעיקר מצד אירופה המערבית ויפן.

* לדעת יועצי הנシア ניכסן לענייני נפט יידקנו בשנת 1980 רק שלושת איזורי הצריכה הראשיים של נפט בעולם - אריה"ב, אירופה המערבית ויפן - להוספה יבוא נפט (הוינו מעל לרמת היבוא הנוכחי) של מינימום 750 מיליאון, מכסים מים 200, 1 מיליאון טוננה.

תחזיה זו כבר מביאה בחשבון את התרומה הצפוייה של חיים האזוני לאירופה ושל אלסקה לאריה"ב. מכל מקום, גם לדעת המינימלייטים יידקן העולם כולה

לחותמת אספה (מעל לרמת הייזור של 800,2 כיליוון טונה בערך בשנת זו) שתעלתה בהדרגה עד ליום מ-200,1 מיליוון טונה ב-1980.

* הרכזיות הגדולות של תוספת אספה הדורשת לעולם שמחוץ לאייזור הקופוניסטי יצרבו לבוא בחלק המכריע - לפי הידוע-ביום - במספר בגודלם של ארוזות נפט במדג'ה ואפריקה;

* הקפיצה החלולה והנמשכת בהכנסתן של ארוזות הנפט מכל חביתה שהן מייצאות מ-1971 ואילך בחולצה מהסכמי טהראן, טריפולי, ג'נבה וכו' הקטינה את החדרץ שהיא קיימת אצלן בעבר להבדיל את החפוקה;

* לעומת הביקוש ההולך וגדל לנפט, רזרבות הנפט כנראה מספיקות בקושי עד לסוף המאה העשורים. לכן, בטרוח הארוור, אין מנוס מפיחות מקורות אנרגיה אלטרנטיביות לנפט.

12. זהו מחייב מעבר יסודי שה מדיניות המפותחת חייבות לעברו. הן חייבות לעבר אותו, אשר יהיה מיקומן של רזרבות הנפט בעולם וקשריהן של אותן מדיניות לרזרבות הנפט. אמנם צריכת הנפט בעולם עדרין הולכת וגדלה משנה לשנה; אולם במקדם או במאוחר חלקו של הנפט כמקור לאנגליה יילך ויזטמצם, ובמקומו יהיה הכרח להכניות מקורות אנרגיה אחרים.

13. להלirk יסודי זה אין קשר לביעות מדיניות של המזרח התיכון, ולסכסוך הערבי-ישראל. זאת, משום שבתווחה הארוור, מדינה שחרצת למלא את כל צרכיה באנגליה, תהיה חייבה לפחות מקורות אחרים מאשר נפט.

אף על פי כן, ארצות ערביות קשורות בחלirk המ עבר וזאת משום שהן משמשות, בעשור הקרוב, מקור עיקרי לנפט;

* ביפן - 50% מהנפט שהוא צורכת ביום מיובא מארצות ערב;

* באירופה - 70% מהנפט שהוא צורכת ביום מיובא מארצות ערב;

* בארה"ב - 3% מהצריכה הכללית מיובאת מדינות ערב אך יש

להנימוח ששיעור זה יגדל בשנים הקרובות.

14. כמה מספרים על הבידול החזויה בהפקה נפט במדינת התיכון וצפונו אפריקה וההכנסות ממנה:

1980	1975		
10	8,5	איראן	ביליון חבריות ליום
20	7,5	סעודיה	
48,5	28,7	סה"כ מז"ח וצפון אפריקה	
25,6	4,7	סעודיה	הכנסות בכליוניים долאר לשנה
12,8	5,4	איראן	
48,5	19,1	סה"כ מז"ח וצפון אפריקה	

(המספרים לקוחים ממאמרו של אקינס, משבר הנפט, בפורין אפיירס, אפריל 1973; אקינס היה הממונה על ענייני נפט במלקחת המדינה בארה"ב. יש גורמים המתייחסים בהסתיגות למספרים שלו, ובעיקר לחזיות העליה הבלתי של הפקת נפט בסעודיה).

15. מגידול זה נובעת כמה בעיות, למשך תקופת המעבר של עשר שנים ומעלה:

* בין המדינות מפיקות הנפט גוזרת חוויה שנן בעמדת כוח כלפי זרכנותיות הנפט. הדבר בא לביטוי עד כה בהחזקתו של ארגון אופ"ק ובהעלאת מחירי הנפט;

* לחلك מפיקות הנפט הערביות אין ניצול מלא להכנסות הענק שנן מבלותה חמורת הנפט. מדינות אלה (סעודיה, לוב, כווית, אבו דאבי) הן בעלות אוכלוסייה דילילת, ויש גבול ליכולתן להשקיע בארץותיהן את הכנסות הנפט. עבור מדינות אלה קיימ לפרק שיקול רציני של אמצום הגידול בהפקת נפט. במלים אחרות: עבורן החזקת הנפט באדמה לעמיד שווה יותר מאשר הפיכתו בהוויה לשארות כסף זרים. שיקולים אלה הם כלכליים וככימיים טהורים. אין להם שום קשר וזיקה לסקטור המזרחי התיכון.

16. מקום של סעודיה

סעודיה הפכה בשנים אלה ליזואן הנפט הגדל בעולם. כמחצית נפט המדרח החיכון וצפון אפריקה פופק בסעודיה. הכנסותיה מנגנון בסוף העשור צפויות להגיע ל-25 ביליון דולר לשנה. זאת, אם אטמן תפיק את הנסיבות העצומות החזויות לאומה התקופה, דבר המוטל בספק על ידי מומחים רבים.

מצב זה מזכה למנהיגי סעודיה החושה של עדות כוח ניכרת - כלכלית וככפית. הוא מעורר עבורה סעודיה, עוד יותר מאשר עבורה כל מפיקת נפט אחרת, את השאלה מה לעשות בתרומות המטבח הענקיות הנוחרות בידיה. כהזאה מכך, קיימת עבורה סעודיה מיוחדת השאלת אם מדיניות הבידול הבלתי פוטק בהפקה אכן כדאית עבורה. בשנת 1972 גבו הסעודים 3- ביליאון דולר כימי נפט, והם לא הצליחו להוציא מזה אלא כ-60% בלבד, אך שזרבנות המטבח שלהם גדרות מזה בשנה ויוחר בקצב של 100 מיליון דולר בחודש. מה שקשה להעלוות על הדעת בכלל הוא, שטבוח סעודיה חסכיהם לדמת הפוקה של 1,000,000 מיליון טונה בעוד 7 שנים שתכניות לkoptha - לפי ההערכה של ג'יימס איקינס ממחמ"ד - 25 ביליאון דולר ב-1980 לעומת 3 ביליאון דולר אשחקד...

סעודיה לא חוכל לפוג סכומי ענק באלה בכל חכניות הפיתוח וההשקעה האפשריות, אך שבחינה מהייתה השאלה: מה שעם להגדיל את התפוקה כדי להגיע ב-1980 לักษור של עשרות מיליארדים דולרם שערכם יורדים? הגיוני יותר שבחינה, אם לא להקפי את רמת התפוקה כפי שעושה כוותח מאז 1971, לפחות להאיט במידה רבה את קצב הבידול ולהחזיק יותר "رزבות" בצדקה נפט בבסן האדמה שערכו עולה. להערכתו שאין זה באינטראם הסעודי להגדיל את הפוקה הנפט למילדיים באלה, שותפים המושל לאב, ראש משרד האנרגיה, שהוקם לאחרונה באלה"ב, ודי-בונה, יועץ לענייני אנרגיה בבית הלבן. להלן מדבריהם, כפי שצוטטו בזונשינגרטן פורסט ב-2 ספטמבר 1973:

Looking at the situation realistically both Love and his oil expert, Charles DiBona, doubt that the U.S. will ever get as much oil as it might like to have out of Saudi Arabia. "I find imports of 25 to 35 billion dollars (projected for 1980) impossible to accept", Love said. "There are sound economic reasons for the Saudis to say oil is better in the ground apart from what Faisal says about Zionism"... It is clear to DiBona and other Middle East watchers that, with or without Israel, there would be a Middle East oil problem. And in fact, as DiBona points out, without Israel it might be a much less stable area than it is..

* נתיחה של סעודיה, לאחרונה, היא לבדוק ניטוקים מדיניים להיטוקים הרציניים שיש לה, בתחום הכלכלי והכימי, בדבר בידול שיעור ההפקה. התהום בו היא מנסה להפיק יחרון מדיני מהיטוקים אלה הוא הסכום הערבי-ישראלי;

* נוטף לסעודיה קיימות מדיניות ערבית אחרת (למשל מארים ולוב) אשר מנהיגיה מביעים מפעם לפעם דעה שיש לנצל את הנפט באמצעותם לחץ על ארה"ב ומדינותו אחריות - בקשר לסכסוך באזרנגו. רוב האיומות

הקולוניזים על שימוש בנפט בנסק מדיני באים דוחוק מארצאות ערביות
שאין להן נפט - מצרים, סוריה, חוגים לאומניים לבנון ועזה

17. "המעבר הקטן" באראה"ב

יש להבחין בין שתי בעיות נפרדות שעורבו חלקן מן הפרסומים בנושא זהה:
א. המכוסרים הזמניים שנחקרו באראה"ב בשנה-שנהיים האחרונים במודרני נפט
מסויימים - שמי הסקה, בנזין וכו' - שגרמו לחששות כמו סגירתה בחיה
ספר מחוסר דלק להסקה, סגירה חננות בנזין, או קיזוב בנזין ללקחות.
לבעיה זו, כפי שנסביר בהמשך דברינו, אין שום קשר לאספקת הנפט מהאזור
התייכון;

ב. החששות מפני מחסור באספקת נפט לאראה"ב ולארכות אחירות בעחד - במיוחד,
במשך עשור השנים עד ראיית שנות השמונאים - כחוצה מהפוצה בלתי מספקת
בארכות היזדו מסיבות גיאולוגיות, כלכליות או פוליטיות. לבעיה זו,
לעומת זאת, יש קשר לאספקת הנפט מהאזור התיכון.

בעיות ההסברת העיקריות

18. מספר בעיות הסברת עיקריות מודרניות כחוצה מחליך המעבר בתחום האנרגיה,
בו שירות המדיניות המפותחות:

א. הנפט באמצעות סחיטה מדינית: מה להסביר לטענה שם לא חבלה
ויתוריהם לערבים, עלולים הללו להפסיק או לזמן אמצעם את הדרכם הנפט למדיניות
ידיודות ישראל? זהה בעית ההסברת העיקרית. אליה נלוות שתי בעיות
משנה המפורטות להלן.

ב. סכנת מלחמה: מה להסביר לטענה שהuder פחרון לסכום מקיים את
סכנת המלחמה - ובכל מלחמה, שבת הערבים יפסידו - צופנת סכנת של הפסקת
זרימת הנפט מהאזור התיכון? (ולכז, יש לעשותו ויתוקים לערבים, בכדי לאננו
סכנת מלחמה...).

ג. סכנת חבלה: מה עליינו להסביר לטענה שהuder פחרון לסכום, או פרוץ
מלחמה, טומנים בחובם סכנת של פועלות חבלה (פלשינאיות בעיקר) אשר
ישחקו או אספקה הנפט?

להלן נסעה להחות כמה קווים לחשובה.

חלק ג' - קווי יסוד להסבירההנפט כאמצעי לסחיטה מדינית

19. הבעיה העיקרית היא שלסעודיה אין עניין כלכלי בהגדלת חפוקת הנפט

זו - ולא שאלת "העונשין" כלפי ארה"ב בשל מדיניותה בסכסוך ערבי-ישראל. היא ציר הויכוח האמתי המנהל ביום במשחת סעודיה בקשר לעתיד ייצור הנפט הסעודי. מודיעוחי עתונאים אמריקניים שביקרו לאחרונה בסעודיה ונפגשו עם המלך פיאצ'ל ושרי ממשלה מסתבר כי בין חברי "מועצת הנפט העולиона", לוחאים להאטה גידול החפוקה בעיקר שר הכספי, מוחמד אבו אל-ח'יל, ונשיא משרד החכון המרכז, הישם נאזר; לעומת שר הנפט, אל ימאני, וסגנו, הנסיך סעוד אל-פיאצ'ל (בנו של המלך), גורסים מיניכת בחכניות הפיתוח של עראטקו. ג' והן קולי מ"криיש"יאן סיינס מוניסטר" מספר:

Most tough minded of all, but for economic rather than political reasons, is the Finance Minister. He favors freezing production, not because of Israel but simply because Saudi Arabia can spend not more than 60 per cent of its present annual budget.

(Christian Science Monitor, 11.7.1973)

בקשר לעמדת נשיא משרד החכון מספר העתונאי:

Mr. Nazer says he tends towards the view that Saudi Arabia's present crude oil production increases, which are due to expansion of Aramco production of about 30 per cent annually, ought to be reduced to about 10 per cent... 'Of course, seen from the standpoint of you oil users in the West, a 10% increase is low. But Saudi Arabia must strike a balance among competing factors. Frankly, I wish you could find some other energy sources to take the pressure off us'.

(Christian Science Monitor, 12.7.1973)

עמדת זו סוכמת בצורה קולעתה במאמר מערכת שהחפרסם ב-21 אוגוסט 1973

ב"וול סטריט ג'ורנל":

Rhetoric about Israel in fact often seems to be a "figleaf", as one Middle East bureaucrat puts it, for more pressing economic needs. Saudi reluctance to increase oil-production has its real origin in problems of absorbing oil revenues

in a near-feudal economy. . . . The idea that to crush Israel they would ignore their economic interests, or would turn charitable if Israel were sacrificed, strikes us as a view tinged with the romanticism that has so often fogged the Western view of the Middle East.

עמדת זו באה לביטוי גם בהופעה של ראש משר האנרגיה האמריקאי, ג'ון לאב, ב-15 ספטמבר 1973 בפני ועדות המשנה למזרח הקרוב ולמדיניות חוץ כלכלית של ועדות החוץ של בית הנבחרים. בתשובה לשאלת אמר לאב כי לצערו אין הססוך הישראלי-ערבי הגורם הקובל (Controlling Factor) בשיקולי ערב הסעודית ביחס להגדלת חפקת הנפט. הגדלת התפקה תחא בהחאים ליכולתה להשמש בדולרים שתקבל. שיקולים אונוכיים כלכליים של סעודיה הם שיכריעו.

20. עמדת ארה"ב: מעוזם-על איננה נכונה לסתורות

* אמינוותה של ארה"ב במעוזם-על תלוייה בין הימר ביכולתה:

- א. לעמוד בפני נסיבות סכנות;
- ב. להשאר נאמנה לבנות בריתות היציבות;
- ג. להבטיח את האינטנסים התיזוניים שלה באזוריים שונים בעולם.

עמדת זו באה על ביטוייה גם בדברי הנשיא ניקסון בנסיבות עתונאיים

ב-5 ספטמבר 1973:

To suggest that we are going to relate our policy towards Israel - which has to do with the independence of that country to which we are dedicated - to what happens on Arab oil, I think would be highly inappropriate.

* מדיניות ארה"ב בנושא האנרגיה באה לביטוייה בהודעות של הנשיא וראשי

הממשלה:

- א. יש לארה"ב, בטוח של שנים ספורות, הפוטנציאלי להשתחרר מהתלויה בנפט של ארצות ערב;
- ב. אין זה אינטנס אמריקאי להיות תלויים במקור אחד או באזור אחד, לארכי אנרגיה. זהה, הוא מופיע בטחון לאומי וזה מופיע מאזור שלום.

ארה"ב נקתה במשך 1973 בסורה של אמצעים על מנת להגישם כדי ניירות זו הלהה למעשה. הבולטים שביניהם:

- א. הקבב 10 ביליון דולר למשך חמיש שנים הבאות לצורך מחקר ופיתוח של מקורות אנרגיה אלטרנטיביים;
- ב. אישור הסנט להקמת צינור הנפט מאסיה;
- ג. עידוד ברידת הפחם;
- ד. החשת בניה של חנויות כוח ברעניניות;
- ה. הנמכת סטנדרטים אקולוגיים – על מנת לאפשר פיתוחו וניצול של מקורות אנרגיה.

למחסור הנפט הנוכחי בארה"ב אין שום קשר למזרחה התיכון

21.

א. כמה גורמים בארה"ב – ובעיקר חברות הנפט – ניסו ליצור קשר, בדרך הקהיל, בין המחסור בנפט שהחל, במשך 1973, באזרה שונים בארה"ב, לבין אספקת הנפט מהאזור התיכון. אולם למחסור זה אין שום קשר למזרחה התיכון. למעשה, בשנת זו, ייבו הנפט מהאזור התיכון ואפוא אפריקה לארה"ב מתחם ב-3.4% בלבד מכלל החדרות האמריקאית. המחסור בנפט השנה נגרם כתוצאה של בורמים מקומיים אמריקאים שהעיקרים ביניהם הם:

- * העדר פיתוח מספק של מתקני דיקוק, כתוצאה ממכשולים רבים שהווערמו על ידי חסידי האקולוגיה; מזה שנים רבות לא הוקם בארה"ב בית דיקוק חדש;
- * העדר פיתוח של נמלים קליטת מיכליות ענק. בארה"ב אין ביום אף נמל המסוגל לקלוט מיכליות של יותר מ-80,000 טוננה מעמס, כאשר המיכלית המקובלת ביום בסחר הנפט למרחקים ארוכים היא 200,000 טוננה ויזהה;

ב. מכל מקום, בעיות אלה של מחסור בחזקקי נפט בתחום ארה"ב הן, כאמור, בעלות אופי מקומי וזמן – והן כבר נראות קרובות לפתורן. בכךיגוד לחשווה מלפני כמה חודשים שברקע שבקיץ זה היה די בנזין לכל דוש, תחנות דלק שנסגרו נפוחות מחדש והקיאבו ללקוחות כבר נחבט באיזוריים רבים. היעוזע שנגרם לצייבור ע"י המחסורים הגיע לשטוניות של מדיניות וערבים בארה"ב לרופף כמה מהתקנות הקיצוניות לשימור הסביבה, ובעה ועונה את הגבירותן של חברות הנפט את הקבב של בניה בתיה דיקוק ונמלים עמוסים לא רק בארה"ב,

אלם גם באזרה סמוכים – באיז נאסאו, הקייביים, החוף המזרחי של קנדיה וכו'». עם זאת, קיימים עדין חשווה לאספקת שמי הסקה במשך חורף

1973/74.

22. הבעיה היא כלל עולמית

הבעיה ביסודה היא עולמית, ובעיקרה מערבית-יפנית. היא מחייבת בשאלת: האם קאב הניצול של אוצרות הנפט העזומים אשר, בנסיבות מן "הקרה הביאולוגי", ה证实ו חתה חולות הדבר בחזאי האי ערבי ייקבעו ע"י הזרכים הכספיים של 800,000 כוביזחים, 4 מיליאן סעודים ו-30,000 הנזודים של ابو דאבי – או האם ייקבעו ע"י ארכידיון של העולס?

שאלת זו רלוונטית לגבי נפט ערבי דוקא, רשות משומש הנפט הוא יחיד במינו בין כל האוצרות הסבטיים מבחן חירוניותו לכלכלה העולמית ובבחן ה"מרקיות" של מזיאתו בעולם; שנייה, משומש שפט זה בחלוקת, פותח וקיבל את ערבי דק בנסיבות מן המאץ הטכנולוגי וההשך שנעשו ע"י גורמים מחוץ לאוthon הארץ; שלישי, משומש שגורם העובדה של האוכלוסייה המקומית איננו משלם אלא הפוך מבוטל ביזורו, אך שימושה כל המיליארדים הדורמים לkopoth הארץ הלאה הם בבחן מוחץ לאוthon הארץ; ורביעית, משומש שבעיה "הכספיים המיתחרים" מטעורה רק באוthon הארץ הערבית, בעוד שבכל יזואני הנפט הלא-ערביים (איראן, ניגריה, וונצואלה, אינדונזיה) הן ארצות מואכלסות המוניניות בהמשך גידול התפוקה וההכנסות.

סנטור פולבריטס, יונ"ר ועדת החוץ של הסנאט בארה"ב, נחן ביטוי להרהורים ברוח זו בנאום שבו פחט את הדיוון על בעית האנרגיה "בועדת החוץ של הסנאט ב-21 במאי 1973. בין היתר אמר:

In the meantime, I take the liberty of advising the Arab States not to underestimate the power and determination of the forces which may coalesce against them... The Saudi Arabian Minister of Petroleum Affairs, Ahmed Zaki Al-Yamani, is reported to have said: "We are in a position to dictate prices, and we are going to be rich". Saudi Arabia is indeed going to be rich, but the Persian Gulf countries would be well advised not to press too hard and to treat their oil wealth as a kind of global trust, if for no other reason than for their own safety. The meat of the gazelle may be succulent indeed, but the wise gazelle does not boast of it to lions.

23. לא כל הנפט ערבי – ולא כל הנפט הערבי מיקשה אהת

א. בנסיבות אפשרויות הערבים לאיים בסגירה של אספקת הנפט כדי להביא בחשבון מספר גורמים המגבילים אפשרויות אלה. גורמים אלה ידועים לערבים היטבו:

(1) שליש החברות באופ"ק אינן ערביות, ו-45% מהחטפו של אופ"ק איננה

ערבית;

(2) איראן לבדה מפיקה נט בנסיבות העשויה לחייב למלא את כל צרכיה של ארה"ב;

(3) הנסיוון שלמד שלכל אחד מדיניות ערבית מפיקה הנט מדיניות עצמאית משלה ושעד בה טרם הצליחו לגבות מדיניות אחת לגביה אינטראקטו החורב מהאיינטראקטו העצמי של כל אחד מהן.

ב. מאלפים דברי קדאפי בראיון שהחפרם ב-15 אפריל 1973 בעזה הלבנוני

אל פג"ר אל ג'דייד. קדאפי הביע ספק אם המדיניות המפיקה נט ינקטו בעמדה רצינית באשר לניצול הנט בנסיון. לדבריו, כל אחד מדיניות אלה מראה את

השניה. אם אחת תפיסק את דרימת הנט, השניה תגביר אותו. למשל, ערבית הסודית, הגבירה את הפיק הנט כאשר לוב אמצעה אותה. בקורס זו מופנית לא רק נגד

סודית וכוונית, אלא בנגד כל מדיניות ערבית, אפילו אלה המכוניות עצמן מתקדמות. ג. עיראק פעלעה עתה בזורה אינטנסיבית להגשמה תכניות המיעדרות להכפיל ולשלט

את חפקה חור שנים ספורות.

מדיניות ערבית הן חלק ממערכת עולמית שבה הן חלויות

24.

מדיניות ערבית הן חלק ממערכת כלכלית וכספית עולמית, להן זיקות לא פחות מאשר

היא זיקה להן. הן חלויות במערכת זו לצרכים הבאים:

* אספקה מזוין

* אספקה מודרנים תעשייתיים

* ידע טכנולוגי

א. נוסף לכך הן קשורות למערכת הכספית של המערב. חסכנותהן, בזרות יחרות מטבח,

מוחזקים בטבח ערבית ובבנקי ערביים.

מדיניות ערבית אינן יכולות להנתק מערכות אלה, כי אין להן אלטרנטיבת. הן אינן

יכולות "לצאת" מהמערב הכספית המערבית, כי הטרופות למערכת הכלכלית הקומוניסטייה ודי

שאינה רצiosa להן. היא גם לא אלטרנטיבת מעשית, אפילו מבלתי השיקול המדיני. מדיניות ערבית

אינן יכולות יותר על אספקה מזוין, מודרנים תעשייתיים וידע טכנולוגי מהמערב – כי לרובם

של פריטים אלה אין מחליפה מאזורים אחרים בעולם.

גורמים אלה יחד יוצרים תלות של מדיניות ערבית במדיניות המערב. הם מזביעים על כך

שהעולם היום הוא מערכת אחת שבה אין מספר מדיניות יכולות לטועל בניהוק מהכל. בכך שהמערכת

איננה שוללת חופש פעולה מרכיביה, אבל בעצם קיומה יש בה כדי להגביל את יכולות הנחות

באופן פרוע ואנרכטי.

רווחי הכניעה לשחטנותם מדויקים

.25

א. הנסיוון באזרנגו ובאזורים אחרים חודר ומלמד שרווחי הכניעה לשחטנותם חמייד מדויקים:

* בכנעת המערב לברמניה הנאצית אחרי ספוח חבל הרוחה ב-1935, אוסטריה ב-1938 וצ'כוסלובקיה ב-1939 – לא מוגעה בכלל פעם העלאה תביעות מחודשות. לעומת זאת לו ניצבו באופן תקין לעומת גרמניה הנאצית מראשתה, יתכן ומלחמת העולם הייתה נמנעת;

* ארה"ב דחתה לשבחים רבים מנגדר כאשר ב-7/1956 הפעילה לחצים כבדים על ישראל לשבח מסיני ומרצועה עזה. אך מגדרים לא שינחה את מדיניותה האנטי-אמריקאית בヅירה התיכון. ב-1958 כבר ה策רכה ארה"ב להנחתה כוחות בלובנון על מנת לבולם את חתרנות מצרים שגרמה למלחמת אזרחים. המלך סעוד נאלץ להחפר בחוואה מסע עומלה מצרי נבדוק;

* מדיניותה האנטי-ישראלית של צרפת, מינדי 1967 וαιילר, נשאה רווחים קצרי מועד בלבד:

(1) באלב'יריה, הולאמו השקעות הנפט הצרפתיות ב-1971; ומואז הזכיונות הגדולים הוענקו דוחוקה לחברות אמריקאיות;

(2) בעיראק, הוענק לזרפת בנובמבר 1967 וכיון כפרס על מדיניותה בססוך הערבי-ישראלי. רובם של הימרוניות שבתא דחתה צומצמו בזורה דרסטית בעבר שנים ספורות ולאחר השקעה צרפתית ניכרת.

* ברייה"ט השקיעה במגדרים אחרי יוני 1967, אמצעים הולכרים וגדלים – בתחום הכלכלי והצבאי. הדבר לא מגע אם שליטי מגדרים מילגרש ב-1972 את פרובינצייה הרוסית ולצמץם בצדיה ניכרת את הנוכחות הרוסית;

ב. כל הישג מדיניות ערבי ישיבו באמצעות שחטנות יהיה עבורן בחינוך, הישג ארכי בלבך הן לא יסתפקו בו, ולאחריו יעמידו תביעות גוספות. בכך הסבנה שבחניעת לשחטנות היא בעזם יצירה הלך הרוח שחטנות מלחמת ולכון כדי להמשיך בה. לעומת זאת, סירוב חד ממשמי להכנע לשחטנות מדינית, ישאיר את בעיה הנפט בימיידת הכלכליים והכספיים בלבד (שגם הם כשלעצמם מסובכים למדי).

ג. אם מדיניות ערבי יזוכתו שטחנות מלחמת במישור מדיני אחד, עד מהרה ילמדו להפעילה במישורים אחרים. מנהיג מטיפות קדאי עשו לנסתה לאיים בהפסקה נספט אם לא ימולאו הבעיות בהקשרים שבכלל רוחקים מהאזור התיכון – למשל בקשר למוסלמים השחורים באלה"ב או בקשר למוסלמים בפיליפינים. כמו שהלאים את נכסיו בריטיש פטרוליום בסוף 1971 בחגوبة על "מסירתם אירים לאיראן", וכש שודר שדרוכונים זרים יהיו בתוכים בערבית, הוא עשוי להעמיד דרישות מגולוכיות בחומרים אחרים, ולקשור אותן באספקת הנפט.

האם הסכטן הערבי-ישראלי מהוות איום על דריימת הנפט?

26. הסכטן איננו נוגע במישרין למדיינות נפט ערביות

א. המדיינות הערביות הגובלות בישראל הן שליות מבחינה חשיבותן בעולם הנפט. מביניהן שתיים - מצרים וירדן - חוליות בסיוו' כספי שהן מובלות מהmdiינות מפיקות הנפט. שלש - ירדן, סוריה ולבנון - הן מדינות מעבר לנפט, אולם סגירת מעבר הנפט דרך איזן בה כדי לשבש בצורה רצינית את אספקת הנפט לעולם, כי לנפט יש דרכי מזוא אחריות - בדרך הים:

ב. מפיקות הנפט העיקריים - סעודיה ונסיכויות המפרץ - אינן מופרבות ישירות בסכטן הערבי-ישראלי. יחסיתן עם mdiינות השכנות לישראל הן כלהלן:

* מצרים - חוליה בסיוו' הכספי שהיא מקבלת מהmdiינות מפיקות הנפט. בغالל חוסר יכולתה לעמוד בעימות צבאי עם ישראל, וחוסר רצונתה להגיע להסדר מדיני בדרך של משא ותן, מעוניינה מצרים בניצול הנפט באמצעות סחיטה. אולם חוליה של מצרים בסיוו' הכספי מפיקות הנפט מגביל את יכולתה להחזיק על mdiינות אלה. נוטף לכך, בעוד היא חובעת להשתמש בנפט כאמצעי לחץ על ארה"ב, נוחנה מצרים זכויות נרחבים לחברות אמריקאיות לזרור חיפושי נפט בשטחה. רק לאחרונה קיבלו חברות "אקסון" ו"מוביל" זכויות להיפושי נפט בשטחה. רק לאחרונה קיבלו חברות להיפושי נפט בסקרים;

* ירדן - חוליה בסיוו' כספי מהmdiינות מפיקות הנפט, וアイיננה לוחצת בכלל בנושא הנפט;

* סוריה - המשטר שלא שנווא על סעודיה וアイיננה במאב להוות לחץ עליה. לבנון - מעוניינה בהסקה דריימת הנפט דרך שטחה, וアイיננה מהוות לחץ על סעודיה.

ג. המסקנה הפתיקשת היא שם אמונה משתחם איום מדבריהם של מנהיגי סעודיה, הריהו חוצרת עצמית שלהם, המזועדת לצרכים מדיניים וឧומולחניים, ולאו דוקא חוזאה של לחצים חיצוניים.

מה הם האינטנסיבים הסעודיים האמיתיים?

27.

א. בעוד במערב יש החדרים מימי עימותם עם סעודיה, הרי האינטנסיב הסודי גם הוא להמנע מעימות עד משבר עם המערב, ובפרט עם ארה"ב.

מה הם האינטנסיבים הסעודיים האמיתיים, כפי שהם ניתנים לבניה?

ב. קשרים חוקניים עם ארה"ב. האינטנסיב הסודי החיווני הוא לקיום קשרים חוקניים עם ארה"ב: לזרוך בטהונה של סעודיה, ולצריכים כלכליים וטכנולוגיים. עימותם עם ארה"ב ישאיר את סעודיה חוליה בקשריה עם מערב אירופה בלבד - ללא הגיבוי שמעמידה-על כמו ארה"ב בוחנת לה.

ג. יציבות באזור. האינטראס אסלאמי הוא לשגור על יציבות האזור ולמנוע החזקתו של מריינוח בעלות מדות קייזריגיות. יציבות האזור מושחתה, בין היתר, על עוצמתן של ישראל ואיראן. החלשה של ישראל משמעותה הפיזית החלה של ירדן ולבנון, ובעקותיהן חבותה שרשית במדינות אחרות, כולל סעודיה עצמה. מאורעות ספטמבר 1970 בירדן הן דוגמא מאלפת לכך. ביטוי להערכה זו אפשר לפחות בדבריו של הסנטור ג'קסון ב-21 Mai 1973, בדיוון על נושא האנרגיה בועדת החוץ של הסנאט האמריקאי:

Such stability as now obtains in the Middle East is, in my view, largely the result of the strength and Western orientation of Israel in the Mediterranean and Iran on the Persian Gulf... The relationship among Israel, Iran and Saudi Arabia is more complex and, here especially, surface impressions can be misleading. While neither Israelis nor Saudis are in a position to acknowledge the degree to which they have interests in common, the many issues on which they have a shared perspective – despite those on which they differ – have about them a compelling logic that would lead an outside observer to that very conclusion.

ד. חולות המשטר המצרי. נראה גם שפייצל מזונין לפחות חלות של המשטר המצרי בסעודיה, וזאת בכלל שחי סיבות עיקריות:

- * מניעת התקפות העמולה וחחרנות גבר סעודיה, בכורה שהיתה מקובלת בתקופת נאזר;
- * מניעת התקשרות בין סדראת לקאדרפי.
- * קיום חלות של סעודיה במצרים מוחנה, בין היתר, בשני גורמים:

 - * סיווג כספי נאות מסעודיה למצרים אשר יאפשר לשליטי מצרים לנטרל את הלחץ הפנימי בו הם נחונדים;
 - * המגנות שליטי מצרים מהרפהקה עצמאית אשר חגורר אותם למפללה. חקירה של סעודיה בתחום זה יכול להיות מוחן, דוקא משום חלות של מצרים בה בתחום הכספי.

28. מי מסכן את יציבותה בחזאי האי ערבי?

הסכנות האמיתיות לסעודיה אינן מהתסוךער הערבי-ישראלית אלא מבעיות הקשורות

ישיותם בחזאי האי ערבי ובפרט הפרסי. ניתן למנוחן כלהלן:

א. יציבות השלטון בסעודיה - dazu אין שום קשר לסכסוך והיא מוחנית בשורה של גורמים פנימיים. (בקשר זה אפשר להזכיר שבמשך 25 השנים האחרונות ארכו במדיניות ערבי 28 הפיקוח בשלטון, 48 נסיבות הפיכה בושלים ו-23 מקרי רצח של מנהיגים פוליטיים. כל אלה ארכו בחזקה ממצבים פנימיים ובסכסוך לכל היותר מילא לגביהם תפקיד שלילי, כנושא חטיפות);

ב. פעולות חתרנות בחצי האי ערבי - במיוחד המרד בעומאן ופעולות החזית לשחרור המפרץ הערבי - FLOAG;

ג. סכסוך עיראק-כווית;

ד. דרום חימן: מוקד לפעולות חתרנות בחצי האי ערבי, מוקד לסכסוך ישיר עם חימן ועם סעודיה; מרכז לפעולות של בריה"ם וסין העממית;

ה. מצרים: עד אחרי מלחמת ששת הימים הייתה מצרים גורם החתרנות העיקרי בחצי האי ערבי, והייתה מעורבת צבאית במלחמה בחימן. המשטר המצרי ניהל פעולה הסתת וחתרנות נרחבות נגד המפטר הסודי. מלחמת ששת הימים היא שגרמה להזאת מצרים מתימן וזלזול מעורבותה בחצי האי ערבי.

29. לסודיה היסוסים רבים באשר לניצול הנפט למטרות מדיניות

נראה שליטי סעודיה מודעים לשיקולים אלה, ולסיבונים הכרוכים בכל נסיוון להציג עימות של סכנות מדינית בקשר לנפט. ביטוי לכך נិזק בהדגשים שונים בדברי פיזצ'ל: *

בראיון לשבעון ניוזויק שההפרסם ב-10 ספטמבר 1973 האיב פיבאל שני חנאים להבדלה תפוקת הנפט:

First the U.S. and the West must effectively assist the Kingdom of Saudi Arabia in industrializing itself... so that we can absorb the excess income. Secondly, the suitable political atmosphere hitherto disturbed by the Middle East crisis and Zionist expansionist ambitions must be present...

לעומת זאת בראיון עם עורך השבעון הלבנוני אל חוואדח, שנិחן באותו תקופה, וההפרסם ב-30 אוגוסט 1973 אמר פיזצ'ל שהערבים יחו באשליה או יחו שニיחן להשתתפ בניתוק אספקת הנפט בקשר לסכסוך המצרי-ישראלי. בין היתר אמר: "אם נפסיק את הפיקת הנפט, מניין נשים את הכספי הדרוש לנו לא רק בשבייל ההזאות בארץנו, אלא אף להבשת הסיווע לאחינו בקו העימות?"

* סביר להניח שבין שני הנסיבות אלה, זו המופנית לעربים נאכנה יותר להלבי רוחו של פינץ' מאשר זו המופנית לאזרבוי האמריקאי.

לחץ על ישראל וערער את היציבות באיזור

30. לחץ על ישראל בחווצה משיוקולים הקשורים בנפש יתפרש על ידי מדיניות ערבית כלהלן:

א. אין צורך במוסלמים עם ישראל, ועדיין להמשיך לפעול בשיסות של לחץ. במלים אחרת: כל הצלחה של מדיניות ערבית, בניצול הנפט למטרות שחיטה, תזמין לחץ גורף ותגרום לדחיתה פתרון הסכון ולא לקירובו;

ב. כמה מדיניות ערביות עשויות לפרש לחץ זה בהחלשה במעמד האזרבי והמדיני של ישראל. בחווצה מכך, עשוי לבורר הפירוש לפתוח במלחמה נגד ישראל. ישראל מסוגלת לעמוד במלחמה נוספת ו אף לניצח בה. אולם ספק אם זהו מה שחברות הנפט שביקשו.

המסקנה מכך היא שבורטאים מערביים המבקשים לנצל את הנפט לחץ על ישראל למשתת חורמים ליצירת תהליכי הנוגדים את האינטראסים העצמיים שלהם:

א. במקומות לקרב את השלום, הרצוי להם לחיזוק היציבות, הם מרחיקים אותו;
ב. במקומות לצמצם את סיכון המלחמה, הם מגדילים אותו.

מה יקרה לנפט אם חפרוץ מלחמה?

האינטראסים העליונים: למנוע מלחמה

31.

א. מלחמה נוספת חסתיים גם היא בחסות הערבים. אין שום אפשרות לקבוע עתה כיצד יגיבו הערבים בשטח הנפט על חבוסה צבאית נוספת. הדבר מונחנה במספר גורמים שאין שום אפשרות לחזותם, כגון:

* איזה ארצות ערביות יהיה מעורבות במלחמה והאם יהיה ביגיון מדיניות מפיקות נפש;

* מה יהיה גורל המשטרים בארצות שניהלו חבוסה;

* מה יהיה הסיכויים למוסלמים לשלום בין ישראל לשכנותה אחר שהלו ינחו תבוסה נוספת.

ב. המשרבות לכל שאלה אלה יכולות לנבוע בחחותם רחב של הנחות - מהוות מיטות ביחס ועד לפסימיות ביחס. בכלל מקרה, אלה הן הנחות בלבד, ולא עובדות שאפשר לבסם עליהן מדיניות מעשית. קידמה גם אפשרות סבירה למדרי שבמשך השנים הבאות לא חפרוץ מלחמה בכלל. לאפשרות זו סימוכין בעובדות הבאות:

* הפסיק האש שליטה הוסכם באוגוסט 1970, נמשכת כבר למשך משלש שנים, למטרות שטחיים הכריזה ב-1971 שזוקפה הפורמלי פג;

* קיום הפסיק האש על ידי ממשלה ערבית נובע ראש וראשונה מידייתן שהמאזן האסטרטגי בין ישראל אייננו לסתובחן, ושם יפתחו במלחמה ינהלו בה חבוסה. אף מנהיג ערבי אין אינטגר לפתח במלחמה על מנת לנחלו בה חבוסה.

ג. מדיניות המعيش היחידה, לבן, היא זו החותרת למכוע במלחמה. מניעת מלחמה באפשרה, מאז הפסיק האש באוגוסט 1970, מודמת לעוזמתה של ישראל וכוח ההרעה שלה. מדיניות השואפת לקיים את עצמה המרחיצה של ישראל, היא לבן מדיניות המרחיקה את סכנת המלחמה.

האם קיימת סכנת חבלה שתשתק את אספקת הנפט?

32. הבלה יכולה להיות מטרד, אך אין בכוחה להפסיק את זרימת הנפט. מעשי חבלה המכובנים נגד מתקני הנפט בヅרת החיכון ארעו מפעם לפעם באזרורים שונים. בחלקם היו קשורים בגורמים פלשתינאים ובחלקם ללא קשר לסקסוך. לדוגמה, ב-1969 הפגיזו הכוורדים בעיראק את מתקני הנפט בקריק וגרמו לשיבוש באספקת הנפט ממקום זה, למספר ימים. אף מקרה חבלה, מכל המקדים שארעו בヅרת החיכון, לא שובשת אספקת הנפט בגדורה רצינית.

הסבירו שהזבב במשך שנים אלה מלמד שאין אף ארבעה חבלים בヅרת החיכון הטסוגל לפעולה בקנה מידה כה רחוב עד לשחק את אספקת הנפט. יכולת הפיגוע של ארבעוני הטדורו השונים בתקני הנפט היא ברמה של מטרד ולא ברמה של סכנה אסטרטגית.

שיתוך מתקנים על ידי חבלה בקנה מידה רחוב יכול לחתבך אך ורק בהסתמך וסיום של השלטונות המקומיים. אך קשה להניח שמדינה מפיק נפט חרΗיק לכך עד כדי להרום את המקור העיקרי למחיזה.

אסטרטגיית אספקת גבאי בעיות האנרגיה

33. מפעם לפעם עלתה השאלה מה על מדיניות המערב ויפן לעשות נוכחות בעיות האנרגיה. להלן כמה קווים אסטרטגיים לאסטרטגייה מעדבית ויפנית. אלה הן האזות העולוה מפעם לפעם בדיונים של גורמים שונים בעולם, על הנושא. רובן באו לביטוי, בין היתר, בהערכת של מומחה הנפט האמריקאי ולטר לוי (הערכתה הופצה על ידיינו בתדרין הסברה, חומר רקע לעביעות האנרגיה, מס' 294 מיום 27 يولי 1973).

א. חכון אלטרנטיבות לנפט

(1) מדיניות המערב ויפן חייבות לחכון אלטרנטיבות לנפט. ארה"ב נחנה כבר דוגמא לכך בהערכתה של הנשיא ניקסון להציג 10 ביליאון דולר

לפיתוח מקורות אנרגיה אלטרנטיביים - בעיקר בתחום הפקה

(2) חיזוק החודעה אצל העربים בדבר קיום אלטרנטיבות לנפט - יצמצם את יכולתם לנצל את נושא הנפט למטרות מדיניות ואחרות.

ב. תכנון אטלנטיק-יפני

ארה"ב, מדינות מערב אירופה ויפן חיברו נסות לבש מדיניות משותפת בקשר האנרגיה:

- * בתחום חיפוש האטלאנטיקות;
- * בתחום היחסים עם מפיקות הנפט.

ג. קיימת חלה ערבית במערב בתחוםים חיוניים

מפיקות הנפט הערביות חליות במדינות האטלאנטיקות ויפן לא פחות משללו תלויות בהן. החלות מצד העربים קיימת בתחום אספקת מזון, אספקת מוצרי תעשייה וידע טכנולוגי, ובתחום הכספיים. עימומם ערבי עם המדינות האטלאנטיקות ויפן פירשו למעשה ניוחן של מדינות ערב מהמערכת הכלכלית המפותחת בעולם והגבלהם למדינות הקומוניסטיות. המדינות הקומוניסטיות אין ביכולתן להציג לעربים מה שהמערב מספק להם היום בתחוםים חיוניים אלה.

ד. אי כניעה לסתונות

עמדה חד משמעות של המדינות המבוחחות, לפחות לא יסכו בטעות או אף לניזול הנפט הערבי למטרות מדיניות - חג מול את מדינות ערב מטיפוח אשליות מסווגות בכיוון זה.

ה. עידוד השקעות ופיתוח במדינות ערב

יש מקום לעודד את מפיקות הנפט הערביות להרחיב את השקעותיהן במדינות ערב, על מנת לסייע בפיתוחן. לדוגמה, השקעה אחד בלבד של הכנסות הנפט הערביות לשיקום הפליטים הערביים עשויה להביא תוך שנים ספורות לפחرون הביעות האנושיות הקשורות בעניין פליטים (במקביל למאכזיה של ישראל בנושא זה, בשטחים שבשליטה).

ו. חיזוק הייציבות באזרור והחדרה לשלוט

(1) אספקת נפט סידרה חובה על ידי חיזוק הייציבות באזרור, מניעת מלחמה וחדירה לקראה שלום.

(2) מטרות אלה יושגו על ידי סיורוב להכנע לסתונות, ביחס מהיר וושׂווג כלכלי, חיזוקה של ישראל, ועידוד שני האדריכים לנהל מזומנים לשולם.

(3) הכנסות הנפט הענקיות מאפשרות למפיקות הנפט למלא תפקיד מרכזי בחיזוק היציבות - על ידי הפיכתן למקור לפיתוח הכלכלי של כל מדינות האזור. (לעומת זאת, ניזול הנפט כגורם ללחץ מדיני, רק יגביר את אי היציבות באזורה).

ישראל/זביעות האנרגיה

34. ישראלים הנשאים מה חשובים בישראל אודות הצד הישראלי בבעיות האנרגיה, יכולים להסביר לפי הקוים המוצעים להלן:

א. ישראל איננה צד במשבר האנרגיה וזו שהיא סיבות:

(1) בעית היסוד של המדיניות המפוחחות היא הצורר למצוא אלטרנטיבות לנפט. לבעה זו אין שום קשר רציני לישראל - לא בדרך הוויזרודה ולא בחיפוש פתרונות לה.

(2) מפיקות הנפט הגדולות במדרחוב התיכון אינן שכנות של ישראל. מעורבותן בסכוך הערבי-ישראלי עד כה הייתה שולית עד אפסית.

ב. מאז הקמתה של ישראל ב-1948, ניסו גורמים שונים לעיר את הנפט כגורם בסכוך הערבי-ישראלי. אולם בעיות הנפט אין להן כל קשר לסכוך, ופתרונות איננו מוחנים בהן. עובדה היא שבמשך עשרים ושש שנה קיימה אספקת נפט סדירה, ובימים הולכים וגדלים, מהמדרחוב התיכון. זאת למרות ארבע מלחמות שדרעו בתקופה זו, ולמרות שהסכוך הערבי-ישראלי טרם בא על פתרונו. השיבושים שנגרמו לאספקת הנפט, במשך עשרים וחמש שנה, כהוואה מהסכוך, היו קדרים וחשיבות היה שולית בלבד.

ג. פריניות וחברות נפט שיבנוו אוח הנפט כגורם פועל לסכוך הערבי-ישראלי יגרמו בכך להארכה הסכוך, מכיוון שהערבים יראו איז בńפט אמצעי המאפשר להם לנסוח להשיב הישגים באמצעות לחץ וסחנות במקום משא ומחן. מדיניות ערביות מפיקות נפט שיבנוו באופן פועל לתוך הסכוך, עלולות אף להרהייבו לאזרדים שעד כה טרם נכללו בו. כל זאת, במקום לנסוח לצמצם את הסכוך ולפתחו אותו.

ד. ישראל לא חיכנע לשום לחץ שיפורעל עליה. כל נסיך להפעיל לחץ רק יוסיף מתייחס לסכוך, יגביר את סיכון המלחמה, ירחיב את מספר המעורבים וירחיק את סיכון היציבות והשלום.

ה. לישראל ולבודדים המערביים הקשורים בענייני הנפט יש אינטראקציה שותף אחד - והו שמרה על היציבות במדרחוב התיכון וחתירה מחדלה לקראת שלום. השבטים של יערדים אלה החאפשר על ידי משא ומחן בין ישראל לממשלות ערבי, בו יהיה ניתן לדון בכל הבעיות, ללא חנאים מוקדמים. הסיכויים לקיום משא ומחן כזה יגדלו ככל של ממשלוות ערבי יהיה ברור שפתרון הסכוך יתכן רק במו"מ בין בין ישראל. תפקידם של

בורמים מחוץ לאזרור הוא רק להביא את שני הצדדים לככל מ"מ, פבלי לנסוח להיווח צד מעורב לגבי חנאי הפתرون שיווש.

ו. יידי ישראל והערבים בעולם ייטיבו לעשות אם ירכזו את מאמץיהם, בשנים הבאות, בהבאות שני הצדדים לככל מ"מ שיביא בסופו של דבר לשלום באזרור. אחד מפירושותיו של שלום זה ודאי יהיה ניצול גובר של הכנסות הנפק הענקיות לטובות של חובי האזרור כולם.

* * *

אל : *ווען עורך, נספַט*

מאת : שמואל עברי, הממונה על ענייני נספַט

הגדון : "משבר האנרגביה" : עובדות וניתוחן

כircular זה לא נועד למטרות הסברתיות, אף כי ודי ניתן לעשות שימוש הסבירתי בחלוקת
מן העובדות והמסקנות המשתמשות מטנו. בקשר לצד ההסבירתי נא ראו תדריך הסברת
על "משבר האנרגביה - והמדיניות כלפי ישראל", מס. 154 מיום 25.2.73 (עברית)
וממס. 232 מיום 15.5.73 (אנגלית).

1. "המשבר הקטן" באראה"ב

יש להבחין בין שתי בעיות נפרדות שעורבבו בחלוקת מן הפרטומים השופעים בנושא זהה :

א. המסורים הדמניים שנטהו באראה"ב בשנה-שנתיים האחרוניות במווצרי נספַט מסויימים - שמי הסקה,
בנדין וכו' - שגרמו לתוכעות כמו סגירתת תי-ספר מחוסר דלק להסקה, סגירתת תחנות בנדין, או
קיזוב בנדין ללקוחות.

ב. החששות מפני מחסור באספקת נספַט לאראה"ב ולארצות אחרות בעתיד - במיוחד, במשך עשור השנים
עד ראשית שנות השמונים - כתוצאה מתחזקה בלתי-מספקת בארץ היזוא מסיבות גיאולוגיות, כלכליות
או פוליטיות.

בקשר לבעה הראשונה יש להזכיר כי היא לא נבעה מכך שאין ארה"ב יכולה להשיג בעולם די נספַט
לנדריה כיום, אלא סיבתה העיקרית במיגבלות כושרים של בת-זיקוק אמריקניים לzekק את הנספַט הבולמי
המיובא לצורכי השוק המקומי. בירפוף זה בקשר הזיקוק של ארה"ב הוא תוצאה פן המכשולים הרבים
שהוערכו ע"י חסידי האקולוגים / או environmentalists, החוששים לדיותם האויר, חיים וכו',
בדרכן של התכניות להקמת בת-זיקוק חדשים ובנויות נמלים عمוקים לקליטה מיכליות-ענק : מזה שנים
רבות לא הוקם באראה"ב אף בת-זיקוק חדש, ואין עדין בחופי ארה"ב אף נמל אחד היכול לקלוט
מיכליות של יותר מ-80,000 טונה מעמס (כאשר המיכליות המקובלות ביום בסחר הנספַט למרחקים ארוכים
היא 200,000 טונה ויזה). ההשפעה המצתה של לחזים אלה באה לידי גילוי דוקא בשנה-שנתיים
האחרוניות מפני שבעת ועונת אחת גדל גם הביקוש למווצרי נספַט בתוך ארה"ב בקצב מהיר יותר מאשר
בעבר - אף זה במידה רבה כתוצאה שלחאים אקולוגיים : ההגבלה על השימוש בפחם בתחום-כוח משום
שפחים מזהם יותר מגד שמי או נספַט; הדרישות המפליגות מיצרני המכוניות להקטין את שיעור הפליטה
של גזים רעלילים שהביאו לבידול שריפת הבנדין בדגמי מכוניות חדשות, וכדומה.

מכל מקום, בעיון אלה של מחסור בתזקיקי נפט בתחום ארה"ב הן, כאמור, בעלות אופי מקומי וזמן – והן כבר נראות קרובות לפתורן. בגיןוד לחשווה מילפני כמה חדשניים מתחבר שבקיץ זה יהיה די בנצחן לכל דורך, תחבות דלק שנסגרו נפתחות מחדש וחקצוב לתקחות כבר נחבט באיזוריים רבים. הزادוע שנגרם לזכיבור ע"י המחסורים הניע שטוננות של מדינות וערים בארץ"ב לרופך כמה מהתקנות הקיזוניות לשמרת הסביבה, ובעת ועונה אחת הגבירו חברות הנפט את הקצב של בנייה בת"זיקוק ונמלים عمוקים ע"י "יצוא הדיזהום", ככלומר: בונים מתקנים אלה לאוצר השוק של ארה"ב לא רק בארץ"ב, אלא גם באזוריים סמוכים – באיזי נסאו, הקאריביים, החוף המזרחי של קנדה וכו'.

2. בעיה אספקת הנפט בעתיד

הדאגה הרצינית יותר נוגעת לבעיה השנית שנזכרה לעיל, היינו ספקה מקורות הנפט בשנים הבאות ובכמה-מהד גלובלי. העובדה שדווקא בזמן האחרון, כביכול בן-לילה, נזירה אוירה של "משבר" מסביב לבעיה זו מקורה בשני גורמים עיקריים:

א. הופעתה של ארה"ב(Cl) כליך של כמותות גדולות והולכות של נפט מימי-הכדור המזרחי, כתוצאה מרדול המקורות שלה ושל ספקה בחצי-הכדור המערבי, הגבירה את הלחץ על ארצות הייזוא במדת'ת וצפון אפריקה, בשים לב לגידול הביקוש הקיים ממד הלקוחות המסורתיים של נפט מז'תי ואפריקני, ובעיקר מצד אירופה המערבית ויפן.

ב. הקפיצה החלולה והנמשכת בהכנותן של ארצות הנפט מכל חביתה שהן מיצאות מ-1971 ואילך במצוואה מהסמי טהראן, סריפולי, ג'נבה וכו' הקטינה את התמראץ שהיה קיים אצלן בעבר להגדיל את התפוקה.

הקדודה הראשונה מומחשת במספרי טבלה 3 (בנספח), חזיות של סחר הנפט בעולם בטרוח שנות 1980 והן עניין מפוקק מכמה סיבות, אך עובדה היא שלדעתי יוציא הנסיא ניכסון ייזקן רק שלושת איזורי הצריכה הראשיים של נפט בעולם – ארה"ב, אירופה המערבית ויפן – להוסף יבוא נפט (היגנו מעל לרמת היבוא הנוכחית) של מיליאום 750, מיליאון, מיליאון 1,200, טונה, בשנת 1980.

חזית זו כבר מביאה בחשבון את החרומה הצפונית של הים הצפוני לאירופה ושל אלסקה לארה"ב. מכל מקום, גם לדעת המינימליסטים (שניתן לה ביטוי במינימך של ועדת הנפט של OECD שהופיע לאחרונה) ייזקן העולם כולה להוסף אספקה (מעל לרמת הייזור של 2,800 מיליאון טונה בערך בשנת זו) שチュלה בהדרגה עד ליותר מ-2,000, 1 מיליאון טונה ב-1980 – והשאלה הגדולה היא מניין יבואו כמותות נוספות אלה של נפט.

טבלה 1 מונעת את ארצות הייזור החשובות של נפט בעולם, וניתן לראות ממנה כי הייזור בחצי-הכדור המערבי (בעיקר ארה"ב וונצואלה) נמצא במצב קפואן או נסיגה עקב לדול מקורותיהן. אלסקה תוכל לתרום לזרכי הנפט של ארה"ב רק بعد 4 שנים אם יוחל בהנחת הצינור פיד, ואולם תרומתה העיקרית

ההבטה לא בתוספת ייצור, אלא בכיסוי הפסדי הייצור מן השדרות הישנות של טקסים ולואיזיאנה.

משמעותה הגדולה של הוספה אספקה הדרושים לעולם שמחוץ לאייזור הקומוניסטי יצרכו לבוא בחיקם המכרייע - לפי הידוע ביום - ממספר מצומצם של ארצות נפט במצרים ומצרים. דא עקא, שחק מאותן ארצות מועטות אינן רוצחות או אינן יכולות להגדיל את תפוקתן כבר עכשו : ברוית הקפיאה לפניה שנתיים את ייצורה ברמה של 150 מ' טונה - להלכה מחשש לדלדול מקורותיה, ולמעשה משום שיש לה די וחותר כספים לצורכיה; לוב קיימה באורה דראסטי את רמת ייצורה כבר ב-1970 ואינה מניה להחברות להגדיל את תפוקתן במדעה משמעותית מעל לרמה של 100 מ' ט' בטענה (לא בלתי-סביר) שהן ניצלו את בארותיה מעל לכושרין; אלג'יריה הגיעה, לפי כל הסימנים, לשיא כושר תפוקתה מן העתודות הידיעות; עיראק יכולה לכארה, וגם מעונינית, להכפיל או להליש את תפוקתה במשך העשור הנוכחי, אלא שדבר מחייב בוניה קורי אינדורות ארכיטקטур שדר כרכור שבצפון עיראק אל חופי ים; אי-היציבות הפוליטית בעיראק סיכלה חכניות פיתוחם כאליה בעבר, ועתה - אחרי הפקעתה הדיכוי של I.P.C. כאשר העיראקים עצם צריכים לעשות את הטלאכה - ספק רב עוד יותר מתי יתגשו חכניות הפיתוח הגדולה, להבדיל מ"גידול דוחל" של הייזור. מזב זה מצטטם למשה אייזורי הגידול הרציני של הייזור למטרות ייצור (מלבד עיראק כאמור) ל-5 ארצות בלבד : איראן, סעודיה, אבו-דבוי, ניגריה וainedonia. ואולם ישנים הבדלים חשובים מארט בפונציאלי של ארצות אלה להגדיל את אספקתן בעתיד בשים לב לבודל עתודתיהן הידיעות : איראן נוקשת באורה רשמי במחזית כי ייצורה, הנמצא עדין בסימן גידול מהיר, יכול לעלות עד לשיא של קרוב ל-400 מיליון טונה במחזית השנית של העשור הנוכחי ויקנן לאחר מכון ניגריה וainedonia מנגלאה למשה את כושר תפוקתן במלואו, ובידול ייזורן בעתיד מותג בגילויים חדשים; אבו-דבוי, אך בראש וראשונה סעודיה, יכולה להגדיל עוד תפוקתן כמה מוגנים מעל לרמה הנוכחיית, ועוד כה גם פועלו בכיוון זה.

3. עמדת-הפתח של סעודיה

עמדת-הפתח של סעודיה בחכניות לאספקת צרכי הנפט של העולם בעתיד מוגלה מן העובדה הפשוטה שmonth כ-180 מיליון טונה נוספת האספקה האפשרה מתחם "ארצות הגידול" הנ"ל במשך השנה הנוכחיית בהשוואה לשנה החולפת (ר' טבלה 1), תתרום סעודיה בלבד את המחזית, 90 מ' ט', בעוד שהמחזית האחראית תחלק בין איראן, ניגריה,ainedonia ואבו-דבוי. מכאן התפקיד הנכבד שהועד לסעודיה באספקת צרכי הנפט של העולם במחזית לשנת 1980 של ג'יימס איקינס, מנהל משרד האנרגיה של מלח"ד - מעל וממעבר לארצות המ"תיות והאפריקניות האחריות, מצויין באותה הטבלה. למעשה צריך היה, לפי שיטתו, להטיל על סעודיה תפקיד נכבד עוד יותר מאשר 1,000 מ' ט' ב-1980, כי כמה מהנחותיו לגבי שיעור תפוקתן של הארצות האחראות בעתיד הן בבחינת wishful thinking המוגבלות שנזכרו לעיל. מבחינה גודל עתודתיה המוכחות - שונן, לדעת יודעי-דבר, גודלות אף הרבה יותר מאשר 20 מיליון טונה הנחותים בהערכת המקובלות - יכולה סעודיה לעמוד בכך. מכל מקום, עראמקו, החברה בעלת הדיכוי הסעודית (השייכת לארבעה מענק תעשיית הנפט האמריקנית), פועלת בכיוון זה, והיא נמצאת בעיצומה של תכנית פיוז'וח מסיבית שתעללה לה בטעות למעלה ממיליאן דולר ביום בכל אחת מהשנים 1973 עד 1975. ביום (חודש יולי) כבר מפיקה סעודיה בשיעור של 8 עד 9

מייליאון חמימות ביממה, ד"א שיעור שנתי של 400 עד 450 מיליון טונה. יש לציין עם זאת כי מה שMRI'ץ את ערמקו זו לא רק הדאגה לצורכי הנפט של העולם, אלא גם השיקול הארצי יותר שעד כו' העשור צריכה היא להעביר בהדרגה לידי סעודיה את מחזית הבעלות של ציונה בתחום הסכם ה"שותפות", והיא מעוניינה כМОבן שמחזית התפוקה שתישאר בידה תה' בדולה ככל האפשר.

ואולם הסעודים מגלים לאחרונה אי-רצוין ברור מקבב הבידול המזוזע ע"י ערמקו - כ-30% כל שנה בשלוש השנים האחרונות, ושיעור בידול קרוב לזה המוכנן לשנים הבאות. סיבותיו של אי-רצוין זה יתבררו מעיוון במספרי טבלה 4. בשנת 1972 גבו הסעודים 3 מיליארד דולר כימי נפט, והם לא הצליחו להוציא מזה אלא כ-60% בלבד, אך שرزבות המטבח שלהם גדלות מזה בשנה ויתר בקצב של 100 מיליון דולר בгод. אפשר לסגור על הסעודים ש"סתgalو" להכנסות מוגדלות ויצליחו להוציא הרבה יותר בעתיד; ייחן בסיכון שיענו בעתיד להצעות הרבות המומטרות עליהם להשקייע חלק מהזרבות המשלוחות בנכסים ומפעלים בארץ"ב, אירופה וכו' (כפי שנוהגת כוותית מזה כבר) במקוב להחזיקן בבנקים כיתר ליקויידיות. ואולם הבועיה היא שאפילו תוקף חפוקת סעודיה ברמה של היום, יגדלו הכנסותיה ממי לא בשנים הבאות כתוצאה ממכמת העלייה במחירים הנפט והסכם ה"שותפות" עם ערמקו.

מה שקשה להעלות על הדעת בכלל הוא, שמשלה סעודיה חסבים לרמת התפוקה של 1,000 טונה בעוד 7 שנים שתכנום לקופתה - לפי העריכה של ג'יימס איזיקין ממבחן"ד - 25 מיליארד דולר ב-1980 לעומת 3 מיליארד דולר אשתקד...

סעודיה לא תוכל לספוג סכומי-ענק כאלה בכל חכימות הפיתוח וההשקעה האפשריות, אך שבחינה מהייצבת השאלה: מה טעם להגדיל את התפוקה כדי להביע ב-1980 למצוור של עשרות מיליארדים דולרים שערכם יורד? הבינו יותר מבחןה, אם לא להקפי את רמת התפוקה כפי שעשתה כוותית, לפחות להאט במידה רבה את קצב הגדול ולהחזיק יותר "רזרבות" בגורלה נט בטען האדמה שערכו עליה.

4. הנימוק הישראלי

זה - ולא שאלת "העונשין" כלפי אריה"ב בשל מדיניותה בסכסוך ערבי-ישראל - הוא ציר הויוכו' האמיתי המנהל כיוון במשלה סעודיה בקשר לעתיד יזור הנפט הסעודי. מדינוחי עתונאים אמריקניים שבירו לאחרונה בסעודיה ונפגשו עם המלך פיאצ'ל ושרי ממשלה מתחבר כי מבין חברי "סועצת הנפט העוליוונה", לוחאים להאטת גידול התפוקה בעיקר שר הכספי, מוחמד אבו אל-ח'יל, ונשיא משרד התכנון המركזי, הישאם נאזר; לעומת שר הנפט, אל-ימאני, וסבגנו, הנסיך סעוד אל-פיאצ'ל (בנו של המלך), גורסים חמייה בתכניות הפיתוח של ערמקו. ג'וhn קולי מ"криישט" נסינס מוניסטר" מס' :

Most tough minded of all, but for economic rather than political reasons, is the Finance Minister. He favors freezing production, not because of Israel but simply because Saudi Arabia can spend not more than 60 per cent of its present annual budget.

Mr. Nazer says he tends towards the view that Saudi Arabia's present huge crude oil production increases, which are due to expansion of Aramco production of about 30 per cent annually, ought to be reduced to about 10 per cent. . . . 'Of course, seen from the standpoint of you oil users in the West, a 10 p.c. increase is low. But Saudi Arabia must strike a balance among competing factors. Frankly, I wish you could find some other energy sources to take the pressure off us'.

ואולם סובן שכאשר זהו המצב, אזי נוח לשליטי סעודיה "להדביק" את הנימוק הישראלי לבורמים הרצינאים יותר של החנגולותם לבידול התלויל בתפקיד הנפט. ברור גם-בן, שכאשר בידול הייצור חドル להיות צורך חיוני עבור סעודיה כפי שהיה בעבר, אלא אף יכול להיחשב כ"בזבוז" המשאב היחידי של הארץ, קשה יותר למילך פיזיצל לעמוד נגד הלחצים הפנימיים והחיצוניים להפעלה "הנסק" זהה של הקמת הייצור ע"י הטענה המסורתית שאין סעודיה יכולה לשחק משחקים מדיניים במטה-לחמה. מכאן הסבגון החדש שנתק פיזיצל בראיון עם שני עתונאים אמריקניים בראשית يول', כאשר אמר כי "המשך שיתוף-הפעולה עם ארה"ב יהיה קשה" אם לא "תתקן" ארה"ב את מדיניותה כלפי ארצות ערב. • Frank Jungers הוא הבahir את כוונתו יותר מזה בשיחה שקיים בראשית מא' עם נשיא ערמקו, מברקו של יונגרס, שבו דיווח על שיחת זו, הודיע ע"י ערמקו ל"וושינגטונ פוסט" ונאמר בו בין היתר :

"The King stressed that he was not able to stand alone much longer in the Middle East as a friend of America... He stated that it was up to those Americans and American enterprises who were friends of the Arabs and who had interests in the area to urgently do something to change the posture of the U. S. Government. He said a simple disavowal of Israeli policies and actions would go a long way toward quieting the current anti-American feeling. He kept emphasizing that it was up to us as American business and American friends to make our thoughts and actions felt quickly."

ברור כי החוזר הידוע של סטנדרט אויל אויל קליפורניה (המחזיקה 30% בערמקו), כמו המודעה שפורסמה עוד קודם לכן ב"ניו יורק טיימס" ע"י חברת מוביל (המחזיקה 10% בערמקו), הן בבחינה הינו לחייב המפורשת של בעל הבית.

5. הערות לסיכום

רבישותה המינוחית של ארה"ב לביעית עחיד האספקה, אע"פ שהבעייה היא עולמית או כלל-מערבית, וاع"פ שהוא דובר אחראי בארץ ערב אייננו מדבר על אמברגו שיבוטן בלבד ארה"ב דוקא אלא על קיזוצי ייצור העולמים לפבוע בכל ארצות היבוא - רבישות מינוחית זו מסתברת לא רק מהעובדת שאיומי "גש הנפט" המושמעים בארץ מכוונים בראש וראשונה בלבד ארה"ב בשל מדיניותה בסכום ערב-ישראל, אלא גם מכמה טעמים אחרים :

(א) תעשיית הנפט בסעודיה, אשר בה מדובר בעיקר בעייר, היא נכס אמריקני בלבד, ללא שותפים מערביים אחרים, והיא הנכס האמריקני הבודד הגדל ביותר בעולם.

(ב) ארה"ב, כמשמעות-על, מוכחה להיות עריה יותר מארצות מערביות אחרות לסכנות הנובעות מכך התלוות במקורות מרוחקים ובלחי-יציבים לגביה חלק ניכר מספקת האנרגיה שלה - מה גם שמשמעות-העל האחרת, בריה"ט, יכולה לספק את כל צרכיה ממקורותיה היא כיוון וודאי גם בעתיד.

(ג) ארה"ב באה במאוחר לשוקי הנפט בחו"כ המזרחי, לאחר שארצוה אירופה ויפן התקשרו מזה הרבה שנים עם ספקים "מסורתיים", ולפיכך היא זקופה יותר מזו האחרות להטסת אספקה חדשה.

ואולם הבעיה ביסודה היא, כאמור, עולמית או כלל-מערבית, והיא מחייב ב שאלה :

האם קצב הביצוע של אוצרות הנפט העצומים אשר, כתועזה מ"המקרה הביאולובי", הצברו
חתם חולות המדבר בחצי-האי ערב ייקבעו ע"י הצרכים הכספיים של 800,000 בוטיניות,
4 מיליון סעודים ו-30 הנודדים של ابو-אבי - או האם ייקבעו ע"י צורכי דובו של העולם?

שאלת זו רלוונסית לגביה נפט ערב דוקא, ראשית משום שנטה הוא יחיד במינו בין כל האוצרות הטבעיים מבחינה חיוניתו לכלכלה העולמית ו מבחינה ה"מרקיזות" של מזיאותו בעולם; שנית, משום שנטה זה נחליה, פותח וקיים את ערכו רק מ"המאנץ הטכנולוגי וההשקעות שנעשו ע"י בורמים

מחוץ לאוותן הארץות; שלישית, משום שבורם העבורה של האוכלוסייה הפקומית אייננו ממלא אלא חפוך
מכובס בעיצורו, אך שלמעשה כל המיליארדים הזרומים לקופות הארץות האלה הם בבחינה
; ורביעית, משום שביעית "הכטפים המיתחרים" מתעדרת רק באוותן הארץות הערביות,
בעוד שבל יצואני הנפט הלא-ערביים (איראן, ניגריה, ונצואלה, אינדונזיה) הן הארץות מאוכלוסות
המשמעות במעט גידול התפוקה וההכנסות.

דוחוק סנטור פולבררייט נתן ביטוי להרהוריהם אפיקורסיים ברוח זו בנסיבות שבו פחח את הדיוון
על "մשבר האנרגיה" בועדת החוץ של הסנאט ב-21 במאי. בישראל הושם לב לאוותם הקטועים שבhem קרא
למיימל לשנות את מדיניותו כלפי סכטוק ערבי-ישראל, אך בארץ ערבי עוררת יותר הרים פיסקה
אחרת של נאומו שבזה אמר :

In the meantime, I take the liberty of advising the Arab States not to underestimate the power and determination of the forces which may coalesce against them. ... The Saudi Arabian Minister of Petroleum Affairs, Ahmed Zaki Al-Yamani, is reported to have said, "We are in a position to dictate prices, and we are going to be rich". Saudi Arabia is indeed going to be rich, but the Persian Gulf countries would be well advised not to press too hard and to treat their oil wealth as a kind of global trust, if for no other reason than for their own safety. The meat of the gazelle may be succulent indeed, but the wise gazelle does not boast of it to lions.

:Oil & Gas Journal

על דברים אלה הוביל עורך-החוץ של השבועון בעל המוניטין

What the man said needed saying, and we're glad he said it. For too long, we've listened to whispered remarks at oil-company lunches and public meetings about what the western world might do in the event of an Arab oil boycott. --- In all candor, the Senator's speech was the burp that many an oil executive has suppressed for too long.

נְסֶפֶח

טבלה 1 :

תפוקת נפט בארצות הייצור הראשיות

	עחוודות נפט מוכחות	מיל'וני טוננה			ארצות-הברית
		1980	1973	1972	
5,000	600	527	532		ארצות-הברית
1,500	..	90	80		קנדה
2,000	..	165	171		ונצואלה
50,000	2,250	1,085	895		<u>המדרח התיכון</u>
9,000	500	295	252		מזה : איראן .
20,000	1,000	375	285		סעודיה
9,000	200	151	151		כווית
4,000	250	90	72		עיראק
3,000	200	70	50		אבו-דבי
	..	300	282		<u>אפריקה</u>
4,000	100	110	106		מזה : לוב
4,000	75	55	52		אלג'יריה
2,000	..	100	89		ניגריה
1,500	..	65	52		איינדונזיה
80,000	..	2,320	2,100		סה"כ העולם מחוץ
					לאזורי הקומוניסטי
14,000	..	475	440		האייזור הקומוניסטי
					(בעיקר ברית המ"ט)
94,000	+ 4,000	2,795	2,540		סה"כ העולם

הערות : (1) מספרי 1973 הם אומדן לשנה כולה על יסוד נחרוני התפוקה בפועל במחצית הראשונה של השנה ובהתחשב במוגמות התפתחות התפוקה.

(2) התחזית ל-1980 היא של משרד האנרגיה במחלקה המדינית של אריה"ב, והיא משקפת את הארכיים החזויים של העולם לנפח המזהה יותר מאשר את הטיסכויים למימושם, בתציבר לעיל.

(3) עחוודות נפט מוכחות - אומדן של JOURNAL OF OIL & GAS, סוף 1972.

תקציב הנפקת הבין-אייזורי, 1972

טבלה 2 :

מילוני טόנה							
סך-הכל ייצוא	יתר חח"כ המזרחי	יפן	אירופה המערבית	יתר חח"כ המערבי	ארה"ב	אל:	מ.ל.:
53	—	—	—	—	—	53	קנדא
188	10	—	27	32	119		הקריביים
842	141	186	426	65	24		המזה"ח
166	11	—	130	13	12		צפון אפריקה
94	3	3	57	17	14		מערב אפריקה
54	3	41	—	1	9		אינדונזיה וכו'
65	6	1	51	6	1		האזור הקומוגיסטי
38	10	5	5	7	11		אחרים
1,500	184	236	696	141	243		סך-הכל יבוא

הערות : (1) היצוא של המזה"ח וצפון אפריקה מורכב בשלימותו מנפקת ארצות ערב + נפקת איראן.

אם מפחיתים את כמותו היצוא של איראן (8 מ"ט) לארה"ב, למעלה מ-50 לאיירופה המערבית וקרוב ל-90 אל יפן) יתקבל כי ארצות ערב סיפקו ב-1972 -

28 מיליון טונה לארה"ב, 11% מן היבוא.

500 " " לאיירופה המערבית, 71% "

100 " " ליפן, 55%

(2) למעשה היה האחוז של נפקת המזה"ח וצפון אפריקה ביבוא של ארה"ב גדול יותר מ-11% הואיל וכמותו נספוחה לשוק ארה"ב מופנחת אל בתיק-זיקוק בקריביים ובקנדה ומורבעות ממש לארה"ב בנסיבות חזקיקים.

יבוא הנפקת לארכות הצריכה הראשית

טבלה 3

	1980	1973	ארצות הברית
	תחזית	אומדן	
ארצות הברית	עד 600	300	
איירופה המערבית	1,300 עד 1,100	775	
יפן	650 עד 500	257	

מקור : נספח לשדר האנרגיה של הנשיא ניכסון מטורייל 1973.

טבלה 4 : הכנסות מנפט וرزכבות מطبع של ארצות המזרח וצפון אפריקה

מיליוני דולר

דזרכבות זהב ומטבע זהב בראשית 1973	תחזית הכנסות 1980	אומדן הכנסות 1972	
			איראן
1,200	12,800	2,500	סעודיה
3,000	25,600	3,000	כווית
+ 2,250	5,000	1,500	עיראק
1,000	6,400	800	אבו-דבוי
• •	5,000	550	לוב
3,000	3,100	1,500	אלג'יריה
500	2,300	650	

הערה : תחזית הכנסות ב-1980 היא של משרד האנרגיה במחוקת המדינה והיא בבחינת השערת גרידא - מפני שהיא מבוססת על תחזית מפוקפקת של גידול התפוצה בארצות השונות (טבלה 1) ועל תחזית מפוקפקת לא פחות של התפתחות מחירי הנפט עד 1980.

דוח גדרות

מגבלות	יתרונות
איו.	1. <u>בתחורן</u> - כל הצדדים מתחייבים לכבד הריבונות והשלמות הטריטוריאלית של האחרים, ולהם גע משימורם בכוח.
איו.	2. <u>שלבים</u> - הבשחה <u>LAGBOLOT MOSKIM</u> וביסוסו <u>ICHSHI SHLOM</u> ירצו <u>לפועל בשלבים על פבי תקופה של שבים</u> . כל שלב יופעל רק אם התנאים המוסכמים של השלב הקודם יושמו בזאת.
איו.	3. <u>ICHSHI SHLOM</u> - הצד הערבי מקבל על עצמו לא רק לסייע את פעולות האיבה (הסגר חרם וכ"ז) אלא <u>לחת הרובח של התקדמות לקראת התפתחות שלICHSHIM BORDMLIM</u> - <u>BYIBLAOMIM, AZORIM, FOLIOTIM</u> ו <u>BYAKHLIM</u> .
<u>גבולות</u> - ישראל מקבלת על עצמה <u>לסגת בשלבים מוסכמים</u> <u>LAGBOLOT 67. עם TIKORIM</u> שיתקבלו על כל הצדדים <u>ובALLEH</u> בלבד.	4. <u>גבולות</u> - הגבולות יהיה <u>CHIBIM AZORI</u> <u>AVATHAH</u> <u>u"i AZORI PROZ</u> <u>בפיקוח או"מ</u> .
<u>פלשטיינאים</u> א. תיבתו להם <u>ההגדירה העצמית</u> . ב. ההגדירה העצמית תלבש צורה של <u>MDIBA</u> <u>FLISTIYAH</u> <u>AZAMAH</u> או <u>FDREZIAH</u> עם <u>Yordan</u> .	5. <u>פלשטיינאים</u> - א. ההגדירה העצמית תיבתו <u>בפוך להסכם</u> <u>לRibonot</u> <u>ושלמות</u> <u>ישראל בגבולותיה</u> <u>המודדים</u> . ב. עליהם לקבל על עצם החירות וההתחייבות של הסכם שלום. ג. אפשרות <u>FDREZIAH</u> עם <u>Yordan</u> . ד. חירובי ש"פ כלכלי הדוק עם ישראל וירדן. ה. <u>FLISTIM</u> יוחזרו <u>למדיבת הפלשטיינאים</u> <u>(ב כולל פליטי 47)</u> . ו. במקביל לפיצויים לפלייטים <u>יבתו פיצויים</u> <u>מקבילים</u> <u>לייהודים</u> <u>שייצור מדינות ערבי</u> .
<u>ירושלים</u> כל קבוצה לאומית אם תרצה בכך תקבל <u>AROTZEROMIYA</u> <u>POLITIYA</u> <u>SHAMUOTIYA</u> בשטח <u>בז היא מהרה דרב</u> .	6. <u>ירושלים</u> א. גישה חופשית למקומות הקדושים. ב. לא יהיה <u>גבולות או מחסומים</u> <u>בעיר</u> <u>(דהייגן מאוחצת)</u> .
<u>ערביות</u> א. <u>מודעתי</u> <u>טפסטור</u> ידה על ההסכם. ב. <u>ערביות לשבי</u> הצדדים	7. <u>ערביות</u> - תפקיד מיוחד לאלה"ב בערבות <u>ליישראלי</u> <u>במפורש</u> .

נמהצחרת בלסוד עד הכרזת המנדט

ארצות הברית הייתה הכוח המרכזי, וכיושב-ראש הנהלתה בירושלים נסעתי לארכוזת-הברית בשנת 1940 ובשנת 1942 לגייס את היהדות האמריקנית לשם ביטול הספר הלבן וכינון מדינה יהודית אחרי המלחמה.

במאי 1942 נחנכו כל הארגונים והמפלגות הציוניות בפעם הראשונה לועידה כללית של כל התנועה הציונית בארץ-הברית במלון בילטמור וקיבלה החלטה זו, שנודעה בשם חכנית בילטמור:

"משטר העולם החדש שיבוא בעקבות הנזחון לא יוכל להתחבס על יסודות השלום. האדק והשווון בלי שביעית חוסר מולדת יהודית תיפתר סופית. הוועידה דורשת כי:

1. שערי ארץ-ישראל יפתחו לעליה יהודית;
2. הסוכנות היהודית תוסמך לנחל הפליה לארץ-ישראל ולקיים שטחים הארץ. לרבות

פיתוח השטחים הבלתי-מושבים והבלתי-מעובדים;

3. ארץ-ישראל תכונן כקהילת יהודית בחלק מבנה העולם הדמוקרטי החדש".

(The new world order that will follow victory cannot be established on foundations of peace, justice and equality unless the problem of Jewish homelessness is finally solved. The Conference urges:

1. That the gates of Palestine be opened to Jewish immigration;
2. That the Jewish Agency be vested with control of immigration into Palestine and with the necessary authority for up-building the country including the development of its unoccupied and uncultivated lands;
3. That Palestine be established as a Jewish Commonwealth integrated in the structure of the new democratic world.)

חכנית זו נתקבלה פה אחד. רק ציר של "השומר הצעיר" נמנע מהצבעת החלטה זו הוצאה על-ידי גם לוועד הפועל הציוני שנחנך ביום 15 באוקטובר 1942 בירושלים. ואחריו ייכוח מר. שנתנהל ביחוד על-ידי "השומר הצעיר", נתקבלה ההחלטה ברוב גדול ונעשתה לתוכנית הרשמית של התנועה הציונית העולמית.

סמלת המנדט מחליטה לפסור את בעיית ארץ-ישראל לארכון האורים

ימים אחדים לפני סיום המלחמה באירופה, ביום 7 במאי 1945, נפגשתי עם קולונל אוליבר סטנלי שנחטנה בסוף 1943 לשדר-המוסבות. הוא לא היה פרו-ציוני ולא אנטי-ציוני, אבל אדם ישר וגלוילב. מדבריו הבינווי שסמלת המנדט לא תחזיק עוד זמן רב את המנדט. אנגליה חוששת להכריע בין תביעות העربים ובין תביעות הדיניה יהודית. אנגליה יודעת כי אפריקה ורוסיה תומכות בתביעת היהודים ומחייבות הקמת מדינה יהודית (בעולם לא היה ידוע עדין דבר זה). אבל אנגליה אינה רוצה לרב עם עמי ערב, ולכן תסתלק בקרוב מהמנדט. יומם אחריו שיתה זו נסתיימה המלחמה באירופה. ביוםנו רשםתי באותו יום: "אל תשמה, ישראל. אל גיל בעמיך" (הושע ט. 1). ידעת מה קרה לנו במלחמות-העולם השנייה. ששת המילונים של היהודי אירופה, שר' ויזמן דבר עלייהם בפני "הועדה המלכותית" כעם היהודי הוקק למדינה יהודית. רוצה ומסוגל לבנותה - אין עוד. אבל יש עוד המוני יהודים

13
14
15
16

?

14.1 m

מִזְבֵּחַ

(להתכוון לנטילת במשרו' הממשלה)

הנתאריך

Mr. V.

5-55-51

248

ט' ט' ט' ט'

卷之三

7 89

三三三

112

2022-23

$$((a-1) \times 10^2) \text{ g}$$

Feb 1, 1911 2247 1823

2020. 10. 20.

236 218 166

Design for the Web

As I will try to do it

2016 316 15730 1062

၁၁၇

222

כל המוסר תוכנן מסוף זה, כוון
או מעצמותו לאדם שאינו מוספס
לכך – עובר על החזוק לתיקון
היני העונשי (בשונו המדינית
יחסיתו וסודות השמיים).
תש"ז – 1957.

סודי ביחס

סס" 112

מספר: 0098200 יגנו 74

ב ח ו ל

אל: המשרד

מאת: וושינגטונג

שזה, מוגבל, עטרוג, גזית – לנמען בלבד.

פג'שת והשגריר עם המזכיר בשעה 1900. נפגש פ"ס"ר רוזמג וווח'ימ.

1. חביבת הביקור: המזכיר מקופה מהזג'ע בלבד בטרז'יש שעלה 1800. שאל אם מוסחה לטוס טלי'קופטן לירשלים כבנעם האחדונה. "ט'יס'ם הנמ'יכו טוס וגדמה היה לי שערד מעת וניגע בעצמי", אב הטעים שכזאת כשות זאת מתחננת והסכו בזמנן. השגריר זאת להחלתו.

השגריר מסדר על אריזות הטרב טז'אש מטעם רוזמג, שאל את המזכיר מה רצוננו בקשר אריזות ערב עם שער והשחוג ביום אי. סוכם שהו אט"פ שדר החשוג זמיג לבתו מספר אנשיים. מטוגים שוגדים, לסתות טרים, ולאחר טכני כללות זאת העתב במשמעותה במקומן? מה.

הזכיר ביחס שנוטף לשיבת עמו רוזמג ווושינגטונג תוקחת יש'נה אותה (ב'ום אי אוחז) גם מלהדרוב על החשוב האב'א.

2. סוריה.

השגריר מסדר תגויונו של שר החשוב לחשוך של המזכיר לדבב בברושא תפריזה הכוחות עמו סוריה. המזכיר הבהיר שאיב הוא מטה לעזה ורטמיות שלנו אך יוויה זה מועיל מאד עבורי אם "קנאל מטה כללי" מטהו בקשר זה. הוא עלול לנסוע כטורייה אם סוחרת "בקש זאת מטה", וזה "נזה לבקש את רשותם שבוייננו והשתאות כלב האזרום לביקר אט'ם". אם הוא "בקד בסוריה הוא איננו רוצה מה'וות במאב בו" נמצא בבי' קור האזרום, כאשר אס"ד דימ"ע על אפ'רו'וות שוגות של חזית כהות בשת". והוא המזכיר, לא היה לו מטה בטה מדבר. (מגבו בבי' קור האזרום אט'ל סוחרת היה שוגה, מכירוג שוכן את הענוגים מהימים בזעם עסק שכובית להסוד חלקי). כל מה שהוא מבקש מטהו

כל המוסף תוכן מסכם זה, כולל
או מעתה לאדם שאינו מסכם
לכך – עובר על החוק לתיקון
דין העונשין (בתחום המידינה
ירושיתיתן וסודות רשמייט),
תש"ז – 1957.

סודן ביזותר

הוא לקרים אותו לדין פלטינרי בלבד. הוא לא מסור דבר לסתוריהם מכל, מלבד ذاتו עצמו, היבר הינו ווילג לגביה הגוזה – וזהו חנוך הוכחה שכאשר תיאנו הומדיים ביבגנו, קיים המזכיר את מה שטומך על כל פחשו, ו"התוצאות באנו רק כאשר עשייתן חמדים כלא תיאומי" (חכונת להצעות גור באנבח).

הזכיר הראה שכלעתו אף איזים להו וטעוניבים משיחות עם סוריה על החוזה כוחות, ואפילו אם ירתו הוא שוכנע שוסובייטים יוציאו לעבר כוחה שכוב שג' משיחות אבמה, משיחות עם סוריה על השורה כוחות יוחבל מארה סובייטית זו, ואמ' קל על התוצאות לא ללחוץ על השם חריונם באנבח (כלוד ש"תא הנטה על הפתחות כוחות עם מנגים).

ג. דוח על משיחות גנבה.

תשגיר סיכם עם המזכיר כי מסור כב כחmad (כוחות) את הדוח על הישיבות בגנבה. כדי שלא יונטו חכויים בפירושים זהאים גוון דלמיים שנאנדרים משיחות.

4. הגשתם לדין ווילג בקשר הנירשלים.

כדי לטעב את זכרונו של רמבייר ולסייעו שיחות נוחין, מנה ותשגיר הקדורות הדריביות שתויעלו: "משיחות עטן שר הבונדס א. קיומם הנטק אט וו. מיזונט מאש איבח או לוחמה.

ב. הוחת הסאר באנ-אל-ט. וערבות ישיחות אל-יגן אנטרכ. על ככ.

ג. פתיות תעלמה, והסחה באנ-ו. ותיה של טויזל כמעבר עטן אט. וויה מטעריה.

ד. שיקום העדים וחוויים האזרחיים וההזרה הפלולות כלכליות.

ה. הועתת כה האומ ריק ע"י רצונם של שני הצדדים קבאות וויטן אנטרכ. מוקה שביב. זו תזוזש מואם סילוק כה האומ על זי זאלות מועביה.

ו. הסנה על סה"י הפלטהו.

ז. מביעת פקוח על מאנפם סובייטים, קומוניסטים גערם זכוזאיב.

ח. הנטחה מאיית לאוזן בחבר שוחרר חלק מזבאה וויאי. הצעה.

כל המופיע תוכו מסמן זה. בולו
או מעתכו לאדם שאינו מסמן
לכז - עוכבר על החותם לתיקון
דיני חונשין (בטחו חמדינה
חמי-חוץ וסודות רשמיים).
תש"ז - 1957.

שודדי ביזטר

לשכת דיאש הממשלת

6, 18, 3/0

12

—

על דיאש מיל 132 נ/ק

3/12 נ/ק

ט

20.4.73

30/11

, the

2/18

Cr²⁺ μ_{eff}/e

• 10

2. XII. 2003

Representatives of the families of the P.O.W.'s and Missing from the Sinai and Egyptian Front

Prof. Kissinger,

We, the families of P.O.W.'s and Missing Soldiers from the Sinai and Egyptian fronts, turn to you to request your help in order to put an end to our terrible and inanable pain.

Some of our sons are imprisoned and rotting in Egypt, the bodies of others have been left prey to the animals of the desert, and are a disgrace to human respect.

We wish to put an end to our suffering, since we are convinced that your help in this direction would not affect the interests of the Egyptians and the prestige of their government.

If there exists in the world a humanitarian problem, we do not believe that there is a more difficult and painful problem than this.

Please act with your strongest influence to return our dear ones: the son, the father, the husband, those living and rotting in captivity and those killed.

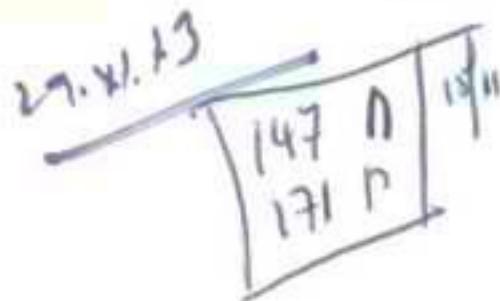
Please act with your strongest influence to effect a thorough search of the desert and of the Egyptian prisons.

Please act for our sakes to return the bodies of the dead to graves in Israel. We hope you are aware of the importance of the matter, that we have a grave to mourn our dear ones. This is the tradition in Israel.

Our blessings and God's blessings will accompany you to the successful fulfillment of this deed.

In deepest sorrow,

10/20/3
Families of the P.O.W.'s and Missing

27.4.13

לשכת ראש הממשלה

פ. 147 - 171

(b) מילוי ה- N-הו אוניברסיטה
 ו- 171 י. - ר. כהן וענין
 מילוי נ-הו אוניברסיטה, נס עטוף
 עטוף, סוליל עטוף עטוף עטוף עטוף
 (ב. 147) מילוי עטוף עטוף עטוף עטוף

כל המכשור חוכנו מסכם זה, בוגר
או מזקתו לאורט שאינו מסכם
לכז – עובר על החוץ לתיקון
דיני העונשין (בטעון הפרינה
יחסני-הואן וסודות ושםיט).
תש"ג – 1957.

משרד החוץ

מחלקה הקשר

מברך נבנש – מסנווג

סוד ביזה

990 * 00

טלפון: 271400 נובמבר 73

798

הנתקה בראוי

בבב' ינואר 2019

ס. קדרון

1. גורייאר שאל פון אללי היינס ואמר שבין קטעים משודורי רדיו טרגדים שהו מקבל בכל בוקר, נסנא היום קטע מטור שדרר (הרא הושב של "קול ישראל") חמיהם לזרות הטלית הגדות: "חמי אדם ירמר: שודubits לישראל מאשר כמה קילומטרים של קויקע" וכי היא מבין שדררים אלה מתייחסם לבניית סכריינר כסורייה. גם ב"ביד יורק טיעט" מתייחס מוטעית כתבה קירה על ראיון רוחם פס יערן בורכבי, אך אין בו הפליטים הבלתי, אך גורייאר רואה ארתו כחטבלה וחירויות, כבראה בהקשר "הכעת הפליטה" שהעליה כפיגישתו עם רודתם. 2. גורייאר שאל אם המספר הבלתי גאנר על ידי רוחם הכרקניא מה בימן לאסור לבזיאר בהקשר זה, אם בכלל.

2269

שחוח רוחם מבעל עברתו ס. קדרון

10/10

מג'ז נוואר

出版地: 乙47 7679

50° 000

2009: 00475 across 21

四百五

82 G. SERRA

1. **БГРЫГ АСА;** ИЧЕ НЕРГ ГЛАГ МСНГ ВАСА ОВГИИ, ГГЕГ МГРД ОПРИ АСА СЕС
СГРГ, ЗДЕМ НЕРГ ВАСА ОВГГ МГРГ (ПРЯ НЕВС ИЧ "ДРЕ "МГРН")
ПАСНО СГРГА НАСНГ ПАСНГ : "НЕР НЕР ГЛАГ МСНГ СГРГИС ОВГУ САН
ДАССОБОГГА ИЧ ДРДГ" ГСР ПРЯ ВСНГ МГРДГА ЖЕЛ ОВГНОГ ССАСА ВАРГАГ
СОГРГН. АО С"ДЕГ "СГРГ АСАС" ОВГГ ВОГРЕН СРДН ВАСА ИЧ СИГГ
ГРГА ЕО ЧАГГ СГРГСА, ИГ НЕГ СР ПАСНО ЛЕС, ЖУР СГРГИ ГРГИ КГАГ СПОГСА
СГРГСАГ. СГРГИ СРОЧИ "ВАСА САСНГ" СИГГ СИГГАГ.

5. **ЛУЧШИЙ** ИЛИ **ХУДШИЙ** ИЛИ **СРЕДНИЙ** ПОКАЗАТЕЛЬ ВО ВРЕМЯ.

卷之三

כל המוסר תוכנן מפקח זה, כולל
או מפקחת לאדם שאינו מוסמך
כך - עובר על החוק לתייעוץ
דיני העונשין (בטענו המדינה
יחס-יחסן וסודות רשמיים).
תש"ז - 1957.

ח/171

אל"ג ביר יודק וטיגגאנו אל"ז ד"י ב. ג'ו. תר

כפליה 16 נובמבר 73

מאת: המסדר

ב. ח. ו. ל

דורייז (מספר ב. לסתה).

דבז דיביז מלמד.

שבויים בסוריה.

פאיישדרותם גויזיד 161400 נוב. נסחו גיאורגייז'ץ האום ומ. גז'ית ומ. קוז'ונג
מצדנו.

...lyn השלמות והבזות לסייעם בשל' ח/147.

א. גויזיד גילה שגם עם א' טמג'יל. סאג שוחה סוריה שי' י' צג טמפלתו בעצת
האום וונפגש עם קיס'יביג'. מצאחו בוקשה כמו שוחה חז'אם. כל'ית החושב
שיש לנצל הנסיבות היחסיות של אסד ולקי'ם מגעים עמו קוא עם ח'ב'י
טמפלתו חז'וח'ם.

ב. גויזיד חז'יאש שוח'יה עם אסד והגלה בעבירות ובתגאלית בנסיבות מז'גם.
משמעותו ככ איג' להוציא מוחשוב האתירות של טוויות וא' ובעוות.
ג. הצעחת הכוונה (סע' פ' ג חמש בשל')

גויזיד חסב'יר שהמדור שוח'יה. בוחת שהצליח לוח זמנים טלק מע'סקת חבי'לה
שוח'קו חז'י המצליח הווינגי'טר (שוח'דור שבויים ווחז'ת האז'וח'ם).
כאנדר ' ווסט על כל מרכ'יבי החבי'לה אפשר לבצעם בזמנ'ת. כל'ומר לפ'י
הPsi'ת אסד, לא ות'יה תזוזה כל שוח'א בנושא ושבויים. 'כולל חז'ימות
לכל הסדר טרייטורי'אל'י שפ'רושו חז'ה ל'קו' 5 אוקטובר. אסד רואה
בע'סקת חבי'לה זו פחדון ולק'י בדרכ' למסדר הכלול. לא פורש מהות המסדר
הכולל.

... גויזיד נ'סוה להוציא אסד א' נדיקציה של מוחשוב'ו על הנוג'ל כי'צ'
להגיע לע'סקת החבי'לה. אסד לא האיב' גויזיד וגיאורגייה הביעו ות'קו'יה
שוח'קדמות בסע' פ' בישל והסתמ' בש'חות בקיילומטר ה-101 י' עוד
הסורים לנוקוט בנוג'ל דומה. הצע' להשתמש בשירותי מהה המשק'פ'ים
כ' הסורים א' גם רוצ'ים ככ' חז'ירום.

ד. גויזיד החט'ם במחשבת א' ש'ית שלו שאיג' לה ס' מוכ'ן בשום דבר שנאמר
ע' אסד או חז'ים שקו' ב'ג'ים (ב'ג' 22 ו-5 אוקטובר) עשוי לשמש לאסד
כמצע' פנ'ים.

כל המוסר תוכנו ספק זה, כולל
או מקטנו לאדם שאינו מוסכם
לכך - עבר על החוק לתקונו
דיני העונשין (בתחום המדינה
וחסינותו וסודות רשמיים).
תש"ז - 1957.

סודם בביותך

ה. רוחם וטביורה שההצעה הדראלית כביכול שהחומר הזרה לגוייד (וראה סעיף ב //של) איננה הצעה דראלית במלל אלא הצעה סורית שבמסורה לה עי קיזיטיגן
הגבנו בה ולבסוף פחות 24 שעות, כי סבורנו יוחזק 15,000

ושג' המוצבים בחרטוג היתה יסודו הנטול מז. ג'ודגיה הטעים שהצבעה הדראלית אינן מעוניב
כי הטעים העלו חומר מז. ג'ודגיה הטעים שהצבעה הדראלית אינן מעוניב
לחותז 15,000 כל עוד צאל מהזיק משוש. גם אס לא ותאייב והצעה,

הזהע עמדה על זהירותה האז'יבות וככלוי מזרחות של אסנת גנבת
והודגשה במי' זוז והזובוקטדור רשיית ואבויים ולאפשר בזקורי מלי

טב' א. החלטות ועוזה חי'ים לשביים ובלעד' הנקנו חזרהם לגורלם.
הזרם עשוים אף לטעיג שגורלו עי החלטות השיב'ם האז'יבם
שלחנו בגולן.

ז. רוחם ופוי' סה ואנעה הדראלית שטוב חזרתו נקבע אחריו 22 אוקטובר
הנקנו שבכל הנסיבות האש שנקבעו עי מועכ' ט במח' 25 ואניהם האזרונגה
ומועד הקובל לכ' סה לחזק לא היה מועד קבלת החלטה במועכ' ט
אל' מועד קבלת עי חז'דים.

ח. רוחם וצ'עה מפגשי קיז'יבים בכיריהם כמושז'ית הזרום.

ט. רוחם חז'יריה שטיריה היתה גם זה שושבינה של 822. מודיע אין
טפיע'לים אותה גוייד אס שאנש לנטות.

ו. רוחם שאלת מה נקבע אם ניכים על קו אפרהי אל 22 אוקטובר ונסואג
אל' ג'ודגיה השיב' שאול' החלטת פזועים. גוייד ניעמת זה עיגן
שאנש איננו מחייב קו 22 אוקטובר כי רוחם ואזר כולם כלונר הצעה
הקד'ם-ב-5 אוקטובר.

יא. משלחה גז'ה וא'ב גוייד שטוריים לא וזכה ר' מס' 7 אבויים דראליים
בז'ה.

יב. גוייד ס'ם העמזה הטעות באותה הטעונה של אפרול מלומד לשביים
הבריה טרייריה, הוא ובי' שם וצ'כל נכונות האום להמשיכ' לפעול
בז'ה.

יג. רוחם ס'נה בז'ה מודגשה לנטות רשיית האבויים.

מ. קיז'ידן. ס'ה

כל המופעד תוכנו ספקך זה, בולו
או מפקצתו לאדם שאינו מושג
לכך - עובך על החוק לתקן
דיני העונשין (בעחו חמדינה
יחסית'חן וסודות רשמיים),
תש"ז - 1957.

סודי ביזה

חומר מס' 147

ב ה ו ל

אלג'ו-יוק, וושינגטונג,

ג'נבה,

מאת: המשרד

דורך, יען דיניצ (מסדרוגו לשח' יח). מלמד.
שבז'ים מסוריה.

מלג סיכון שייחן גויר. מ. קדרוג 051930 נוב. שאזקיימה בירושלים מיד
אחדי הגיעו מדםך.
נכח גורגה.

א. גויר ראה שהיח החאם ב-4 והנשייא אسد ב-15.
ב. שיח הראה לו מסמך שכינה הצעה ישאלית רשמית שנטבלה באמצעות
האדר'קאים. הצעה כללה שודור כל תשבויים, החזרת 15000 האזחים מהטח הכבוש
ואזח וחזירות שני. המראבים הסוריים בחרטוג. כמו כב הרגמו לו מערבית הטעינה
שנטסה לאמרא'קאים הcolonial.

א. סוריה תנסה לשימת תשבויים כאשר ישראל תהייל האמנה והבייעת על האטה
והחש. וחזיר האזחים שגורשו וחזיר גופות תחכליים הסוריים.
ב. סוריה תחיליפ פצועים לאזר שישראל תפנה תחרטוג והכפרים בתרגילות תחרטוג
שלבי. גירושה כבשו אחריו 22 אוק.

ג. שאר תשבויים יוחלו לאזר שיושג הצד כלל' בין סוריה וישראל. (הזה:
נקודה ג. הודה בגיוסה שקבלנו מהאמרא'קאים-שלכם 118 מ-10 נובי). גויר ציין

כל המוסר תוכנן מסמך זה. בollow
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לבד — עבור על-חוק לתיקון
דיןינו העונשין (בתחוון המדינה)
יחסים-חוץ וסודות דיניים).
תש"ז-1957.

סודיו ביוטר

28

כל המתלבך תג'יל לא חייה ידוע למזמל.
אך היה הדבה יותר פרגנטית וgamish. הוא קבוע: אהה. והי' בט הומוג'טורי איןנו
ושא לדין ונטרד. ה' בט זה 'מצא את פחרונו מסודר הכללי' סלק מתחביבה.
ושה הדבר שהוראות אמגנת ג'נבה איןנה רלבנטיות. שתיים. גו'יר ציינ שasad היה
אווע מאד בכל ושי'חה וווק בנקוזה הזאת ג'ילה מתייחסות כאשר חזזה והשומות על
העללות שבווי'ינו. שלט, ב-22 אוקט מוצב הגדמונג (שלנו) עוד היה בידי מסורים
בע. אבל כדי לספק שני' הצדדים הוא מוכן לשזה טטריאלית והיא חזזה לקו'
אוקט. חמיש. כשהד יוסכם על פשהה זו (וגו'יר הבי'ג שהוא שוו' להסחט
צעחות כווננה) אשו' להצד' תבעי'ות הומוג'טורי'ות לרבות שודור השווי'ים
חזזהן האזרחי'ם.
ו'ו'יר ס'ם עמתה סוריה כי' שבאה לביטוי בדב'ך' אך שבוי'ים תמורה טדי'טו -

אישׁוֹן עַמּוֹ רֹוחַיִם נִקְבְּעָה לְ161400. מִכָּאָג הַוָּא טַס לְגִינְבָּה כְּדַי לְדוֹוָה לְצַלְיאָ.

קד로그

א/ב/ד

Signs -

3/20

וְאֵת שְׁנָה הַבָּא כֵּן

With $\{p_{Nk}\}$ and $\{q_{Nk}\}$ as in

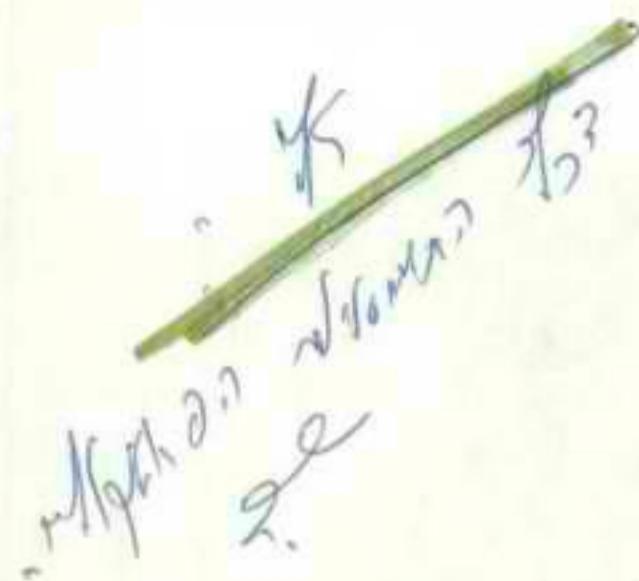
230K

11, 17)

20

שענין, נ
נאהך לך כל הצלחה שוגרת ותפארת רוחך, אלה
אתן ליבך מושגתו לארון מרגלים, ופְּנֵי
תותח, ז, יאהר מושגתו מושגתו, מושגתו, מושגתו

8.2.72

112.11.17.0

טוטו טוטו

טוטו טוטו טוטו טוטו

טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו

טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו

טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו

טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו

29.12.71

176 Fig 16.0

✓(1)

טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו

25.1.72

183 Fig 16.0

(2)

טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו טוטו

טוטו טוטו

$\widehat{\omega} = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sin \theta \rightarrow \omega = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sin \theta$ (1)

$\omega = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sqrt{1 - \sin^2 \theta} \sin \theta$ (2)

$\widehat{\omega} = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sin \theta \sqrt{1 - \sin^2 \theta} \sin \theta$ (3)

解得 $\omega = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sin \theta$

$\omega = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sin \theta$

即 $\omega = \sqrt{3\alpha - \lambda} \sin \theta$

，

THE TRILATERAL CONNECTION

by Jeremiah Novak

For the third time in this century a group of American scholars, businessmen, and government officials is planning to fashion a new world order. Discouraged by UN inadequacies, disheartened by chaos in the Bretton Woods institutions (IMF and the World Bank), and worried about the United States's waning strength, these men are looking to a "community of developed nations" to coordinate international political and economic affairs.

"After every major war in this century Americans sought a new world order. Wilson pushed the League of Nations; Roosevelt and Truman constructed the UN-Bretton Woods system; and now, after Vietnam, Jimmy Carter gives us the Trilateral plan." So said C.

Fred Bergsten, assistant secretary of the treasury and one of sixteen top Carter appointees who belong to the Trilateral Commission. All sixteen represent a deeply internationalist tradition that is part of the eastern American establishment. "Liberal internationalism is our creed," said Bergsten.

And Jimmy Carter is its prophet. Carter is a charter member of the Trilateral Commission and an advocate of its basic internationalist viewpoint. According to one Carter campaign aide, "Carter reeks of Protestant America's manifest destiny, and embodies the frontier tradition, the open door, and Cordell Hull's free trade internationalism, all wrapped up in one."

If there is one book in Carter's gospel, it is Zbigniew

Brzezinski's *Between Two Ages*, published in 1970, in which Brzezinski, now national security adviser, formed the concept of "a community of developed nations" that would direct the world to new levels of freedom, human rights, and economic progress. He rejected both Kennedy's inaugural globalism and the establishment prejudice toward Atlanticism that dominated the Eisenhower, Kennedy, and Johnson years. Insisting that the community of developed nations should include Japan, he called his plan "more ambitious than the concept of an Atlantic Community, but historically more relevant."

Brzezinski's community would include not only the United States, Western Europe, and Japan, but eventually all other "advanced nations," even communist ones. The emphasis is on "developed" and "advanced." As Richard Cooper, who along with Brzezinski is a key architect of Trilateralism, wrote in a recent Trilateral paper, "Only those nations whose decisions can affect the whole group should be admitted."

Brzezinski's message did not find immediate acceptance. However, in December 1971, after the United States unilaterally went off the gold standard, causing the U.S.-Western Europe-Japan alliance to totter, Brzezinski convinced Huntington Harris, a Brookings Institution trustee, to fund a series of Tripartite Studies. Joining Brookings scholars were thinkers from the Japanese Economic Research Center and the European Community Institute of University Studies. The results of these studies influenced David Rockefeller to found the Trilateral Commission. According to his own testimony Rockefeller had begun calling in 1972 for the establishment of a Trilateral Community. He broached the subject at the Bilderberg Conference of corporate leaders, where it found immediate acceptance. Among those in attendance was Michael Blumenthal, now secretary of the treasury.

As chairman of the Trilateral Commission's executive committee, Rockefeller was able to attract members who include the chief executive officers of the Bank of America, First National City Bank, Exxon, Caterpillar, and CBS, as well as such labor leaders as I. W. Abel and Leonard Woodcock, and such scholars as Richard Cooper, provost of Yale, and Harold Brown, president of the California Institute of Technology.

From Europe came, among others, the heads of Thyssen, Royal Dutch Petroleum, and Unilever. From Japan, the chairmen of the Bank of Tokyo and Fuji Bank. This high-powered group appointed Brzezinski full-time director of the Trilateral Commission, and he recruited a group of scholars who wrote a series of

fourteen monographs dealing with political and economic problems facing Trilateral nations.

Although the commission's primary concern is economic—principally the same issues that concerned Cordell Hull, Henry Morgenthau, Harry Dexter White, and John Maynard Keynes at Bretton Woods—the Trilateralists pinpointed a vital political objective: to gain control of the American presidency. For, as Samuel Huntington, a Harvard government professor and a Trilateral scholar, has written: "To the extent that the U.S. was governed by anyone in the decades after World War II, it was governed by the President, acting with the support and cooperation of key individuals and groups in the executive office, the federal bureaucracy, Congress, and the more important businesses, banks, law firms, foundations and media, which constitute the private establishment."

In 1973, with Richard Nixon in deep trouble because he did not have this support, the Trilateralists found it essential to play a role in determining the direction of the American presidency. As early as May 1975, Brzezinski, at a Trilateral Commission meeting in Kyoto, hailed Carter as "one political leader with the courage to speak forthrightly on difficult political issues." And Peter Bourne, Carter's former deputy campaign chief, has been quoted as saying, "David Rockefeller and Zbig have both agreed that Carter is the ideal politician to build on."

Carter reciprocated by reiterating during his campaign that "we must replace balance-of-power politics with world order politics"—the Trilateralists' basic theme. Of late this theme has been echoing through the halls of Congress, as some of the Administration's Trilateral appointees, such as Cooper, Bergsten, and Cyrus Vance, have testified. "The basic philosophy of the Administration," Bergsten told Congress, "is that domestic and international issues are inextricably linked."

Such concepts are being well received by many in Congress. For instance, as Representative Henry Gonzalez of Texas said after attending the International Development Association (IDA) replenishment conference in Geneva in March, "The arrival of Bergsten and Cooper was like a breath of fresh air. There's a new sense of flexibility and understanding that has gained new respect for the U.S. among our allies. They know that the people in this Administration care."

The Administration's internationalist views have also received a big boost from Federal Reserve Chairman Arthur Burns, a Nixon appointee. Speaking at the Columbia University School of Business on April 12, he made an impassioned plea for a greatly strengthened IMF. His call echoed that of a 1973

The Trilateral Connection

Trilateral pamphlet written by Richard Cooper, now assistant secretary of state for international economic affairs.

The Trilateralists' emphasis on international economics is not entirely disinterested, for the oil crisis forced many developing nations, with doubtful repayment abilities, to borrow excessively. All told, private multinational banks, particularly Rockefeller's Chase Manhattan, have loaned nearly \$52 billion to developing countries. An overhauled IMF would provide another source of credit for these nations, and would take the big private banks off the hook. This proposal is a cornerstone of the Trilateral plan, because it makes possible the continuation of free trade internationalism.

Perhaps the best example of Trilateralism was the post-Inaugural trip to Europe and Japan of Vice President Walter Mondale (also a Trilateralist). He assured leaders of Carter's determination to work in deep consultation with them. Institutionally, the Rambouillet, Puerto Rico, and London conferences, where Trilateral leaders have met to discuss economic issues, symbolize this new community of developed nations. To implement its aims, the Trilateral Commission has called for the formation of commissions to coordinate the political and economic power of the Trilateral area. These commissions will subordinate national economic policy to international needs. As Bergsten said in a speech on April 22 to the Chicago Council on Foreign Relations, "The world's major economic powers must, in a positive sense, exercise collective responsibility for the stability and progress of the world economy."

Many Americans, in government and without, view this new emphasis on collective responsibility as a threat to traditional national sovereignty. Others worry about the basic political philosophy that motivates the Trilateralists. In particular, many people are concerned about the views of Samuel Huntington, who is an editor of *Foreign Policy* magazine—often a showcase for Trilateral thinking. (Trilateralist Richard Holbrooke, the former managing editor, is now assistant secretary of state for East Asia and Pacific affairs.) Among other worrisome statements, Huntington wrote in *The Crisis of Democracy*: "In some measure the advanced industrial societies have spawned a stratum of value-oriented intellectuals who often devote themselves to the derogation of leadership . . . and their behavior contrasts with that of the also increasing numbers of technocratic and policy-oriented intellectuals."

Huntington also made the following statement in his essay: "Al Smith once remarked 'the only cure for the evils of democracy is more democracy.' Our anal-

ysis suggests that applying that cure at present could well be adding fuel to the flames. Needed instead is a greater degree of moderation in democracy."

Penn State political scientist Larry Spence criticizes Huntington's condemnation of value-oriented philosophers as "a direct attempt to raise the status of the technocratic elite, who curry to the needs of the wealthy corporations. If he gets his way," Spence declared, "we will have a new supernational community dominated by the multinational corporations."

Another critic is Walter Dean Burnham, professor of political science at the Massachusetts Institute of Technology. Writing in "Trialogue," the Trilateral Commission's newsletter, Burnham stated: "Firstly, Professor Huntington systematically inflates the claim of authority against the claim of liberty in any situation. . . . There is, I think it is fair to say, a visible pro-authority bias to his work. . . ."

Huntington's authoritarian views were widely debated by the Trilateralists themselves, many of whom demanded that Huntington's book not be published under Trilateral auspices. Yet, as Dr. Spence put it, "The book still stands as the official position of the Trilateral Commission."

Despite the debate over *The Crisis of Democracy*, the Trilateralists' internationalist stance is being lobbied for in Congress by a new organization called New Directions. The group was founded at the instance of Theodore Hesburgh, president of Notre Dame University and chairman of the Rockefeller Foundation. Hesburgh, with the support of Vance and Paul Warnke (a Trilateralist and Carter's chief arms limitation negotiator), was able to recruit John Gardner, chairman of Common Cause, and others to form the new lobby group. Essentially, the group's "Approved Action Program" reinforces Trilateral positions on expansion of international financial institutions, increased development assistance for poor nations, a strong plank for conservation of energy, and reduction of arms sales.

The alliance of Common Cause and New Directions with Trilateral thinking gives the Trilateralists two formidable companion organizations. It was Harlan Cleveland, a member of the board of governors of New Directions, who, on July 4, 1976, wrote a "Declaration of Interdependence" for the Bicentennial program in Philadelphia. He also published a paperback called *The Third Try at World Order*.

Jimmy Carter, as President, presides over this new internationalism. Indeed, it is said that when he faces Congress he goes as an internationalist; and when he travels to Western Europe and Japan he is welcomed as a brother Trilateralist. In the last analysis, it is Carter who directs the third try for a new world order. □